DAMEN TANGO

Dragostea apare mereu pe neașteptate,
uneori chiar după ce ai pierdut totul.

Evvie Drake o ia de la capăt

NEMIRA

LINDA HOLMES

virtual-project.eu

Linda Holmes vorbeşte despre cultura pop la National Public Radio şi este gazda podcastului de succes *Pop Culture Happy Hour.* Are apariţii regulate la emisiunile radio ale NPR, inclusiv la *Morning Edition, All Things Considered* şi *Weekend Edition.* Înainte să ajungă la NPR, a scris pentru ediţia online a New York Magazine şi pentru TV Guide, precum şi pentru site-ul popular *Television Without Pity.* În timpul liber, se uită la prea multe comedii romantice, coace pâine, vede cum nepoţii ei se fac tot mai înalţi şi, recent, şi-a croşetat prima căciulă.

LINDA HOLMES

EVVIE DRAKE O IA DE LA CAPĂT

Original: *Evvie Drake Starts Over* (2019)

Traducere din limba engleză:
IRINA ORNEA

virtual-project.eu

— 2020 —

Nonei, cea care m-a văzut mereu așa cum sunt

Preambul

Pleacă acum sau n-o vei mai face niciodată, se atenţionă Evvie.

Nu voia să fie acolo când el avea să se întoarcă de la serviciu. Da, era o laşitate, dar nu avea chef de toată *treaba* la care s-ar fi ajuns, de toată *debandada.* El ar fi spus, nu fără temei, că e un pic cam dramatic să pleci fără niciun avertisment. După atâta timp, s-ar întreba: de ce acum? Nu ar şti că fix azi Evvie împlinea jumătate de viaţă petrecută alături de el. Cu câteva luni în urmă, calculase pe spatele unui bon de la supermarket şi apoi încercuise cu roşu data în calendarul de perete. El trecuse de multe ori pe lângă calendar şi n-o întrebase niciodată nimic. Dacă lăsa să treacă ziua asta, simţea că ar putea să dispară încet, celulă cu celulă, oscior cu oscior, fiind înlocuită de altcineva cu aceeaşi înfăţişare.

Deschise portiera Hondei şi îndesă un plic burduşit cu bani în torpedou. Treaba asta era probabil cam stupidă. Nu credea că Tim ar fi blocat cardurile sau ar fi închis conturile. Dar viaţa ei era plină de „în eventualitatea că" şi avea nevoie de bani, în eventualitatea că nu îl cunoştea aşa de bine cum credea ea. Nu ar fi fost prima oară când se poticnea în încercarea de a-i prezice comportamentul.

Intră în casă şi deschise debaraua. Dădu jos geamantanul albastru cel plimbat şi plin de abţibilduri – PARIS, LONDRA. Era uşor, dar ceva zdrăngănea înăuntru în vreme ce-l cobora pe scările verandei şi până ajunse să-l împingă pe bancheta din spate. Fu tentată să zâmbească la zgomotul produs de paşii ei pe pavajul din parcare.

Ar mai fi fost lucruri de luat din casă, dar ea alunecă în scaunul şoferului şi închise portiera, rezemându-se de tetieră cu ochii închişi. *Sfinte Sisoe, chiar plec!* Peste câteva ore, avea să fie în vreun hotel cu aşternuturi aspre şi un program TV pentru toate gusturile. Îşi va cumpăra o sticlă de vin sau mai multe, se va întinde de-a curmezişul patului matrimonial, unde o să bea, o să citească şi o să mişte din degetele de la picioare cât va pofti. Apoi începu să se gândească ce va face mâine, dar n-avea timp de aşa ceva, aşa că trase adânc aer în piept şi ieşi din maşină să-şi ia şi restul lucrurilor.

În vreme ce traversa parcarea, telefonul începu să sune. Melodia asta o făcea mereu să tresară – un arpegiu metalic, care suna ca o harpă electrică. O căutau de la spitalul din Camden, unde Tim mai

mergea uneori să consulte pacienţi. Nu voia să vorbească cu el, dar trebuia să afle dacă ajunge acasă devreme.

— Alo?

— Aş putea vorbi cu Eveleth Drake?

Nu era Tim.

— Evvie la telefon.

— Doamnă Drake, mă numesc Colleen Marshall. Sunt infirmieră la Spitalul Camden. Vă sun pentru că domnul Drake a fost adus la noi la Urgenţe în urmă cu o jumătate de oră. A avut un accident de maşină.

Lui Evvie îi tresări inima şi simţi furnicături până în vârful degetelor. O fracţiune de secundă, dori să-i spună asistentei să-i sune pe părinţii lui Tim, pentru că ea tocmai era pe punctul să-l părăsească.

— Dumnezeule! zise ea în schimb. E teafăr?

Pauza a fost suficient de lungă, încât să audă pe fundal cum un doctor este chemat de urgenţă.

— Este grav rănit. Ar fi bine să veniţi cât de repede puteţi. Ştiţi să ajungeţi aici?

— Da, răspunse ea sufocându-se. Ajung în... cam în douăzeci de minute.

Îi tremurau mâinile în timp ce tasta sms-ul pentru Andy: *Tim a avut un accident de maşină. Grav. Spitalul Camden. Poţi să-i spui tu tatei?*

Învârti cheia în contact şi ieşi din parcare, luând-o spre Camden. Mai târziu a realizat, verificând ora apelului şi toate hârţoagele, că el probabil murise când ea stătea la semaforul de pe Crisholm Street, aflat la un cvartal distanţă de biserica unde se cununaseră.

TOAMNĂ

1

Evvie stătea în întuneric, întinsă pe jos. Mai precis zăcea pe podeaua micului apartament pustiu care se prelungea nefiresc din spatele casei către grădină. Se afla acolo pentru că, la etaj, în pat, mai avusese un vis în care se făcea că Tim trăia.

Bunica ei de origine scandinavă îi spusese că femeile tinere visează la soţii pe care şi-i doresc, femeile bătrâne visează la soţii pe care şi i-au dorit şi numai cele mai norocoase femei visează o clipă la soţii pe care i-au avut. Dar chiar ţinând cont de ambiţiile limitate pe care le permitea această formulare, visele pe care le avea Evvie despre Tim nu erau aşa cum credea buni.

Era mereu supărat pe ea pentru că plecase. *Vezi ce s-a întâmplat?* îi spunea el iar şi iar. De data asta îl simţise atât de aproape, încât în vis îi adulmecase respiraţia mirosind a gumă de mestecat cu scorţişoară şi îi văzuse micuţa venă de pe frunte; se temea că, dacă se întoarce pe partea cealaltă şi adoarme din nou, el tot acolo va fi. Aşa că aruncase păturile şi coborâse la etajul întâi al casei, care fusese mereu prea mare, iar acum era *mult* prea mare. Coborâtul scărilor late, în spirală, i se părea în continuare o încălcare a limitei, ca atunci când te furişezi noaptea târziu la recepţia unui hotel ca să mai ceri prosoape. Se oprise în bucătărie să pună la fiert nişte apă pentru ceai, intrase în apartament şi se întinsese pe spate să aştepte.

Atunci când cumpăraseră casa – atunci când *el* cumpărase casa –, aveau de gând să închirieze apartamentul. Dar nu ajunseseră niciodată să facă asta. Evvie îl vopsise în nuanţa ei preferată de albastru-păun, fiind refugiul ei, gen căsuţa din copac: *PĂSTRAŢI DISTANŢA.* Rămăsese locul ei preferat şi va rămâne în continuare, dacă nu cumva fantoma lui Tim va începe să-l bântuie doar ca să-i spună că observase câteva bule de aer în vopsea şi că ar arăta mult mai bine, dacă l-ar zugrăvi din nou.

Drăguţ, îşi spuse în sinea ei, când gândul se insinuă pentru prima oară. *Bine aţi venit la cel mai morbid club de comedie din Maine! Şi acum, o glumiţă despre cum fantoma soţului meu e cam nemernică. Şi despre cum eu sunt un monstru.*

Era patru şi ceva dimineaţa. Lungită pe spate, în tricou şi boxeri, respira la intervale regulate, în încercarea de a-şi potoli zvâcnetul din tâmple, abdomen şi încheieturi. Casa părea încremenită, iar în liniştea

deplină nu se auzea decât ceasul care de treizeci de ani ticăia *tic-tac-tic-tac,* mai întâi din bucătăria părinţilor, iar acum dintr-a ei. Nu simţea mai nimic în apartamentul întunecat. Poate doar înţepăturile de la covor pe piele. De parcă nu s-ar fi aflat nicăieri. Ca şi cum ar sta întinsă deasupra lumii.

Din când în când, Evvie se gândea să se mute aici. Ar putea lua altcineva casa, bucătăria aia mare şi dormitoarele de sus, balustrada sculptată şi treptele netede pe care alunecase o dată, alegându-se cu o vânătaie mov pe şold. Ar putea trăi aici, întinsă pe spate, în întuneric, lăsându-se în voia celor mai negre gânduri, mâncând sendvişuri cu unt de arahide şi ascultând radioul, ca şi cum s-ar fi luat curentul pentru totdeauna.

Ceainicul fluieră în bucătărie, iar ea se ridică să-l oprească. Scoase din dulap una dintre cele două căni din timpul campaniei de strângere de fonduri pentru radioul de stat, lăsând-o la locul ei, cu fundul în sus, pe cea cu un strat fin de praf deasupra. Eticheta de pe pliculeţul de ceai de muşeţel spunea: *Nu există necaz pe care să nu-l poţi rezolva cu o ceaşcă bună de ceai.* Suna ca replica rostită de un gentleman din *Downton Abbey,* chiar înainte ca soţia lui să se strecoare elegant în pat cu o durere îngrozitoare de măsele.

Suflând în ceai, Evvie se duse în sufragerie – acolo aveai unde să te aşezi – şi se ghemui în fotoliul dublu. Din teancul de scrisori de pe măsuţa de cafea se vedea un număr din revista preferată a lui Tim, *Sports Illustrated.* Evvie începu s-o răsfoiască la bruma de lumină ce venea dinspre bucătărie: încheierea sezonului de baseball, pregătirile pentru sezonul de fotbal american, noi informaţii despre o gimnastă care urma facultatea, renunţând la sport pentru a-şi da doctoratul, şi profilul unui *pitcher* de la Yankees, care într-o zi se trezise că nu mai putea să arunce mingea. Titlul ultimului articol era scris cu litere babane de tipar: „CUM AJUNGI DUS CU CAPUL”. „V-am luat-o înainte”, mormăi Evvie şi vârî revista la fundul teancului.

După ceasul receptorului TV, era ora 4.23. Închise ochii. Trecuse aproape un an de când Tim murise, iar ea avea încă momente în care nu reuşea să facă absolut nimic, fiind mistuită de faptul că nu îi ducea dorul. Simţea că dă pe dinafară, că ar putea să umple multe încăperi cu senzaţia că e singura care ştie că nu-l iubise mai deloc ascultându-l cum sforăie încetişor în ultima lui noapte. *Monstrule, monstrule!* îşi spuse. *Monstrule, monstrule!*

2

— Lilly şi-a aruncat laptele pe jos.

Andy luă o gură de cafea.

— Am încurcat-o cu educatoarea.

Evvie şi Andy, după ce el divorţase în urmă cu patru ani, începuseră să se întâlnească în fiecare sâmbătă pentru a lua micul dejun la Compass Café. Sunt soţi cărora poate nu le-ar fi convenit, însă nu şi lui Tim. „Am o grămadă de treabă, aşa că, atâta vreme cât nu i te plângi de mine, nu-mi pasă”, îi spusese el.

Andy îşi comanda omletă cu şuncă şi brânză, iar Evvie, pe lângă bacon, clătite cu afine şi un suc mare de portocale. Obişnuiau să bea cel puţin două cafetiere pline în timp ce analizau săptămâna ce tocmai trecuse, dar şi pe cea viitoare. Stăteau până se umplea localul, până se golea şi se umplea la loc. Se zgâiau la turişti, lăsau bacşişuri extravagante, iar câte un cunoscut mai trecea şi spunea ceva despre vreme sau întreba ce mai fac fetiţele lui Andy. În ultimul an sau cât o fi trecut, oamenii îşi lungeau gâturile să arunce o privire sau o studiau politicos pe Evvie de la distanţă să o verifice şi apoi să se liniştească, doar aşa, *să se asigure* că moartea soţului ei nu o transformase într-o carcasă sfrijită care se închide în casă să fredoneze balade şi să strângă la piept tricoul preferat al lui Tim, legănându-se înainte şi-napoi.

— De ce a aruncat Lilly laptele pe jos?

Lilly era fata cea mică a lui Andy şi tocmai începuse grădiniţa.

— Bună întrebare. Educatoarea a spus că pur şi simplu l-a aruncat. Fără niciun avertisment. A ţipat: „Laptele e iaurt topit!”

Evvie zâmbi. Îşi imagina scena, inclusiv moaca înfuriată pe care o făcea Lilly încă de când era mică.

— Pot să înţeleg cum a ajuns aşa.

— Aşa că educatoarea îmi spune că a pus-o la colţ. „Mi se pare corect”, zic. La care educatoarea: „Cred că ar fi bine să continue acasă lecţiile despre respect.” „Respect pentru dumneavoastră?” întreb eu. La care ea: „Păi, da, dar şi pentru proprietate” Stau să mă gândesc: *E vorba despre a o învăţă pe fiica mea sa respecte laptele?* Pentru că nu reuşesc să-mi dau seama ce altceva ar vrea s-o învăţ. Ce înţelege ea prin „respect pentru proprietate”?

— Capitalism?

— Poate. În fine, mă ocup de asta. Mă străduiesc s-o învăţ pe Lilly să-şi respecte mai mult educatoarea. Şi laptele.

— Lacto... reverenţă? *Lactoreverenţă?* Există aşa ceva?

— Nu.

Andy se întrerupse şi întinse ceaşca pentru ca Marnie, o tânără mămică cu o şuviţă de păr lungă şi mov, să i-o umple la loc. Marnie era chelneriţa care îi servea de vreo doi ani.

— Să-ţi zic ceva, când era mică, muşca – şi nu ştiu de unde are apucăturile astea. Chiar şi când mă copleşeşte cu tandreţuri, *e foarte furioasă.* Acum câteva zile, m-am dus s-o iau de la grădi şi-mi zice: „Tată, îmbrăţişează-mă!" Dar cu un ton răstit, ca o maimuţă urlătoare. Foarte autoritar, dacă e s-o iei aşa, de parc-ar fi...

— Jerry Orbach.

Andy se încruntă.

— În *Dirty Dancing?*

— În *Lege şi ordine.*

— Fie, Jerry Orbach, zise făcând o pauză. Vreau să spun că e căpoasă, ceea ce ar fi grozav, dacă nu voi fi nevoit să-i plătesc cauţiunea când o ajunge la vârsta de nouă ani.

Evvie zâmbi din nou.

— De-abia aştept s-o văd adolescentă.

— Ar putea să se mute la tine.

— O, nu. Mă voi ocupa de menstruaţie, sutiene şi pilule contraceptive, dar, de locuit, locuiesc singură.

— Ei, deocamdată. Chiar voiam să te întreb, te mai gândeşti să închiriezi apartamentul?

Ea muşcă dintr-o felie de bacon.

— Poate. Cândva.

— Dar nu-l foloseşti, nu?

— Doar când mă întind noaptea pe jos şi-mi contemplu existenţa.

El se opri din mestecat şi ridică din sprâncene.

— Glumesc, spuse Evvie.

Nu ar înţelege. Şi-ar face griji aiurea.

— Nu intru niciodată acolo.

— Mă gândeam că, ştii, dacă-l laşi gol, iroseşti nişte bani. Asta, din perspectivă financiară.

Logica părea impecabilă. Probabil că era o capcană.

— Aşa o fi, spuse ea cu suspiciune.

— Aşa este.

Apoi arătă cu degetul.

— Vezi că ai băgat mâneca în sirop.

Ea atinse uşor pata lipicioasă de pe manşetă.

— Ai vrea să-l închiriez cuiva anume? Vrei s-o dai afară pe Rose?

— Ha!

Nu râse.

— Nu, după mine, copiii ar trebui să treacă de vârsta de zece ani înainte de a putea fi complet independenţi.

Luă o înghiţitură de cafea.

— Apropo, să nu uit. De mâine într-o săptămână, Rose are un recital de dans şi mi-a zis să-ţi spun că i-ar plăcea să vii pe la noi să-i faci „freza cu împletituri răsucite”.

Rose avea şapte ani şi nu avea deloc încredere în tatăl ei când venea vorba de coafura pentru recital sau de maşinuţele Matchbox.

— Ce se mai pricepe asta mică la făcut planuri!

— Acum câteva zile mi-a zis „părinte”. De parc-am fi fost în *Căsuţa din prerie.*

Evvie se încruntă.

— Dar acolo nu spunea „tati”?

— Atunci la cine mă gândeam? Cui i se spune „părinte”?

— Preoţilor. Şi căpitanului von Trapp.

— Deci, pot să-i spun că ai să vii?

— Bineînţeles, răspunse Evvie. Acum spune-mi pe cine vrei să piteşti în apartament.

— Aşa, da. De fapt, am un prieten care urmează să stea în oraş câteva luni şi-şi caută o locuinţă.

Evvie se încruntă.

— Ce prieten? Îl cunosc?

— Prietenul meu, Dean.

Ea făcu ochii mari.

— Dean, cel cu baseballul?

Ştia că unul dintre prietenii lui Andy e *pitche*[1]*,* însă nu-l întâlnise niciodată.

— Nu mai e. S-a retras de curând. O să vină aici şi o s-o lase mai moale pentru o vreme. Vrea să se bucure de puţin aer sărat şi aşa mai

[1] Jucătorul de baseball care aruncă mingea (n. red.).

departe.

— Mereu uit că sportivii de performanță ies la pensie cu câteva decenii mai devreme decât oamenii normali. Cât are, treizeci şi ceva? Şi se retrage? Ce bine de el!

— E ceva mai complicat de atât. Ai fi ştiut asta, dacă nu-ţi şterpeleam eu toate numerele din *Sports Illustrated.*

— Probabil că tot nu le-aş fi citit, recunoscu ea. Apropo, am primit un număr nou.

— Ştiu, zise el. Scrie despre Dean.

Ea pocni din degete.

— Stai aşa! Dean e cel dus cu capul?

Andy miji ochii la ea.

— Nu e dus cu capul. Şi-a pierdut braţul. Adică nu braţul propriu-zis; şi-a pierdut braţul de *pitcher.* Are ambele braţe. Şi nu e nebun.

— Ce-a păţit?

— Păi, era un *pitcher* foarte bun şi dintr-odată a ajuns unul foarte prost. În afară de asta, habar n-am.

Chiar atunci, la masa lor apăru Diane Marsten. Era managerul magazinului de haine second hand „Esther's Attic", pe care-l moştenise de la mama ei. Diane lua masa adeseori sâmbăta la Compass, împreună cu soţul ei, uneori şi în compania nesancţionată a micului ei câine, Ziggy, care astăzi nu părea să fie prin preajmă să-şi vâre năsucul în codul sanitar.

— 'Neaţa, oameni buni!

— Bună, Diane, spuse Andy. Cum merge?

— N-am de ce să mă plâng.

Evvie ştia din experienţă că nu era adevărat. Diane se întoarse şi-i puse mâna pe umăr.

— Mă bucur să văd că ieşi în lume.

Evvie îi aruncă o privire lui Andy, apoi se forţă să zâmbească.

— Mulţumesc, Diane. Şi eu mă bucur să te văd.

Diane le furniză câteva noutăţi despre vecini indispuşi (politicos de vagi, mergând până la a fi de prisos, cum ar fi „probleme ale organismului) sau cu probleme personale (la fel, „treaba cu unica lor fiică"), apoi se duse să-şi savureze pâinea prăjită.

— Pe bune, oftă Evvie.

— Chiar ţine la tine, Ev!

— Da, ştiu. Dar toată... şovăiala. „Ieşi în lume", auzi la ea, de parcă aş

fi avut gripă. Se poartă de parcă tot ce-aş face – aici coborî tonul – ar fi să stau în casă să jelesc.

— A spus că se bucură să te vadă.

Evvie clătină din cap.

— Nu-mi place *compătimirea.* Toate mâinile puse pe braţul meu, vocile alea blânde. Treaba cu plantatul copacilor la clinică va fi peste două săptămâni, iar atunci o să fie şi mai rău. Toată lumea o să stea şi o să se uite la mine cum plâng.

— Nu trebuie să plângi. Toată lumea ştie cât de mult l-ai iubit.

De fapt, nimeni nu ştia. Nici măcar Andy.

— Nu pricep, spuse Evvie. Nimeni nu o compătimeşte pe Tessa Vasco pentru că i-a murit soţul şi nu iese toată ziua, bună ziua la distracţie.

— Tessa Vasco are nouăzeci şi doi de ani.

— Şi?

— Şi tu *nu ai* nouăzeci şi doi de ani. Şi, spre deosebire de Tessa Vasco, tu nu ai nevoie de cadru sau de un tub de oxigen ca să mergi la supermarket.

Se şterse la gură.

— Şi n-aş vrea să le iau partea, dar trebuie să subliniez faptul că Tessa face aerobic acvatic.

— De unde ştii asta?

— Pentru că şi mama face aerobic acvatic. Şi are numai şaizeci şi nouă de ani. Ceva mai puţin jenant pentru tine.

Evvie ridică o mână.

— Bine, fie. Nu am dat un exemplu bun.

— Aşa, acum pot să încerc să-ţi găsesc un chiriaş?

Evvie aruncă o privire în jur şi apoi se întoarse spre Andy.

— De ce ar vrea un atlet profesionist să închirieze un apartament în casa mea? Eu credeam că ăştia trăiesc... nu ştiu, pe nişte insule private sau aşa ceva.

— Dean trăieşte în Manhattan. Cea mai puţin privată insulă din lume. Zice că nu poate să bea nici o cafea fără să-l fotografieze cineva. Vrea să plece o vreme din oraş, iar eu i-am spus că aici oamenii l-ar lăsa în pace. Nu stă suficient cât să-şi ia o casă, dar stă prea mult ca să se cazeze la hotel. Eu nu pot să-l iau la mine, că am copiii. M-am gândit că poate ar putea sta în apartamentul tău. În felul ăsta, ştiu că nu închiriază de la cineva care să-l filmeze în baie şi să-l pună pe Snapchat

sau care să-i vândă lucrurile pe TMZ. Tu te alegi cu nişte bani şi poate vă şi împrieteniţi. Nu aveţi niciunul nimic de pierdut. I-am zis că e posibil să-i iei 800 de dolari pe lună.

Asta ar rezolva în mare parte plata facturilor.

— 800 e o sumă OK.

— Deci, da?

Ea privi în ceaşca cu cafea, care încă mai avea deasupra modelul desenat cu cremă de lapte, ca nişte bucle subţiri.

— Păi, atunci, vino cu el pe la mine.

Evvie simţi o mică adiere de frustrare şi se crispă.

— Nu l-am întâlnit niciodată, Andy. Ce-ai vrea să spun?

— O să-ţi placă, spuse Andy. Mie-mi place de el.

Evvie îşi îndreptă spatele.

— Ţie-ţi plac o mulţime de oameni. Cine ştie ce foşti tovarăşi de pahar urât mirositori mi-ai aduce în bucătărie, dacă ţi-aş permite.

— Nu ne-am cunoscut la o băută. L-am cunoscut la Micii Cercetaşi. A fost la nunta mea, Ev, doar ai văzut pozele. Şi dacă ţii minte, a fost singurul care după divorţ ne-a trimis pe mine şi pe fete la Disneyland. N-o să-ţi fure bijuteriile.

Evvie zâmbi.

— Nici nu am prea multe bijuterii.

— Ei, atunci, n-o să-ţi fure... puloverele comode cu găuri în ele sau mai ştiu eu ce.

Evvie se încruntă.

— Lovitură sub centură. Ascultă, fă cum am zis. Vino cu el pe la mine ca să-l cunosc. Dacă mi se pare potrivit, sunt bucuroasă să primesc nişte bani.

Se gândi în treacăt la facturile cu termen depăşit care stăteau legate cu elastic în sertarul din bucătărie. Asta se întâmplă într-un an în care nu mai dispui de veniturile unui doctor. Ar putea să-l cazeze în apartament, să ţină uşa închisă, să ia banii pe chirie şi nici măcar să nu observe că e cineva acolo.

Andy oftă.

— Mulţumesc. Are nevoie de... nu ştiu, de linişte. În plus, după cum am zis, n-ar fi cel mai rău lucru din lume să ai companie.

— Dar am companie, spuse ea. Uite, o am chiar acum.

— Altă companie în afara mea. Şi a copiilor mei. Şi a tatălui tău. Ştii tu – începu să gesticuleze cu furculiţa plină de ou – nu e bine să fii

singură prea mult timp. O să devii o ciudată.

Părul ondulat, deschis la culoare şi ramele înguste ale ochelarilor îl făceau să arate ca un membru al unei formaţii indie, mereu gata să-şi ia pe el ceva în carouri şi să pozeze pentru coperta unui album în care cântă mult la *washboard.* Dar tăticul din el era bine ancorat, după şapte ani.

— Sunt bine. Nu sunt ciudată. Dacă mă plictisesc, o conving pe Tessa Vasco să mă ia cu ea la lecţii de zumba.

El o privi cu suspiciune.

— Andy, sunt bine. O să mă întâlnesc cu prietenul tău.

Dintr-odată, Evvie miji ochii la el.

— Nu cumva e o întâlnire aranjată? spuse fără să râdă.

Andy izbucni în râs în timp ce mesteca şi apoi luă o gură de cafea.

— Şi el a întrebat dacă e o întâlnire aranjată.

Ea nu a zâmbit.

— Nu e o întâlnire aranjată. La urma urmei, cred că mama încă mai speră să te iau de nevastă, ceea ce cu siguranţă nu se va întâmpla, dacă îţi aranjez întâlniri cu foşti atleţi de performanţă.

— O, nu. N-ai de gând să-i spui?

— Ce să-i spun?

— Ce să-i spui? Să-i explici că ne-am străduit să ne uităm în felul acela unul la celălalt. Şi că a fost chestia cel mai puţin sexy care s-a petrecut vreodată între două fiinţe umane.

— Nu m-ar crede, spuse el.

— Te-ar fi crezut, dacă ar fi fost de faţă, zise Evvie.

— Ah, când m-ai făcut să mă tăvălesc pe jos de râs? Ăsta-i adevărul.

— Amândoi ne-am tăvălit pe jos de râs.

— Tu ai râs mai tare, spuse el, acuzând-o cu dinţii furculiţei.

— Bine, fie ca tine.

3

Dean stătea în camioneta lui, parcată în curtea lui Andy. Plecase din New York cu mai bine de opt ore în urmă și oprise o singură dată pe drum. Trase adânc aer în piept.

— Buuun, mormăi până să ajungă la intrare și să apese butonul soneriei.

Ușa se deschise și Andy zâmbi forțat.

— Salut, frate!

Se îmbrățișară, bătându-se cu palma pe spate, așa cum făceau de la vârsta de treisprezece ani, iar Andy îi întinse o sticlă de bere.

— Hai înăuntru!

Casa lui Andy era zugrăvită modest într-un verde-turcoaz, destul de deteriorată pe margini. Dar înăuntru, pe podeaua livingului, casa de păpuși a fetelor, cu trei etaje și lift cu scripete, era fără doar și poate mult mai decorativă. Acum arăta de parcă ar fi fost răsturnată și remontată, lăsând împrăștiate pe covor o mulțime de lămpi micuțe de plastic și obiecte de mobilier. De brațul canapelei stătea rezemat un cerc de hula-hoop, iar din spatele unei uși închise se revărsau zgomote de la televizor și chicotelile celor două fete.

— Bine ai venit în casa mea de petreceri, spuse Andy, invitându-l cu un gest pe Dean să ia loc în fotoliu. Ultimul răcnet, după cum bine vezi.

Dean se forță să zâmbească.

— Câți ani au acum?

— Rose are șapte și Lilly, cinci.

Andy împinse cercul de hula-hoop din drum și se așeză pe canapea.

— Sunt în camera de joacă, se uită la *Ghostbusters* pentru a cincizecea oară, așa că mă gândesc că până la Halloween or să fie femei de știință. Sincer, sunt destul de bucuros.

Luă o dușcă de bere.

— Cum a fost drumul?

Fără să vrea, Dean se încordă, amintindu-și de spatele său înțepenit.

— Lung, dar a fost bine. E bine să vezi și alte locuri. Și mă bucur să te revăd. Încercam să-mi amintesc... cât a trecut, trei sau patru ani?

— Da.

Andy se gândi o clipă.

— Chiar înainte să plece Lori, cred. Când am fost la petrecerea ta,

chestia de la ESPN? Asta se întâmpla acum patru ani.

Dean se crispă.

— Da, chestia aia. A trecut mult prea mult timp.

— Ei, bine, spuse Andy, de atunci a plecat Lori. Eu încă mai predau matematica. Şi sunt tot singur. Am devenit de curând consilier pentru albumul anual al şcolii şi e ca şi cum aş preda un sport. Şi acum eşti la zi.

Ochii îi căzură pe o fotografie din capătul mesei, cu el alături de fete.

— Se pare că, în afară de mine, nimeni n-a fost prea surprins că lucrurile n-au funcţionat în căsnicia mea.

Dean ridică de pe podea un ursuleţ panda de pluş, apoi îl puse la loc.

— Ştiu c-ar fi trebuit să te vizitez după ce te-a părăsit. Am vrut, dar n-am apucat. Am fost destul de ocupat să fiu mare barosan.

— Da, zise Andy, înclinând din cap. Cam dur.

Dean râse înfundat în sticla de bere. Înghiţi berea şi se şterse cu degetul mare în colţul gurii.

— Da, şi pentru mine. Se pare că sunt un ratat nenorocit.

— Aşa umblă vorba.

— Ah, da, ştiu.

— Cum îţi mai merge?

Dean îşi sprijini capul de spătarul scaunului.

— N-a fost cel mai bun an al meu.

— Mda.

— Şi cred c-am primit o sută de mii de scrisori, e-mailuri şi *tweet*-uri idioate despre asta. Majoritatea de la oameni care ştiu mai bine decât mine de ce am nevoie ca să-mi revin.

— Greu de crezut că n-ai reuşit nici până-n ziua de azi.

Dean zâmbi.

— Pe bune, ştiai că treaba asta ar putea fi doar în capul meu? Ştiai că atunci când, din tipul care elimina după trei lovituri *batteri* demni de *Hall of Fame*, am ajuns unul care de-abia mai reuşeşte să nimerească o maşină cu un săculeţ de grăunţe, unii s-au gândit că am o problemă psihologică?

— Psihologică, zici?

— Da, toţi cred că problema e aici, sus, zise Dean, palpându-şi tâmpla. Trebuie doar să mă concentrez. Să focalizez. Să intru în contact cu luptătorul zulu dinlăuntrul meu.

— Cred că glumeşti! Doar n-a pomenit nimeni nimic de vreun

luptător zulu.

— Ei, drace, cum să nu?! Au pomenit de luptătorul zulu dinlăuntru, de Peyton Mannin dinlăuntru, cineva a zis chiar de Hannibal Lecter dinlăuntru, pe bune! De parcă, dacă există, aş vrea să-l găsesc. Îmi tot scriau: „Ai încercat cu hipnoza?”, „Ai citit Sun Tzu?”, „Te-a văzut un terapeut?” De parcă eu aş încerca să-mi repar braţul cu o cheie tubulară şi ei vor salva baseballul din New York spunându-mi că am nevoie de un terapeut. De parc-aş fi în oraşul în care barmanii îţi scriu numele şamanului lor în cafea, ce naiba, şi lui Margo din Greenpoint i se năzăreşte: „Încearcă să mergi la un terapeut.” Mersi, Margo, nu m-am gândit niciodată la unul. De unde era să ştiu că trebuie să merg la un terapeut?

Andy dădu aprobator din cap.

— Deci ai fost la terapeut?

Dean se întinse să-şi maseze umărul drept.

— Da, râdeţi voi. Am fost la opt psihologi sportivi şi la doi psihiatri.

Apoi începu să numere pe degete.

— Am făcut acupunctură, presopunctură, mi-am pus ventuze pe umeri şi lumânări în urechi, drace, ceea ce... întreabă-mă altă dată despre asta. Am renunţat la gluten, la zahăr, la sex, am făcut extra sex, ba n-am mâncat carne deloc, ba am mâncat numai carne. Am făcut lecţii de mişcare creativă, m-am lăsat hipnotizat de multe ori şi am învăţat să meditez. Apropo, încă mai fac asta.

Se uită la Andy, care avea un rictus perplex.

— Unde te-am pierdut? La extra sex?

— Nu, la „lecţii de mişcare creativă”. Cred că făcea şi Rose.

— Ah, e un rahat de toată eleganţa. Ar fi trebuit să mă ajute să-mi îndrept coloana, să mă mişc mai firesc. Arătam ca un maimuţoi din ăla gonflabil, care se mişcă în bătaia vântului în faţa unei reprezentanţe auto. Îmi tot spuneau că trebuie să am oasele flexibile. Dar nimeni nu m-a diagnosticat pe Twitter cu osatură compactă, aşa că dă-l dracului de internet, n-am dreptate?

Andy clătină din cap.

— Îmi pare rău, Dean. Am vrut să te sun, să văd ce mai faci. Dar e mult mai simplu s-o sun şi s-o întreb pe Margo din Greenpoint.

— Nu e amuzant.

Andy rânji.

— Şi acum, că eşti aici, ce vrei să faci?

— Să mă țin departe de internet, spuse Dean. Să mă gândesc ce o să fac în următorii cincizeci de ani liberi.

— Și ai vreo idee?

— Să mor dacă știu, omule!

Dean își întinse iarăși umărul.

— Aș putea antrena, după ce voi deveni mai puțin celebru pentru că nu știu de capul meu. Aș putea să fiu comentator, însă nu se poate spune că mi-am făcut prieteni în presa sportivă. Am bani puși deoparte, așa că am timp de chibzuire. Dar mă tot gândesc de un an încoace și nu cred că mai am șanse să-mi depășesc performanțele la *Overwatch.*

Andy încercă să-și rețină zâmbetul când spuse:

— Pot să te întreb ceva?

— Da.

— E adevărată chestia cu *Dansez pentru tine?*

— E adevărat că m-au întrebat. Hei, nu râde. Eram pregătit pentru partea cu dansul. Ai văzut numărul lui Emmitt Smith? Lin de tot, să dea dracii! Dar cumnată-mea s-a uitat la toate sezoanele și mi-a zis că, dacă accept, mă vor pune să vorbesc despre cum asta e singura mea cale de salvare și să valsez pe melodia „Du-mă la meci", cântată la violoncel sau un căcat din ăsta, așa că le-am zis nu. Apoi l-au luat pe patinatorul ăla care a căzut la Olimpice și a umplut gheața de sânge. Se pare că nu duc lipsă de ratați.

— Tu nu ești ratat, spuse Andy, punându-i mâna pe umăr. Tu ești dus cu capul. E total diferit.

Râseră amândoi, iar Rose scoase capul din camera de joacă din capătul holului și strigă:

— Tati, nu aud. Sunteți prea gălăgioși!

— Trebuie să te speli în urechi? Să aduc furtunul din grădină? Sau găsim aspiratorul pe aici, pe undeva, îi răspunse Andy, clătinând din cap.

Fetele au chicotit, iar ușa s-a închis.

— Teribili copii! adăugă Andy. Așa, am pus așternuturi pe patul pliant de la subsol. M-am gândit că deocamdată ai putea rămâne aici. Mâine aș vrea să trecem pe la Evvie. Vrea să te cunoască, să se asigure că nu ești violent și că nu deții un instrument muzical.

— Mai trebuie să știu ceva?

— Despre Evvie? E cea mai tare. O să-ți placă. E foarte distractivă. E

drăguţă; seamănă un pic cu... soră-ta.

Dean se încruntă.

— N-am nicio soră.

— Vreau să spun că arată ca sora *oricui.* Ca sora cuiva.

— Sora cui?

— A nimănui. E singură la părinţi.

Dean scutură din cap.

— Nu te pricepi la asta.

Andy ridică din umeri.

— Păr şaten. Multe pulovere. Ochi căprui... cred.

— Alte informaţii importante?

— Numai să-i pronunţi corect numele. După cum zice ea mereu: „Evvie ca Chevie, nu Evvie ca Max Greevey."

— Cine dracu' e Max Greevey?

— Un poliţist din *Lege şi ordine.* Evvie nu prea s-a uitat la televizor când era mică, aşa că acum s-a pus pe recuperat. A ajuns prin 1998. De-abia a început *Dawsons Creek.*

— Uau, de modă veche!

— Dar e grozavă. M-a salvat când am rămas singur cu fetele. Fă-mi hatârul şi nu o lăsa să aibă grijă de tine, că se va lăsa complet dusă de val şi o să ajungi să fii un om mult mai bun decât ar trebui să fii.

— Am înţeles. Şi zici că acceptă 800 de dolari?

Andy dădu afirmativ din cap.

— Între noi fie vorba, cred că nu-i strică banii ăştia.

Soţul ei n-a avut asigurare de viaţă.

— Aoleu!

— Da, adică, na. Ştii vorba aia: „Despre morţi numai de bine, la fel şi despre tipul pe care l-a luat de bărbat prietena ta cea mai bună."

— Între voi doi nu e nimic? Nu visezi la asta?

— Nu.

— Sunteţi amândoi singuri.

Andy dădu brânci cu piciorul unei lămpiţe de plastic, împingând-o înspre casa de păpuşi.

— Da, dar când ne-am cunoscut, nu eram. Iar ea a fost măritată până toamna trecută. Am încercat să avem un soi de... moment, acum vreo şase luni, la ea, în pragul uşii. Părea logic. Nu ştiu cum să-ţi explic, dar n-a funcţionat. A fost ca şi cum ai încerca să pui o scenă de sex în mijlocul unui filmuleţ dintr-ăla pe care-l pun în avion înainte de

decolare, în care îţi arată cum să-ţi pui centura. Cred că ne cunoaştem prea bine. Da' pe mama tot n-am convins-o.

— A, mama Kell. S-a pierdut cu firea când ai divorţat?

— Şi-a făcut griji ca nu cumva fetele să ajungă să locuiască la mama lor. Însă când a aflat că vor sta mai mult aici, în timp ce Lori are de gând să fie Lori, cred că s-a prins că tot răul era spre bine.

Dean luă o duşcă, apoi îşi lăsă capul pe spate, până şi-l sprijini la loc de spătar.

— Chiar aşa, cum mai merg lucrurile între tine şi Lori? întrebă cu glas scăzut.

— Sunt în regulă. Suntem prieteni sau măcar prietenoşi. Se plictiseşte groaznic aici. Vine tocmai din Portland, eu chem fetele jos să le vadă. Şi sună. Le iubeşte.

— Tocmai a luat-o de la început, hm?

Andy dădu aprobator din cap.

— Dacă eram în locul ei, n-aş fi putut să plec fără ele, dar e viaţa ei. Şi după cum mi-a spus cândva Evvie, bărbaţii fac asta de când lumea. Nimeni nu se uită câş. Iar copiilor le place la Charleston. Merg să stea la familia lui Lori câteva zile, beau ceai îndulcit până le cad dinţii şi se întorc acasă spunând: „Voi, ăştia, aveţi de gând să haliţi homarul?"

— Nu strică niciodată să înveţi o a doua limbă.

— Corect. Per ansamblu, ar putea fi mult mai rău.

— Cred că aşa aş fi zis şi eu.

Dean petrecuse în copilărie multe nopţi în livingul lui Andy în acelaşi fel, lăsând timpul să treacă. Aşteptase mai întâi să termine gimnaziul şi mai apoi liceul pentru a trece la pasul următor. Asta pe vremea când ştia ce avea să urmeze. Acum, singurele lui planuri erau cina şi să-şi ia raniţa din maşină. Partea din viitor pe care se concentra se scurtase; cea care era doar un zid de ceaţă se întindea la nesfârşit. Încă se mai trezea în unele zile cu impresia că are ceva de făcut, până-şi aducea aminte că nu are.

A şaisprezecea secundă îl dădea gata.

4

Calcasset era situat în acea regiune din Maine căreia i se potrivește mănușă numele de Midcoast, pentru că nu înseamnă absolut nimic, iar o descriere care nu înseamnă absolut nimic este un indicator puternic al modestiei împărtășite la nivel comunitar. Până și vremea de afară se schimba în mod politicos: an de an, când toamna începea să ia hățurile de la vară, erau dimineți reci care vesteau că în curând avea să fie cu adevărat frig.

De cum se trezi și-și puse picioarele pe podeaua de lemn răcoroasă, Evvie înțelese că era una dintre zilele alea în care toamna își vâra coada. Își pregăti ceaiul, mâncă un bol de cereale cu stafide și sirop de arțar și-și puse cardiganul ei gri – cel preferat – peste blugi și tricoul cu trupa liceului din Calcasset (încă mai rezista, după cincisprezece ani). Puloverul lăsa peste tot o dâră de scame pufoase, dar era puloverul din facultate. Atunci când îl purta și bea ceva cald, îi plăcea să-și imagineze că îi insufla superputeri autumnale și un anume vino-ncoa plin de familiaritate.

Ar putea lucra. Ar trebui să lucreze. Auzea o voce slabă, care devenea din ce în ce mai puternică, spunându-i: „Fă ceva, fă ceva." Avea de răspuns la e-mailuri, printre care unul primit de la Nona Powell Brown, profesor la Harvard, care avea ca subiect „În atenția dumneavoastră".

Uneori Evvie se autointitula „trăgătoare profesionistă cu urechea", dar era de fapt transcriitoare. Lucra cu precădere cu înregistrări ale interviurilor unor cercetători și jurnaliști, cu toate că mai avea și așa-numiții „clienți ding-dong", care își doreau documentări ale unor ședințe de consiliu sau prezentări. Știa că sună plictisitor, oamenii erau de părere că munca ei ar putea fi înlocuită cu un software decent, cu cheltuieli mai mici. Tim o luase odată la mișto, că ar trebui, chipurile, să-și facă o carte de vizită pe care să scrie: „Când tehnologia nu mai face față." Și chiar avea un simulator de respirație – sau bâzâitor, cum i-o fi zicând – pe care-l purta la gât; nu că ceilalți, care lucrau cu ea, n-ar fi avut și ei la rândul lor.

Însă asta ei i se păruse mereu destul de incitant. Însemna să-ți pui căștile și să asculți cu orele poveștile oamenilor, să le imiți accentele, să fii surprins de vocile lor care se sparg sau se rostogolesc în hohote

de râs. De multe ori, fabula cu idei elaborate despre cum arată sau cum sunt îmbrăcaţi oamenii care vorbeau şi-i căuta pe Google în miez de noapte, stând în pat, cu faţa luminată de ecranul laptopului, ca să vadă dacă a avut dreptate. Se pricepea: putea să tasteze aproape în timp real, iar un reporter de la *The Boston Globe* o numise „singura femeie care poate transcrie cu acurateţe mormăieli în limba engleză". El fusese cel care o pusese în legătură cu Nona, clienta ei preferată, economist care se ocupa cu forţa de muncă şi care scria aşa-zise „biografii ocupaţionale". Ultima fusese despre exploatarea forestieră şi Evvie transcrisese aproape două sute de ore de material. Putea să-ţi spună ce este acela un fochist. Ştia că tăiatul lemnelor era domeniul cu cea mai mare mortalitate pe cap de locuitor dintre toate ocupaţiile din State. Asta nu prea o ajuta la petreceri sau nu ar ajuta-o, dacă ar merge la petreceri.

În e-mail, Nona spunea că are de gând să scrie o carte despre pescarii de homari din Maine, nu se va apuca de treabă în următorul an, dar se întreba dacă Evvie ar fi interesată să o sprijine în cadrul cercetării. Nu doar la transcriere, ci şi luând interviuri, ajutând-o să se orienteze. Ar fi un soi de promovare. „Întotdeauna încerc să fac echipă cu un localnic", îi scrisese, „şi fireşte că m-am gândit imediat la tine. Nu ştiu cum ai programul zilele astea şi mai e mult până atunci, dă-mi însă de ştire când ai avea timp să stăm de vorbă."

Totuşi, urechea ciulită a lui Evvie era cam în pauză... şi nu-i răspunsese încă Nonei. Mai făcea câte un proiect micuţ pe ici, pe colo, ca să nu ajungă lefteră, dar nu putea concepe să bată în lung şi-n lat oraşele de pe coastă, fiind întreruptă din muncă de condoleanţe care ar face-o să revină mereu la căsnicia ei. Majoritatea lucrurilor încă i se păreau de neconceput.

Aşa că, în loc să le răspundă clienţilor la e-mailuri, devora cărţi, care se mutau odată cu ea de la o masă la alta, de pe un scaun pe altul, pe măsură ce se oprea din citit, vârând o bucăţică de hârtie între pagini şi apoi relua de unde rămăsese. De astă dată, citise o treime dintr-un roman sudist stufos, pe care îşi dorise să-l citească încă de când îl auzise pe autor povestind la *Fresh Air* cum în copilărie locuia deasupra unui salon de înfrumuseţare, împreună cu familia şi cu animalul lor de companie clandestin, o maimuţică.

Stătea întinsă pe canapea, încercând să ignore vocea care-i şoptea „fă ceva, fă ceva", când auzi un ciocănit în uşă, care probabil îi anunţa

pe Andy şi pe potenţialul chiriaş. Sări în sus şi se îndreptă spre uşa de la intrare, dar se opri din drum. Ochii îi căzură pe poliţa şemineului, care găzduia două lumânări parfumate marmorate şi o sculptură de lemn care nu-i plăcea, adusă dintr-un loc sărat, unde ea şi Tim mâncaseră odată rulouri de homar. Trase sertarul de la birou şi scoase portretul de nuntă cu ramă de argint. Adorase pavilionul; îşi detestase rochia. Însă rezemată acolo, între lumânări, fotografia asta ar putea să ateste că era în doliu, aşa cum se cuvine, şi că nu era *un monstru, un monstru.* Se îndreptă spre uşă.

Când deschise, Andy nu era acolo. Ci doar un bărbat, impresionant de înalt, cu ochii verzi şi părul negru cu nuanţe de gri. Era ars de soare pe braţul stâng, cel mai probabil de la condus cu geamul deschis.

— Ăăă, salut, îi zise.

Andy nu pomenise că tipul era extrem de chipeş, probabil că nici nu ştia. Andy era un tip tare de treabă, dar tare pămpălău când venea vorba de treburi de-astea.

— Evvie, spuse el.

— Pun pariu că tu eşti Dean, zise ea, întinzându-i mâna.

El i-o strânse şi spuse:

— Mă bucur să te cunosc. Sper că nu te deranjează. Mă temeam că dacă-l iau pe Andy, o să te simţi obligată să accepţi, numai ca să tacă, aşa că l-am lăsat acasă.

Îi cercetă ochii, încheieturile, pomeţii proeminenţi, urmele lăsate de atâţia ani de soare pe pielea lui şi constată că nu arăta aşa de tânăr cum s-ar fi aşteptat.

— Sigur, e în regulă. Intră.

Amintindu-şi să-i dea drumul la mână, se dădu la o parte, iar el se strecură în casă pe lângă ea. Când dădu să închidă uşa, îi atinse umărul şi simţi o adiere de detergent şi poate nişte bacon, pe care Andy i-l lăsase probabil sub nas toată dimineaţa, alături de aceleaşi gofre congelate la care pofteau fetele în week-end.

— Când ai sosit în oraş? întrebă ea.

El îşi aruncă privirea prin living.

— Ieri după-amiază am ajuns. Am mai stat cu Andy şi cu copiii. Nu ne mai văzuserăm de câţiva ani.

— Drăguţ. Te-au întrebat fetele unde locuieşti? Momentan sunt pasionate de geografie. Hărţi şi globuri pământeşti, relieful coastei.

— Da, m-au întrebat. A trebuit să le promit că o să le duc cu metroul

într-o zi. Cred că vor fi dezamăgite că nu e chiar ca un *montagne russe,* aşa cum pare pe hartă.

— Lilly te-a rugat să te joci de-a Doctoriţa Pluşica cu ea?

— Da. E foarte meticuloasă. Ar trebui să revin peste şase luni la un control.

Evvie dădu aprobator din cap.

— Exces de zel, sunt sigură.

— Am fost şi pe mâini mai rele.

Dean schiţă un zâmbet. Era o treime de zâmbet destul de reuşită.

— Şi ai condus din Manhattan? Cât a durat drumul?

— Opt ore, mai mult sau mai puţin.

— Văleu!

— Mda. Partea bună e că ai ce asculta la radio.

— Ce asculţi? Emisiuni sportive, de-astea?

— O, nu. Să ascult nişte cretini care nu practică sportul, dar se ceartă pe marginea lui, nu e chiar modul cel mai plăcut de a-mi petrece timpul. Eu sunt genul care preferă posturile publice.

— Hei, şi eu la fel, zise ea. Sau podcasturile.

— Frati-miu încearcă mereu să mi le bage pe gât. Uneori mă tem să nu fie ceva de genul trei tipi pe Skype care se droghează şi vorbesc despre trupe de muzică experimentală. Tu ce gen asculţi?

— Unul de muzică, unul despre design şi vreo două de politică, când rezist. Şi o grămadă de genul: „Astăzi avem invitat în studio un om care a învăţat totul şi nimic." Treburi dintr-astea. Şi unul cu un tip care face rezumate la romane de groază. Nu prea ştiu cum am ajuns să ascult aşa ceva, nu sunt pasionată de genul horror.

— Nu e rău să ştii câte ceva despre lucrurile de care nu-ţi pasă, spuse el.

Ea râse.

— Cum e şi cazul revistei *Sports Illustrated,* fără supărare.

— O, nu-i bai.

— În fine, spuse ea, asta-i casa. Apartamentul e în spate. Nu are intrare separată, aşa că fie intri pe-aici, fie pe uşa laterală care dă din curte în bucătărie. E în linie dreaptă – îl conduse prin casă – înapoi în bucătărie şi apoi e uşa asta, chiar pe-aici.

Ţinea uşa apartamentului închisă şi nu dăduse drumul la căldură, aşa că, atunci când o deschise, simţi un val de răcoare.

— În mod normal e cald şi bine aici, pe cuvânt.

Intră în urma ei şi închise uşa, rămânând în picioare, în mijlocul mochetei bej şi al luminii gri şi mohorâte care pătrundea pe ferestrele mari. Ea se întinse să tragă de şnurul care aprindea lustra, el însă, după ce făcu un mic tur, se întinse şi o stinse la loc. Merse şi deschise uşa de la baie, apoi o închise la loc şi se întoarse. Când deschise şi închise uşa frigiderului din chicinetă, lui Evvie i se păru că-şi dezmorţeşte un umăr inflamat. Veni înapoi, cu mâinile în şold.

— Simt că ar trebui să-ţi pun câteva întrebări.

— Ai întrebări?

— Nu sunt sigur.

— Păi, zise ea, stai să mă gândesc la nişte răspunsuri. Poţi să aduci pe cine vrei aici, bineînţeles, pe mine nu mă deranjează. Eu lucrez de obicei ori sus, ori în livingul pe unde ai intrat. Ai bucătărioara aici, iar dacă vrei ceva din bucătăria mare, e loc suficient.

— Nu mă pricep decât la brânză pe grătar, zise el. Şi la Pringles. La Pringles chiar mă pricep.

— La cutiile cu Pringles sau găteşti cu Pringles?

— Pringles ş-atât. Îi cumpăr. Îi deschid şi apoi îi înfulec.

— Aha, am înţeles. Aşa procedez şi eu cu Oreos, spuse ea.

El rânji, iar ea îi povesti despre maşina de spălat, uscător, grătarul pe gaz de afară şi despre locul pe care putea să parcheze, lângă casă.

El se uită în jur, la spaţiul gol.

— Arată grozav, perfect! Ştiu că nu erai convinsă că vrei să-l închiriezi. Pentru că nu mă cunoşteai şi tot restul.

— M-am mai gândit la asta după ce-am vorbit cu Andy. Chiar are dreptate. Putem face asta pe perioadă nedeterminată, n-ai de ce să te bagi în ceva – aici făcu un gest larg cu mâna – de proporţii, care nu e convenabil pentru tine. E mai mult spaţiu decât am eu nevoie.

El aprobă, mişcând uşor capul.

— Regulile casei? Alte chestii?

— Nu se fumează. Ai animale de companie?

— N-am animale şi nici nu fumez. Apropo, o poveste adevărată: un prieten de-al meu avea un dog german care încerca mereu să-i mănânce pachetul de Marlboro Lights. O dată a ajuns la spitalul de câini.

— Ei, măcar erau ţigări slabe.

— Da, a supravieţuit. Nu te dai în vânt după câini?

— Ba da, îmi plac. Mereu mi-am dorit să-mi iau un câine. Cred că

pur şi simplu n-am făcut nimic în sensul ăsta.

— Ah, se mai întâmplă, spuse Dean. Andy spunea că ceri 800 de dolari?

— Sinceră să fiu, Andy cerea 800 de dolari, răspunse ea. El se ocupă de negocieri.

— Pare rezonabil.

Dean zâmbi şi privi pe fereastră, unde se clătina cel mai mare copac din curte.

— S-a cam pornit vântul pe-aici.

Se lăsă tăcerea. Ea auzi cum trece o maşină, apoi cum se înteţeşte vântul. O rafală împrăştie frunzele din curte.

— Pare o zi numai bună de băut ceai, spuse ea într-un final. Bei ceai? Presupun că-ţi place Gatorade sau ceva de genul ăsta.

— Beau ceai când e frig afară. Gatorade-ul nu e bun cald.

S-au întors în bucătărie, s-au aşezat faţă în faţă la măsuţa ei de lemn. Îşi dorea să fi aruncat legătura de pătrunjel ofilit pe care o pusese într-un borcan cu apă.

— Aşa, deci ai copilărit cu Andy în Denver.

El aprobă din cap.

— Ce a urmat apoi?

— M-am dus la Cornell să joc baseball. Am absolvit, apoi am fost selecţionat, am jucat la juniori la vreo două echipe şi apoi, în 2008, m-am dus la Marlins.

— Marlins Miami? se umflă ea în pene.

— Exact. Pe atunci Marlins Florida – era înainte de noul stadion. Aşa că am locuit vreo doi ani în Miami, apoi m-am transferat la Yankees şi m-am mutat în New York. Iar acum sunt şomer. Tu?

— Nici pe departe ceva la fel de interesant. Am crescut aici, în Calcasset. Tim, soţul meu, şi cu mine am făcut USC[2] şi apoi el s-a dus la medicină, a făcut rezidenţiatul în Portland. Eu locuiam aici, deci aveam o relaţie la semidistanţă. Apoi el s-a mutat în Calcasset, ne-am căsătorit şi am luat casa asta. Acum patru ani.

Cum el îşi lăsă imediat privirea în podea, părea ca Andy să-i fi spus cum se termina povestea, cel puţin atât cât ştia el. Varianta lui nu includea partea cu ea în maşină, cu certificatul de naştere şi un fişic de bancnote.

---

[2] University of Southern California (n. tr.).

Dean ridică din nou privirea.

— Îmi pare rău, rosti el.

— Da, mulţumesc.

Clătină din cap. Mintea ei cotrobăia printre opţiuni, în căutarea unei întrebări.

— Cât ţi-ai propus să stai?

— Nu ştiu. Şase luni? Cel mult un an. Va trebui să mă întorc în New York, unde am o viaţă. Dar la ora actuală, încerc să-mi limpezesc gândurile.

Zâmbi.

— N-am ajuns încă mai departe de atât.

Ea dădu aprobator din cap.

— Te înţeleg.

Intervalul de timp pe care doi oameni care de-abia s-au cunoscut ar trebui să-l petreacă privindu-se direct în ochi, mai ales dacă nu-şi vorbesc, este o unitate pe cât de scurtă, pe atât de precisă. Atunci când îl depăşeşti, devii bănuitor, te simţi ameninţat sau te trece acel fior dat de intimitatea accidentală, ca atunci când tragi cu ochiul prin cabina de duş. Zâmbiră amândoi şi intervalul luă sfârşit.

— Bun, spuse ea. Deci, cred că ar trebui să-l iei.

Apartamentul. Ar trebui să-l iei.

Îşi dădea seama că el se codea să zică ceva.

— Ce e? îl întrebă.

— Mă întrebam dacă să-ţi promit c-o să fiu cuminte sau ceva de genul.

Ea ridică din sprânceană.

— Simţi nevoia ca eu să-ţi promit *ţie* c-o să fiu cuminte?

El luă o atitudine ceva mai serioasă.

— Cred că ar trebui să avem o înţelegere.

Ea îl privi întrebător.

— Tu nu-mi pui întrebări despre baseball, zise el, iar eu nu te întreb despre soţul tău.

— Nu te-am întrebat despre baseball, spuse ea clipind.

— Ştiu. Nici eu nu te-am întrebat despre soţul tău.

— Dar vrei un angajament oficial.

El se frecă la ochi.

— Nu ştiu cât eşti tu de la curent cu asta, Evvie, dar am avut un an de toată jena. Doi ani de toată jena. Şi am vorbit mult despre asta. Şi

cred că e posibil să fii şi tu în aceeaşi situaţie. Dacă eşti de acord, mi-ai face o favoare, cu atât mai mult, dacă ai putea să te porţi firesc. Eu te salut, tu poţi să mă saluţi şi nu facem, ştii tu, treaba aia cu doamna tristă şi misterioasă şi exilatul... ratat.

Ea miji un pic ochii la el.

— Aşa, adică, de exemplu, să nu spun că atât „exilat”, cât şi „ratat”, ambele cuvinte mă frapează căci sunt un pic nedrepte.

— Bine. Iar eu n-o să te-ntreb de ce „doamnă tristă şi misterioasă” nu ţi se pare nedrept.

Ea îi întinse mâna peste masă. El, în loc să i-o prindă cu mâna cu care dă noroc, mâna de încheiat afaceri, i-o strânse cu cea aflată de aceeaşi parte a mesei.

— Ne-am înţeles? o întrebă.

Dădu afirmativ din cap, observând în acelaşi timp pistruii pe care-i avea pe dosul palmei.

Ah, încetează!

5

Câteva zile mai târziu, Evvie îndesa a două înştiinţare de neefectuare a plăţii electricităţii în sertarul ei din bucătărie, când auzi o bufnitură în apartament. Merse şi bătu la uşă, iar Dean îi deschise larg.

— Salve, îi spuse Evvie. E totul în regulă?

— Da, da, scuze pentru zgomot, am dărâmat o cutie de pe masă. Niciodată nu e setul de aşternuturi, nu-i aşa? Întotdeauna e ceva care o să sune ca şi cum ai fi încercat să ucizi un robot împingând-l pe scări de la etajul doi.

Evvie râse.

— Te-ai instalat bine? Nu mai ştiam dacă ţi-am arătat cum se deschid geamurile.

— Ba da, mi-ai arătat, sunt deschise. Adie briza. Vrei să intri? Despachetam. Am dat lovitura la magazinul de vechituri de aici. Mi-am luat mobilă, mi-am luat veselă şi tigaie pentru brânza mea la grătar.

Evvie aruncă o privire înăuntru.

— Nu ţi-ai luat pat.

— E pe drum. Diane mi-a spus că de la o saltea la mâna a doua aş putea să iau ploşniţe.

— Deşteaptă fată! M-aş bucura dacă ai accepta să foloseşti camera de oaspeţi până primeşti salteaua.

— Neh, zise el. Am dormit în avion lângă unii care scuipau întruna tutun. Mai rezist vreo două zile la Andy în subsol. Sunt destul de sigur că Lilly mă vrea oricum înapoi diseară, să ne uităm împreună la nişte schiţe cu un supererou inventat de ea. Tatăl ei i-a spus că-mi place Batman.

Intră în apartament, care arăta foarte diferit cu *ceva* în el. Până şi cutiile schimbau aerul, iar Dean aşezase oarecum faţă în faţă două fotolii mari şi confortabile.

— Batman, zici? Eşti genul *ala.*

— Mda, acum câţiva ani m-am costumat şi m-am strecurat la un Comic-Con din San Diego. Tot tacâmu', cu o glugă enormă pe faţă. Am ratat câteva zile de antrenament şi am luat amendă, dar a meritat.

— Asta pentru că...?

El se opri din despachetat.

— Pentru că nu mai fusesem niciodată. Şi mi-am dorit mereu să merg. Văzusem o poză cu unu' deghizat în Boba Fett – îl ştii, din *Star Wars?*

— Ştiu cine e Boba Fett.

— În orice caz, mi-am zis că acolo e singurul loc în care să pot purta o mască şi să mă integrez. Probabil că a fost ipostaza mea cea mai normală în anul ăla, umblând îmbrăcat într-un costum de supererou.

Ea zâmbi.

— Poate de-aia a făcut-o şi Bruce Wayne.

El râse.

— Da, poate.

— Ei, bine, se pare că ai fost bine primit la Esther's Attic, îi zise ea. Eu n-am mai luat nimic de-acolo de o veşnicie, dar tipa e uimitoare. Diane, nu Esther. Esther a murit când eram eu în liceu. Dar Diane e-n stare să-ţi spună cine i-a dat fiecare obiect din magazin. Odată, era cât pe ce să iau un pulover de la ea, când mi-a spus că-l avea de la dentistul meu, care-l adusese împreună cu un teanc de boarfe de-ale mamei lui când o internaseră la azil. Nu am putut. Mi-am zis că e şi aşa destul de rău că îmi place un pulover de mamaie, nu e nevoie să şi cumpăr un pulover de mamaie, la propriu.

— A vorbit frumos despre tine.

Dean ridică privirea din bagaje.

— Mi-a garantat că o să fii o proprietăreasă foarte de treabă. Şi-a dus mâna la inimă când ţi-a rostit numele şi tot aşa.

Evvie oftă.

— Uff, sunt convinsă. Multă lume o să-ţi spună că sunt de treabă, ceea ce înseamnă în general că le pare foarte, foarte rău de mine şi sunt foarte îngrijoraţi că le va fi greu să găsească un nou doctor.

— Mi-a zis că eşti fată muncitoare.

— Da, sună a ceva ce ar spune ea.

— Am făcut cunoştinţă cu câinele ei.

— A, Ziggy.

— Da. Cică e... o pufoşenie sau ceva de genul? M-a speriat de moarte. Credeam că-i împăiat, când colo, o porneşte înspre mine. Era cât pe ce să ţip.

— E un *goldendoodle* în miniatură. De Crăciun îi pune corniţe, de St Patricks Day, o pălărie cu cataramă.

— De-abia aştept.

— Altfel, cum te-a întâmpinat oraşul?

— Mda. Îmi place. E drăguţ şi liniştit. E...

— Ciudăţel? Dubios?

— Alb. Foarte, foarte alb.

— Aha, spuse Evvie. Ai observat treaba asta, hm? Ştii, Maine e cel mai alb stat din ţară. Şi cel mai vechi. Cumplit de rece iarna, plin de turişti vara. Partea bună e că avem homari.

— Cum se distrează lumea pe-aici?

— Uneori copiii de liceu aruncă cu cărămizi prin geamurile fabricii de pantofi dezafectate.

Făcu o pauză.

— Nu la genul ăsta de „distracţie" te refereai?

Dean zâmbi şi aşeză blenderul pe masă.

— Pare că oamenilor puţin le pasă de baseball, ceea ce e bine.

Evvie se trânti râzând într-unul dintre fotolii şi începu să-i analizeze tapiţeria de pe braţ.

— Nu-i adevărat. Nu le pasă de baseballul din liga mare, îi preocupă însă intens baseballul, pe cuvânt.

El se încruntă.

— Serios?

— Te afli pe teritoriul celor de la Calcasset Claws, adăugă ea.

El o privi stânjenit, iar ea ridică degetele sub forma unui V culcat. Dean făcu ochii mari.

— N-ai văzut „Go Claws"? Esther are unul în vitrină, cred.

— Aha, zise el. Deci asta era. Vrei apă?

Ea dădu din cap că vrea, iar el îi aruncă o sticlă de plastic.

— În anii '80 am avut echipa de amatori Atlanta Braves, dar apoi am pierdut-o. Peste câţiva ani au apărut Claws, care joacă pe acelaşi teren. Fac parte din Northern Atlantic League. Ligă mică neafiliată.

El se săltă cu fundul pe masă.

— E OK? o întrebă, arătând prin gesturi că se referă la masa înaltă. Ea flutură nepăsătoare mâna prin aer.

— Aşa, deci, Claws sunt tari, zise el.

— Sunt fenomenali. Deşi, acum vreo două veri, a fost un scandal.

Evvie ridică din sprâncene.

— Nu mă-nnebuni!

— Intrigă la cursele în costume din cutii de cereale.

Evvie se răsuci, aşezându-se de-a curmezişul, încât picioarele îi

atârnau peste braţul generos şi moale al fotoliului.

— La fiecare meci jucat acasă, între a treia şi a patra manşă, trei copii de la noi din oraş se îmbracă în nişte costume din spumă în formă de cutii de cereale. O cutie de Cheerios, una de Wheaties şi una de Chex. Apoi aleargă în jurul terenului şi cine termină pe primul loc primeşte o minge cu autograf şi un voucher la restaurantele DQ.

— Uau, la DQ! Se dau premii pe cinste!

— Exact. După cum îţi poţi imagina, e o treabă foarte serioasă. Şi în tribune toată lumea ţopăie şi-şi răstoarnă berea, făcând galerie: „CHEEEEERIOOOOS!" sau „WHEEEEATIEEEESL. În fine. Şi să vezi, puştiul ăsta, Mike Parco, avea pe atunci opt ani şi era o puşlama infectă. Ştiu că n-ar trebui să spun asta despre un copil, dar, jur, majoritatea bărbaţilor trebuie să treacă prin două divorţuri ca să ajungă aşa de ai naibii ca jigodia asta. Maică-sa, Talley, ţinea chioşcul cu rulouri de homar de pe stadion şi toată lumea ştia pe atunci că ea se culca cu Doug Lexington, cel care se ocupa de relaţia cu publicul.

— Ha, ha! rânji Dean.

— Oh, Talley.

— Aşa că, fiind favorizat, Mike a participat la curse în costumul de Cheerios vreo zece meciuri la rând. Dar cum relaţiile cu publicul îţi pot asigura ţinuta, nu şi careul, puştiul nu a câştigat niciodată cursa. Şi Talley a început să se plângă că e din cauza costumului. Ea credea că întrecerile în cutii de cereale erau *aranjate.* Aşa că le-a scris o scrisoare celor de la *Calcasset Neighbor,* în care le cerea să ia măsuri în legătură cu această nedreptate şi să redea încrederea publicului.

— Frăţică, asta da femeie dispusă să meargă până-n pânzele albe pentru ceva dulce pe moca!

Evvie râse.

— Nu-i aşa? Aşa că lansează *zvonul* ăsta infect şi până la urmă se duce vorba. Mike Parco urma să poarte costumul de Wheaties la meciul cu Concord. Până la căderea serii, povestea are de toate – sex, sport, corupţie –, aşa că se strânge toată lumea. *Toată lumea.* Ai fi putut intra în orice casă din oraş s-o goleşti complet. Să le iei tot ce aveau. Şi nu veniseră pentru meci, ci pentru *cursa în costume din cutii de cereale.* Nu din dragoste pentru comunitate, nu pentru spiritul locului; au venit pentru că *îi interesa cine avea să câştige cursa în costume din cutii de cereale.* E cel mai puţin înălţător eveniment care a strâns laolaltă un oraş întreg. E exact pe dos faţă de finalul unui film de pe

Hallmark.

El încuviinţă din cap.

— Nu o să te mint. Aşa ceva nu s-ar întâmpla în New York.

— Da. Să bem în cinstea Midcoast din Maine, care găzduieşte un număr surprinzător de oameni disponibili vineri seara.

Evvie zâmbi şi ridică sticla cu apă.

— Aşa, deci Mike poartă costumul de Wheeties. Puştiul lui Dutch Halloran (noi îi spunem Dublu Dutch – îl cheamă de fapt Addison, dar numele nu i se potriveşte) e îmbrăcat în Chex. Iar în aşa-zisa „cutie blestemată” de Cheerios e Bree Blythe Netherington, cea mai scundă fată din clasa a treia. De fapt, Bree e aşa de micuţă, încât noi chiar suntem siguri că nu ajunge să vadă prin găurile decupate pentru ochi de la costum.

Dean se plesni cu palma peste frunte.

— O, nu.

— O, da. Aşadar, sunt toţi aliniaţi şi, în sfârşit, Denny Paraday (care are rolul de *shortstop* şi prezintă toată treaba) zice „START!”, iar ei pornesc. Şi se pun pe alergat, mai întâi ca nişte răţuşte, iar Bree e atât de scundă, încât costumul îi ajunge până la glezne. Însă, din motive care sfidează legile fizicii, conduce. Şi ajunge prima la baza întâi, dar bazele propriu-zise au fost înlăturate ca să nu se împiedice copiii de ele. Şi ea nu vede, aşa că aleargă mai departe şi e clar că se va izbi de reclama la Încălzire şi Instalaţii de pe gardul din dreapta. Cineva strigă: „Întoarce, Cheerios!” Atunci pivotează şi, cu un soi de GPS intern sau cu magneţii din capul ei sau aşa ceva, într-o secundă se redresează. E ca un *copoi asmuţit*. Şi, la capăt, trebuie să i se strige din nou: „Întoarce, Cheerios!” Ea coteşte. După ce reuşesc să o facă să cotească la baza a treia, pare că va câştiga. Mike e în faţa lui Dublu Dutch şi la doi paşi în spatele lui Bree. Şi apoi cuiva i s-a părut că el a-ncercat să-i pună piedică. Atunci se auziră mai multe voci strigând: „Wheaties trişează! Wheaties trişează!” Brie e încă în picioare. Tot pe cale să-l învingă. Însă atunci (şi de data asta vede toată lumea), din cutia de Wheaties a lui Mike iese un picior, pe care-l pune chiar în faţa ei, iar ea se împiedică şi cade lată jos, peste cei cincisprezece centimetri de spumă. Aşa că Mike trece de baza întâi, în vreme ce Bree zace întinsă pe jos, dând din mâini şi din picioare. Arată ca o ţestoasă făcută din spumă. În formă de cutie de Cheerios.

— Bănuiesc c-a ajutat-o cineva să se ridice. Adică, nu a rămas acolo.

Evvie izbucni în râs.

— Nu, nu. Nu a rămas acolo. Au ridicat-o, iar mama ei a postat un filmuleţ pe YouTube cu titlul „Filmuleţul pe care Chioşcul cu rulouri de homar al celor de la Claws nu vrea să-l vezi". În cele din urmă, i-au anulat lui Mike voucherul, iar Bree a primit consumaţie gratuită la DQ pentru un an. De ruşine, Doug cel cu Relaţiile i-a dat papucii lui Talley şi ea a fost nevoită să-şi dea demisia de la rulota cu homari, iar acum e manager la CVS în Camden. Mike a fost descalificat pe viaţă de la cursele în costume din cutii de cereale, asta şi pentru că, atunci când i s-a cerut să-şi ceară scuze în mod public, el s-a dus la microfon şi a început să pârţâie, folosindu-şi braţul.

Evvie bău cu sete din sticla cu apă.

— E totul adevărat. Dumnezeu mi-e martor!

— Nu-i de mirare că nu dau doi bani pe mine.

Ea rânji.

— Crede-mă, ştiu totul despre tine. E un alt tip de economie a bârfelor. Pe ei îi preocupă echipa Claws, starea jalnică a terenului de fotbal al liceului, soarta rulotei cu homari din Maine şi dacă vor veni turişti. Sunt convinsă că de-aia s-a gândit Andy că e un loc potrivit pentru o pauză. Oamenii ăştia sunt pur şi simplu...

— Deloc meschini?

— Ba bine că nu, spuse, râcâind colţul etichetei de pe sticla de apă. Sunt foarte meschini. Dar sunt mai meschini cu localnicii decât cu străinii. Nu-ţi violează intimitatea decât dacă te ştiu de când erai mic.

— Pe tine te ştiu de când erai mică.

Îşi îndreptă privirea spre ea.

— Aşa e, răspunse ea tărăgănat.

Până acum nu băgase de seamă huruitul frigiderului, dar când motorul se opri, deveni foarte preocupată de lipsa zgomotului de fundal.

— În fine. Ce ai de gând să faci cât timp stai aici? Bănuiesc că nu eşti interesat de afacerile cu homari.

— Panourile de-aici te fac să iei în calcul varianta asta, mai ales că se pare că nu mă voi angaja la fabrica de pantofi, aşa cum speram.

— Oh, treaba cu homarii e pe bune. Cu asta se ocupa tata. Şi-a cumpărat o ambarcaţiune când eram eu mică şi a ţinut-o până acum vreo doi ani, când a ieşit la pensie.

— Părinţii tăi mai sunt împreună?

— Nu. Mama s-a mutat în Florida când am împlinit opt ani. S-a măritat cu un tip care se ocupă cu afaceri imobiliare, iar ea face bijuterii pe care le vinde turiştilor. Ultima oară când m-a interesat subiectul, făcea obiecte din sticlă de mare şi monede vechi de zece cenţi. Nu mă întreba în ce tip de estetică se încadrează.

— Poate că o inspiră tipii ăia care umblă cu detectoare de metal pe plajă. Am văzut o groază în Miami.

— Pun pariu. În fine, spune-mi care sunt planurile tale.

— Să-l citesc pe Vonnegut. Să scriu poezie. Ştiu să cânt puţin la ukulele. Fac şi sculpturi din lemn.

Deodată Evvie realiză că se încruntase şi îşi descreţi fruntea.

— Aha, aha.

— Glumeam.

Evvie îşi dădu ochii peste cap.

— Da, da, foarte amuzant.

El râse.

— Nu sunt sigur. Fără baseball. Doar... Maine, ce să zic. Probabil să o ard cu Andy. Mi-am cam luat vacanţă de la toate.

— Sincer, mă gândeam că New Yorkul ar fi un loc potrivit pentru aşa ceva, un loc în care să te pierzi în anonimat.

— Aşa e pentru majoritatea oamenilor, spuse el, apoi înclină capul, ca pentru a spune că nu aveau să vorbească despre o mulţime de lucruri.

Ea se ridică în picioare.

— Bine, ai dreptate. Bun, ar trebui să mă întorc la lucru.

— Aha, bine. Andy mi-a spus că lucrezi cu jurnalişti.

— Aşa e. Acum transcriu un interviu pe care un client de-al meu i l-a luat unui muzician celebru, al cărui nume rimează cu... Baylor Biffed. Şi Baylor are ceva poveşti de spus...

— Baylor nici nu se compară cu tine, spuse el şi se duse să mai despacheteze vreo două cutii. Te pricepi să spui o poveste reuşită.

Ea zâmbi.

— Dacă e aşa cum zici, am învăţat asta în toţi anii în care i-am ascultat pe alţii cum o fac.

— Îţi sunt recunoscător, îi spuse el, iar ea se opri în pragul uşii.

— Pentru ce?

— Pur şi simplu pentru că am unde să stau. Şi pentru povestea cu cutiile de cereale.

— Ah, păi, cu foarte multă plăcere. Dacă vrei să-i vezi jucând pe cei de la The Claws, să-mi spui. Sezonul reîncepe la primăvară, dacă o să mai fii pe-aici.

Se întrerupse.

— E ciudat? Să te duc la un meci?

— Pentru că sunt dus cu capul?

Ea ridică mâna.

— Nu contează. Te întrebam de baseball.

Se opri, apoi încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Bine, ne mai vedem.

6

Era o zi frumoasă pentru o ceremonie de plantat copaci, Evvie trebuia să recunoască asta.

Categoric răcoroasă, aşa ar numi-o, cu toate că lucrul ăsta o făcea să-şi dorească şi mai mult un pahar cu vin. Andy o aşteptase în parcare şi merseseră împreună pe peluza ce ducea la băncuţa de piatră. Acolo se afla doctorul Schramm. Mai erau acolo şi prietenul lui Tim, Nate, şi asistenta lui preferată, cu care Evvie ştia că Tim flirta întruna. Mai erau câţiva oameni pe care nu-i recunoştea, probabil din Camden sau Portland, care purtau jachete de toamnă şi tristeţe pe chipuri. Şi mai era o groapă ce conţinea rădăcinile făcute sul ale unui copac. Nu mai rămânea decât să pună la loc pământul pe care-l răscoliseră, aşa cum făcuseră şi în urmă cu un an, cu o ocazie similară, când îl îngropaseră.

Evvie îi recunoscu pe părinţii lui Tim printre feţele posomorâte. Lila era încotoşmănată într-un palton bleumarin şi avea părul aproape alb prins în coc. Pete îşi petrecuse braţul în jurul mijlocului ei şi priveau amândoi în pământ, într-un punct fix, aflat în faţa lor. Evvie se îndreptă înspre ei, trăgând de ea la fiecare pas, de parcă s-ar fi scufundat în iarbă, deşi ştia foarte bine că nu era cu putinţă. Când ajunse la ei, Lila se ridică să o îmbrăţişeze.

— Bună, scumpo, îi spuse, ţinând-o strâns în braţe.

Ca întotdeauna, mirosea a trandafiri, chiar şi acum. Lila o mai împroşcase cu mirosul ăsta în seara balului de absolvire şi în ziua nunţii.

— Îmi pare bine să te văd. Cât mă bucur că facem asta! spuse Evvie.

Lila merita ca vorbele astea să fie adevărate şi, în momentul în care Evvie îi simţi atingerea mâinii pe spate, chiar deveniră.

— Mie încă nu-mi vine să cred.

— Ştiu. Ştiu.

Evvie îi puse ferm mâna pe ceafa. Paul Schramm veni înspre ei şi spuse încet, adresându-i-se mai mult lui Pete:

— Urmează să începem.

Evvie şi Lila făcură câte un pas înapoi, iar Lila se aşeză lângă soţul ei, care, cu un zâmbet plat, se întinse să-i strângă mâna lui Evvie.

Doctorul Schramm se adresă cercului restrâns, spunându-le că s-au adunat în acest loc pentru a-l comemora pe unul dintre cei mai

sufletiști doctori și unul dintre cei mai buni bărbați pe care îi cunoscuseră vreodată. Andy își petrecuse brațul în jurul lui Evvie, iar ea se sprijini puțin de el. Era convinsă că printre cei adunați în jurul acestui mic ghemotoc diform de pământ, care se holbau la un copac în devenire, se găseau unii care să fi tras concluzii greșite. Legate de mic dejunurile luate împreună și de faptul că fetele îi săreau de gât cu multă familiaritate. Era convinsă că circulau astfel de zvonuri, unele entuziaste, altele care o judecau dacă nu cumva se grăbise, așa cum circulau zvonuri despre orice altceva. Și de ce n-ar fi? Bârfa asta era probabil mult mai captivantă decât cea legată de cursele în costume din cutii de cereale.

Uneori se întreba dacă o consideraseră vreodată suficient de bună pentru domnul doctor. Pentru ei, ea trecuse direct de la statutul de fiică a pescarului de homari la cel de soție de doctor și, pentru că nu știau prea multe despre ea, o luaseră ca pe un progres. Așa se face că nu avea dubii că reputația, în nenumărate forme, era o scorneală.

Tim îi fermecase fără efort pe aproape toți cei cu care nu se însurase. Se pricepea mai ales la pacienți și la cei pe care-i avea în subordine, pentru că aceștia erau serviabili și nu-i ieșeau din cuvânt, iar dacă se mai întâmpla să o facă, avea motive să susțină că ar fi trebuit să facă așa cum le-a spus el. Chiar și ea îl considerase un iubit foarte bun pe durata liceului și a facultății.

Mai apoi, când el a dus-o la petreceri de Crăciun și ea nu a vrut să danseze, a înțeles că treaba asta îi făcea pe ceilalți să-l iubească și mai mult. Îi spuneau toți: „Oh, Eveleth, nu fi prostuță.” Ea refuza, pe motiv că nu se simte bine și apoi toți îl priveau pe Tim cu simpatie de genul: „Ce băiat bun ești tu, să iubești așa ceva.” N-ar fi crezut-o dacă le spunea că motivul pentru care foarte rar avea chef să danseze cu el avea legătură cu modul în care se purta cu ea acasă. Știa cum radia el pentru majoritatea oamenilor. Probabil c-o știa mai bine ca oricine, pentru că ea sacrificase mai mult ca oricine pentru asta.

Evvie era în clasa a zecea și avea aproape șaisprezece ani în acea zi de martie când Tim o găsise singură, udă leoarcă și fără alternative. Se întorsese din turneul din Augusta și avea pe ea o jachetă de lână, iar la subraț ținea cutia clarinetului. Autobuzul ajunsese la 4.20, iar la 4.30 trebuia să vină tatăl ei să o ia. Însă se făcuse ora 5.30 și ploua. Nu ar fi vrut să-l deranjeze pe tatăl ei, dacă acesta era încă la muncă, cu toate

că ar fi putut găsi un telefon. Se uita în jur după vreun cunoscut, chiar dacă majoritatea prietenilor ei erau, la rândul lor, membri ai trupei şi fuseseră deja luaţi cu maşina de părinţii lor şi plecaseră câte doi sau câte trei, râzând şi făcându-i cu mâna. Evvie tocmai începuse să se întrebe cum avea să ajungă acasă, când un Lexus albastru opri în curbă, în faţa ei. Pe plăcuţa de înmatriculare scria DR8KE, din câte putuse să vadă.

Ea şi Tim Drake erau în aceeaşi clasă dintr-a treia, însă nu-l cunoştea foarte bine. Totuşi, erau puţini în clasă, şi ştia destule. Ştia că tatăl lui era avocat, mama lui avea o haină autentică de blană, avea o soră cu trei ani mai mare decât el şi un câine pe nume Kenny, chipurile de la Kennebunkport, oraşul unde copilărise mama lui. Evvie şi Tim aveau două cursuri comune şi de curând el îi ţinuse uşa, aruncându-i un zâmbet câş. În afară de asta, erau practic doi străini.

El lăsă geamul în jos.

— Bună, Evvie. Ai chemat cumva un taxi?

Ea se încruntă.

— Ce? Un taxi? Nu.

El întoarse privirea, zâmbi şi o privi din nou.

— Vrei să te las undeva? Te întrebam dacă te duc undeva.

Ea râse.

— O, Doamne, îmi cer scuze, da. Aşa e, scuze!

Începu să plouă ceva mai tare.

— Şi da, vreau să mă laşi undeva. Ar fi super.

— Bine, e deschis.

Ea se precipită înspre portiera de pe cealaltă parte a maşinii.

— Mersi, spuse şi realiză că avea să ude scaunul. Cred că tata a uitat să vină să mă ia.

— E OK, eu n-am uitat.

Mirosea a gumă de mestecat cu scorţişoară.

— Mersi.

— A, nicio problemă.

Rămaseră nemişcaţi în maşină.

— Locuieşti pe lângă apă, nu?

— Ah! Da! Îmi cer scuze, stau în Wexler. Ştii să ajungi acolo?

— Stai aproape de librărie.

— Da, acolo întorci, iar eu stau unde se termină panta.

— Te deranjează dacă ne oprim acolo în drum?

— La librărie?
— Da. Îmi place locul ăla.
Evvie fusese înfrigurată şi udă, fără vreun mijloc de a ajunge acasă. Un tip care mirosea a scorţişoară o luase în Lexus-ul lui şi acum voia să se oprească la anticariat.
— Sigur, spuse. E în regulă, nu mă grăbesc.
Nu-i venea să creadă cât puteau fi de delicate ştergătoarele maşinii. Scoteau cel mai slab şi mai liniştitor bâzâit electric, nici pe departe *taca-taca, taca-taca* al lamelelor de la camioneta tatălui ei. Cum alunecau prin oraşul cufundat tot mai mult în întuneric, ea simţi... ceva. Se uită la el.
— Ă... cred... mi se pare că... spuse ea.
— Da, sunt scaune care se încălzesc, îi spuse el. Tare, nu?
Băiat drăguţ, maşină uscată, excursie la anticariat şi acum un fund cald. Era ca şi cum universul uitase de primele cincisprezece aniversări din viaţa ei şi acum se revanşa cu un cadou cât pentru toate.
— Da. E maşina *ta?* E genială!
— E maşina mea, îi spuse el. E nouă. Cândva, când n-o să plouă, o să-i las capota jos, special pentru tine.
Cândva. Într-o clipă, el făurise un viitor. Era vrăjitorie.
— Doar ce mi-am luat carnetul, zise ea. Stau cu tata şi nu avem decât camioneta lui. Vreau să mă angajez ca să pot să-mi iau maşină, dar nu ştiu dacă o să reuşesc.
— Mie mi-au luat-o ai mei de ziua mea, zise el, de parcă nici n-o auzise. E la fel cu cea pe care-o conduc ei.
Vorbiră puţin despre şcoală şi despre casa cea nouă în care se mutase cu familia lui, o casă mare, în stil victorian, pe care înainte o deţinuse un dezvoltator local, pe nume Van McCrea. Evvie îi spuse o poveste pe care o auzise de la tatăl ei: soţia lui Van dăduse foc la bucătărie încercând să gătească curcanul de Ziua Recunoştinţei, iar el o asigură că acum nu se mai vede nici urmă de scrum. Apoi opriră la Breezeaway Books, o căsuţă care fusese transformată în magazinaş cu cărţi, asta dacă prin „transformată” înţelegeai „înţesată cu rafturi atât de pline de cărţi, că de-abia puteai să te mişti printre ele, aşa că trebuia să faci bine să calci cu grijă şi să-ţi ţii coatele pe lângă corp”.
Puteai să umpli o sacoşă cu volume broşate la 10 cenţi bucata, aşa că Evvie se învârti printre rafturi şi adună romane de dragoste şi poliţiste până umplu sacoşa pe jumătate. Coti acolo unde un semn din

carton, scris cu markerul indica domeniul ŞTIINŢA şi dădu peste Tim, care ţinea în mână o ediţie cartonată a unei cărţi intitulate *Omul şi bolile sale.* Evvie făcu ochii mari.

— O să mă fac doctor, îi spuse el. De-aia... ţin cartea asta în mână.

Ea râse. Băiatul cu maşina uscată şi scaune încălzite, care voia să meargă la anticariat, avea să devină doctor. Şi era şi amuzant.

— Ah. O clipă mi-am făcut griji pentru tine.

El rânji.

— Ai un zâmbet frumos.

Nu i-a dat nicio şansă.

O adiere o readuse pe Evvie înapoi la ceremonia de comemorare. Una dintre asistente citea o poezie. Ceva cu îngeri. Ceva unde „rai" rima cu „ai sau n-ai" şi „cer" cu „fier", ceva cunoscut. Evvie încercă să-şi aducă aminte de unde o ştia, gândindu-se că poate o auzise de la mama ei, care avea o slăbiciune pentru sentimentalitatea simplistă, ori o văzuse atârnată pe un perete. Durǎ ceva, dar în cele din urmă îşi aminti: fusese citită la o înmormântare foarte importantă, într-o dramă, un serial TV foarte bine cotat. *Cineva te-a rugat să rosteşti câteva cuvinte,* îi spuse în sinea ei asistentei, *şi tu ai căutat pe Google* „poezie din ultimul sezon din Cole Point". *Aşa ai făcut. Ce-i cu tine?*

Asistenta doctorului Schramm îi trânti în braţe lui Evvie un buchet de flori şi apoi îi oferi unul identic şi mamei lui Tim. Evvie se uită la flori, portocalii şi roşii, de toamnă, de bun-gust pentru doliu şi, spre marea ei uşurare, se simţi gâtuită de lacrimi. Mâna lui Andy, aşezată delicat pe spatele ei, le conduse mai departe, până ieşiră la suprafaţă. *Slavă Domnului!* îşi spuse.

Partea bună cu ceremoniile la care participă oameni ocupaţi este că nu se pierde vremea. Copacul a fost plantat şi pământul aruncat la loc, oamenii au zis cât de mult l-au iubit şi l-au admirat pe Tim, iar Evvie a simţit tot timpul privirile aţintite asupra ei. A încercat să respire cum trebuie, să ofteze cum trebuie, să zâmbească cum trebuie, să ţină florile cum trebuie.

Numai la final, atunci când un fost pacient de-al lui Tim a dorit să spună câteva cuvinte, Evvie şi-a adus brusc aminte cât de devotaţi îi erau cu toţii şi cine credeau ei că a fost Tim. Omul vorbi despre cum Tim stătuse la căpătâiul lui şi îl ajutase să găsească o cale de a le spune fetelor lui că avea cancer.

În facultate, Evvie se molipsea cu câte o gripă care-i căptuşea plămânii cu ciment timp de două săptămâni. În pauzele dintre cursuri, Tim venea să se aşeze pe marginea patului ei şi-i citea din manualul lui de biologie, imitând felurite personaje din desene animate. Tweety, Yosemite Sam şi Pepé Le Pew îi povesteau despre bolile microbiene şi despre genetica moleculară. Adorase treaba asta; nu-i trecuse prin minte că până şi atenţia pe care i-o acorda el era o interpretare. De fapt, era păcat că nu se gândise să menţioneze „imitarea fidelă a personajelor din desene animate" la înmormântarea lui, pentru că ar fi sunat drăgăstos şi ar fi fost şi adevărat, o combinaţie pe care se căznise să o redea în ziua cu pricina.

Reamintirea unor astfel de lucruri (că putea fi drăgălaş şi amuzant, că îi putea acorda atenţie într-un fel care o făcea să se simtă aproape *dependentă)* o făcuse să rămână în casa asta, măritată cu el. Ajunsese la capătul răbdărilor. Şi cu cât acele momente deveneau mai rare şi cu cât se simţea mai nefericită, cu atât mai des căuta prin fiecare fărâmă a fiecărei zile dovada că fusese cândva fericită. Păstra cotoare de bilete, flori uscate, chitanţe; păstra cartelele de acces pe care şi le făcuse el în facultate. Păstra orice care făcea ca amintirile frumoase să câştige teren. Arunca tot ce era legat de zilele proaste, mai ales după ce se căsătoriseră. A doua zi după ce Tim îşi pierduse cumpătul şi ciobise peretele de rigips aruncând cu telefonul în el, Evvie donase hainele pe care le purta în acel moment.

Nu era ca şi cum nu ar fi văzut semnele din timp, nicio şansă să se eschiveze. În ultimul an de liceu, Asociaţia Micilor Întreprinderi din Calcasset i-a oferit Medalia Tânărului Cărturar, alături de bursa aferentă de 3000 de dolari, lui Zoe Crispin, elevă de 10 pe linie, care era implicată în programul de mentorat al şcolii şi care edita albumul de sfârşit de an. Însă Tim se aşteptase într-atât să-i revină lui distincţia, încât însemnase cu un X în calendarul pe care-l ţinea în ghiozdan ziua banchetului. Erau la şcoală când a auzit că Zoe luase medalia. N-a spus nimic, doar şi-a trântit cărţile în dulap şi a izbit aşa de tare uşa, că toată lumea de pe culoar s-a întors spre el. Evvie l-a căutat din priviri.

— Hei, i-a spus ea, îmi pare rău că lucrurile n-au ieşit aşa cum îţi doreai.

Tim şi-a aranjat ghiozdanul pe spate, a ridicat din umeri şi i-a zis:

— Probabil că trebuia să i-o dea unei fete.

Uneori, la mult timp după ce se căsătoriseră, Evvie își imagina un trecut alternativ, în care îi trăgea un pumn în stomac și fugea. Dar nu făcuse asta. Încuviințase din cap, zâmbise și-l luase de mână. „Probabil”, îi spusese. Și îl liniștise. Pusese capăt circului și *gălăgiei* pe care o făcea. Ea se simțise mai matură și specială, de parcă pășise pragul înspre viitor. Știa cum să-l calmeze; toată lumea remarcase. A doua zi auzise că o prietenă de-a lui o poreclise „ST” și, în timp ce luau prânzul în curte, îl întrebase pe Tim ce însemna asta. Se temea să nu fie ceva dezgustător, iar el ezitase să-i spună, însă, după un timp, mormăise că vine de la „Săgeată Tranchilizantă”. Evvie roșise și mai luase o înghițitură din măr.

Pe atunci încă nu știa că Tim nu se mulțumea să i se confirme că a fost nedreptățit. Trebuia să se facă dreptate. Patru zile mai târziu, tatăl lui Tim, Pete, a mers la pescuit cu Bill Zeist, președintele Asociației Micilor Întreprinderi din Calcasset. Și două zile mai târziu, AMIC anunța o nouă distincție: Medalia Bunului Lider, care i se cuvine acelui elev de liceu care a dovedit cel mai bine că are potențialul de a aduce în viitor contribuții comunității. De asemenea, venea cu o bursă de 3000 de dolari și urma să fie înmânată la același banchet dat în cinstea lui Zoe. Primul câștigător: Timothy Christopher Drake.

De atunci se acordă anual ambele medalii, ceea ce înseamnă că orgoliul rănit al lui Tim ajută în fiecare an un elev să meargă la facultate. În fiecare an, fără știrea lor, niște oameni umplu o sală ca să mănânce pui la rotisor, să omagieze orgoliul lui Tim și să îi felicite pe părinții lui că l-au iubit atât de mult, încât, în nenumărate ocazii, l-au transformat într-un om mai rău.

Și ea, la rândul ei, îl făcuse un om mai rău. Până la urmă, ea terminase a doua în clasa lor, după ce se autosabotase la teza de matematică, pentru că știa cât de mult ținea el să fie șef de promoție. Îi spusese pentru prima oară că o iubește în ziua în care aflase că terminase cu notă mai mare decât ea.

~~~

Andy o bătu ușor pe spate și Evvie reveni brusc în propriul corp. Pe măsură ce plecau, oamenii îi ofereau o strângere de mână familiară și încurajatoare; la unii, mișcarea avansase de la cot la umăr în jurul împlinirii a șase luni de la înmormântare, ca pentru a spune că venise vremea să se însenineze și să nu mai piardă vremea tuturor. Le mulțumi tuturor, o îmbrățișă din nou pe Lila, îl lăsă pe Pete să-i
~~~

mângâie iar mâna şi îşi luă rămas-bun de la toată lumea. Ea şi Andy se îndreptară spre maşină în tăcere.

— Eşti bine? o întrebă el.

— Mda, zise ea, încercând să vorbească cu lejeritate. Nu a fost prea dureros.

— Eşti sigură? Mie mi-ai spune, nu-i aşa? Mi-ai spune dacă ar fi prea mult de dus? Aşa ne-am înţeles.

— Aşa ne-am înţeles, confirmă ea.

Aşa stabiliseră şi fusese prea mult de dus, dar nu putea să-i spună lui de ce şi era încă un lucru în plus pe care ştia că-l face greşit.

7

Când Andy o lăsă acasă, ea îi spuse că avea de făcut nişte drumuri, apoi petrecu restul zilei în pat, într-o rână, învelită în pătură până sub bărbie, citind un roman de dragoste pe Kindle. La apusul soarelui, se duse în bucătărie după o chiflă şi o cola fără zahăr, pe care le luă la ea în cameră. Mâncă pe întuneric, la lămpiţa de citit, ascultând vântul, atât de firesc în apropierea apei. După o vreme, lăsă cartea jos şi rămase întinsă pe spate, ascultând. Când începu să vuiască, se ridică din pat şi se întinse pe covorul pufos. Aştepta senzaţia aceea de plutire, de aterizare pe pământ. Dar nu reuşea să scape de imaginea ei, dacă o priveai de sus. Nu putea să-şi scoată din minte că sigur arată aiurea aşa, întinsă pe covorul de lângă pat, ca o nebună. *Ce om în toată firea se întinde pe covor?* Tim o întrebase odată asta, când o prinsese moţăind pe mocheta din apartament.

Se duse la geam şi trase draperia să vadă cât de tare bătea vântul. Fu surprinsă văzând o siluetă care se mişca în curtea aflată în semiobscuritate, ieşind aproape din bătaia luminii de pe verandă, până când realiză că era Dean, care ducea un sac de gunoi la tomberon. Îl privi cum ridică capacul – ei niciodată nu-i ieşea atât de bine mişcarea asta, cum reuşea? – şi aruncă sacul înăuntru. Făcu apoi câţiva paşi înapoi spre casă, la lumină. Se opri după ce dădu din greşeală cu piciorul în ceva ce se dovedi a fi un con măricel de brad. Îl ridică de jos şi păru să-l cântărească în palmă. Îl văzu aruncând o privire în curte, spre parcare, şi alta chiar prin geamul ei (aşa i se păru). Se dădu instinctiv înapoi. Aruncă conul în sus şi îl prinse. Se întoarse cu tot corpul, cu umerii lui laţi spre casă şi îşi roti capul, cuprinzând cu privirea toată curtea din spate. Îi trebuiră câteva momente să-şi dea seama ce face şi apoi văzu piciorul ridicându-se, umerii rotindu-se, braţul azvârlind şi conul străbătând curtea în zbor şi lovindu-se de gard. El urmări o vreme cu privirea locul unde aterizase conul şi apoi începu să-şi maseze umărul drept. Merse cu paşi lenţi până acolo, să examineze punctul unde se izbise de gard, atingând lemnul de parcă ar fi putut citi cu degetele în aşchii.

Se aplecă să ridice conul şi se întoarse de unde plecase. Repetă mişcarea: se aşeză în poziţie, se întinse, se roti, aruncă conul, ascultă cum se izbeşte de gard. Lângă fereastră, Evvie dădu draperia la o parte

ceva mai mult şi se aplecă peste pervaz.

Dean ridică din nou conul. Se învârti de câteva ori în cerc, cu mâinile în şold. Aruncă din mână conul, numai câţiva centimetri, apoi îl prinse. În cele din urmă, se aşeză din nou în poziţie. Acum, însă, când îşi roti umerii, îşi pierdu echilibrul atât de tare, încât era cât pe ce să se răstoarne cu totul. Şi de astă dată, Evvie văzu cum conul se face bucăţi după ce se izbeşte de gard. Dean rămase pentru scurtă vreme cu mâinile în şold, apoi se apleca, odihnindu-şi mâinile pe genunchi, de parcă ar fi rămas fără suflu. În cele din urmă, se întoarse înapoi spre casă.

Nu ar fi fost deloc corect faţă de el să-l spioneze şi apoi să dea fuga jos, prefăcându-se că a dat întâmplător peste el acolo. Dacă era curioasă să afle ce făcea, ar putea pur şi simplu să-l întrebe. Astfel, măcar i-ar spune că-l urmărise. E rău să spionezi. E rău să-ţi bagi nasul în treburile altora. La toate astea se gândea Evvie, coborând scările două câte două, până ajunse în bucătărie şi înşfacă ceainicul de pe aragaz, astfel încât, când se deschise uşa, ea tocmai îl umplea cu apă.

— O, bună! N-am ştiut că eşti afară, îi spuse ea când intră, ştergându-şi mâinile pe blugi. Tocmai mă pregăteam să fac un ceai. Vrei şi tu unul?

— Oh, îi spuse el. Sigur, mersi. Cum îţi merge?

Cum îţi merge? Ce s-a întâmplat? De ce nu poţi să arunci? Cum ai făcut să ridici capacul tomberonului cu atâta uşurinţă?

— Toate bune, spuse ea, trântindu-se pe scaun. Te-ai acomodat?

— Nu pot să spun c-am explorat prea mult. Ar trebui să ies mai mult din casă.

— Crede-mă, şi eu îmi spun asta.

Evvie se juca cu solniţa.

— Şi sunt convinsă că ultimele luni petrecute în New York au fost grele, din punctul de vedere al intimităţii.

— Se poate spune şi aşa, zise el cu un zâmbet aproape imperceptibil sau poate cu o grimasă aproape imperceptibilă... chiar era... abia perceptibilă.

Ea asculta ticăitul ceasului. Se întreba dacă el o să mai spună ceva, dar Dean tăcu. Stăteau împreună şi nu se întâmpla nimic. Ceainicul începuse să scoată un sunet asemănător unui oftat prelung şi ei stăteau în continuare acolo. Ea simţea o apăsare în piept. Puse solniţa jos.

— Astăzi a avut loc un fel de comemorare a lui Tim, zise ea. Au plantat un copac.

Se gândea că o să fie surprins că a deschis așa brusc subiectul. Ea, una, era cu siguranță.

— O, Doamne!

El se înclină în față, dar ea nu continuă imediat.

— Și cum a fost?

Știa că încălcau pactul, că făceau o mică fisură în barca cu vâsle în care conveniseră să plutească. Doar de data asta. Poți oricând să astupi o fisură.

— Păi, o mulțime de oameni au spus o mulțime de lucruri despre cât de minunat a fost Tim. Iar asta a fost grozav pentru părinții lui. Are o mulțime de prieteni. Bine, avea. O tanti a plagiat o poezie dintr-un serial TV și cred că ar putea fi descalificată de la Olimpiada Jelaniei, însă a fost și un pacient de-al lui, pe care Tim l-a ajutat, care a avut multe lucruri frumoase de spus.

Evvie își masă ceafa.

— Cum a fost pentru tine?

Ea ridică din sprânceană.

— Cum adică?

— Ai zis că a fost grozav pentru părinții și prietenii lui. Eu te întreb cum a fost pentru tine.

Evvie își trecu limba peste buze.

— Hm.

Și nu putea să creadă. Pur și simplu nu-i venea să creadă. Acum o să plângă. Acum, la ea în bucătărie, în timp ce pregătea ceaiul și vorbea cu cineva care probabil încă nu putea fi promovat de la gradul de „cunoștință", o să plângă. La plantarea copacului, trebui să se roage să i se umezească ochii, să-și încurajeze nodul din gât, în timp ce toți își trăgeau nasul, și acum asta. Inspiră adânc de două ori, făcându-se că se gândește la ce urmează să spună. Până la urmă, își recăpătă calmul.

— M-am simțit prost, spuse. Pentru că toți oamenii ăia l-au iubit mult. Iar eu nu. Adică, l-am iubit la început, chiar mult, dar când a murit, nu-l mai iubeam. Nu se purta frumos cu mine. Nu mă lovea sau ceva de genul ăsta, dar uneori era destul de răutăcios. Și apoi a murit și acum am în jurul meu oameni cărora le e dor de el, iar eu nu știu ce să fac. Uneori nu pot să dorm pentru că nu prea mi-e dor de el, ceea ce sună foarte ciudat. Dar... asta e. De-aia sunt...

Vocea i se stinse ușor și ea flutură mâna ca pentru a alunga ceva.

— Apropo, nimeni nu știe nimic despre asta. Nici măcar Andy. Așa că, dacă ești bun...

Vorbele i se rostogoliseră de la sine. Nu spusese chiar tot, omisese partea în care îl părăsea, dar era oricum mai mult decât se așteptase. Poate vorbea pur și simplu din cauza epuizării sau a faptului că-l văzuse aruncând după fantome, în lumina felinarului de afară.

Dean o privi în ochi. Făcu un gest aprobator cu capul.

— De când aveam zece ani, nu am făcut decât un singur lucru serios pe lumea asta, iar acum nu-l mai pot face și nimeni nu știe să-mi spună de ce, zise el. Așa că nici eu nu știu ce să fac.

Își trecu mâna prin păr.

— Nu e deloc același lucru. Nu vreau să spun că e același lucru.

— Sincer, nu știu dacă e sau nu. Nu știu... multe.

Evvie oftă. Ceainicul ofta și el tot mai tare, iar ei stăteau așa în continuare. În cele din urmă, șuieratul deveni un fluierat. Ea se ridică și, când trecu pe lângă el în drum spre dulap, Dean o prinse de mână. I-o strânse și apoi îi dădu drumul.

Ea își dădu părul pe după urechi și luă ceainicul de pe foc, ascultând cum fluieratul se estompează. Liniștea o prinse din urmă.

— Ți-am povestit când am câștigat cu Andy 100 de dolari la loz în plic? îl întrebă. Am dat până și ultimul cent pe bomboane de ciocolată cu unt de arahide.

Ea turnă ceaiul și-i spuse povestea mai departe, apoi vorbiră despre vreme și despre reparațiile de care avea nevoie camioneta lui.

După ce goliră ceștile, el dispăru în apartament, iar ea făcu curat în bucătărie și urcă în dormitorul ei. Își luă laptopul de pe dulap, se așeză pe pat și făcu ceva ce nu mai făcuse până acum: îl căută pe Dean pe Google. Și citi tot. Astfel află că ceea ce i se întâmplase lui Dean se numea „trac” – cu toate că acum i se spunea boala Dean Tenney.

Pe 17 iunie 2000, Chuck Knoblauch, jucător la baza a doua la Yankees, ajuns în dificultate, încercă să arunce la baza întâi. Însă reuși să arunce mingea în tribune, lovind-o pe mama lui Keith Olbermann. Dacă ar fi posibil să reduci la esență tot ce se știe până acum despre trac, ai putea să ajungi la Knoblauch în momentul acela, în care nu a fost capabil să izbutească o aruncare pe care o executase ani de-a rândul.

Jucători de golf nervoşi, jucători de tenis care dintr-odată nu mai pot servi, experţi care-şi pierd îndemânarea la *darts* şi crichet, jucători de baschet care se ridică pe vârfuri şi acolo înlemnesc, incapabili să execute o lovitură liberă: toţi pot suferi de trac. Termenul a fost atribuit pentru prima dată jucătorului de golf Tommy Armour, care s-a pricopsit cu această afecţiune în anii 1920.

O perioadă lungă de timp, în baseball, s-a numit boala Steve Blass, după numele unui *pitcher* al celor de la Pirates, care şi-a pierdut complet abilitatea de a arunca după sezonul din 1972. Acesta scria mai târziu în cartea sa intitulată „Pirat pe viaţă”: „Ajunsesem în punctul în care nu voiam să merg la magazin, nu voiam să ies din casă, atât de umilit mă simţeam.” Într-o vreme, i se spunea sindromul Steve Sax, după Debutantul Anului (jucător la baza a doua, la fel ca Knobauch), care, la rândul său, îşi pierduse capacitatea de a arunca la baza întâi. Cel puţin în baseball, cel din urmă atins de trac îl va purta cu sine ca pe un deochi propriu şi personal sub formă de nume de cod. Mackey Sasser, prinzătorul de la echipa Mets, şi-a pierdut abilitatea de a returna mingea la *pitcher,* aşa că o vreme treaba asta s-a numit „sasserită”. Iar acum i se spune boala Dean Tenney.

Un articol din 2014, publicat de David Owen în *New Yorker,* sistematiza ultimele cercetări în domeniul *ştiinţei celor duşi cu capul,* susţinând că tracul reprezintă o supă complexă de ingrediente psihologice şi neurologice. Poate anxietate, poate ceva de natură fizică, mai degrabă accidentare decât blestem. Îţi vine însă greu să te uiţi la cineva care suferă de trac şi să nu te gândeşti că cea mai plauzibilă explicaţie ar fi că respectivul a înfuriat cândva un demon răzbunător, care apoi a îndreptat un deget lung şi osos înspre el, spunându-i: „Tu, ăla.”

Evvie s-a uitat pe YouTube la Mackey Sasser luându-şi de trei ori avânt în încercarea de a returna mingea *pitcherului.* A văzut aruncări de-ale lui Sax şi Knoblauch care i-au năucit pe jucătorii de la baza întâi, i-au forţat să se arunce sau i-au depăşit cu treizeci de centimetri până la trei metri. L-a privit pe Knoblauch lovind-o pe mama lui Olbermann.

Apoi, pentru prima oară, La privit pe Dean Tenney, într-o înregistrare contrafăcută de proastă calitate, în timpul unui meci de baseball profesionist, în care făcea două aruncări aiuristice şi rata aruncările către trei *batteri* într-o singură manşă împotriva celor de la White Sox. În filmarea de aproape se vedea cum îşi încleştează şi îşi

descleştează maxilarul. Observă în treacăt că pe atunci avea nişte tuleie de barbă şi că nu-l prindeau. Comentatorii îl compătimeau fără menajamente, unul chiar specula că ar putea avea legătură cu presupusa relaţie amoroasă cu nu ştiu ce actriţă de la Hollywood – nu spunea că-i poartă ghinion, ci doar că era genul ăla de situaţie în care fanii *spun* de multe ori că ea ar putea fi de vină.

— Bădăran sexist, mormăi Evvie.

Opri filmuleţul. Găsi altul, intitulat „Tenney aruncă impecabil". Aruncând în meciul cu cei de la Orioles, înainte să înceapă necazurile, Dean uluise, zăpăcise şi dezorientase trei *batteri* la rând. Primul se învârti bine de tot la două dintre aruncări, lăsând altele două să treacă pe lângă el, iar apoi, la următoarea aruncare, mişcându-se parcă în reluare, privi cum bufneşte mingea în mănuşa prinzătorului şi ştiu imediat că a făcut o mare greşeală, chiar înainte ca arbitrul să ridice braţul şi să zbiere. Următorul *batter* nimeri mingea după ce încercase plin de vitejie să atingă cu bâta o minge care aterizase ca şi cum s-ar fi scufundat într-un bazin cu apă. Al treilea tip rezistă o vreme, însă apoi Dean se întinse, se răsuci ca un arc şi azvârli mingea. Tipul se balansă, de zici că voia să trimită mingea aia până în Philadelphia, s-a balansat aşa de rău, că era să se răstoarne. Şi iată-l pe Dean, îndreptându-se spre banca echipei, cu nici mai mult, nici mai puţin de o treime de zâmbet pe faţă.

8

În după-amiaza zilei următoare, Evvie auzi o maşină oprind în parcare. Merse la fereastră şi văzu o Miata neagră, cu garda joasă, din care ieşi o femeie cu pantaloni kaki şi palton verde. Evvie rămase locului şi distinse destul de clar cinci bătăi rapide în uşă, pe care le interpretă ca *Hai, că n-am toată ziua la dispoziţie.*

Însă când deschise uşa, femeia care ţinea strâns în mână un caiet cu coperte de piele îi zâmbi destul de cald.

— Cu ce vă pot ajuta? o întrebă Evvie, simţindu-se dintr-odată bondoacă şi stângace, dorindu-şi într-un fel să-şi fi prins părul la spate.

— Sunt Ellen Boyd. De la *Beat Sports.*

Lui Evvie numele nu-i spunea mare lucru, dar îl văzuse pe undeva. Ştia suficient.

— Cu ce vă pot ajuta? repetă ea.

— Îl caut pe Dean Tenney. Am înţeles că locuieşte cu dumneavoastră.

Nu era vreun secret faptul că Dean închiriase aici; se afla deja în oraş de destul de multă vreme ca să fie salutat la benzinărie sau la magazinul alimentar şi avea o turmă de admiratoare printre fetele care stăteau toată ziua la cafenea şi beau bombe calorice cu frişcă, fără să pună un gram pe ele. Câţiva chiar îşi făcuseră curaj să-i spună cât de mult le plăcea să-l privească aruncând mingea. Când asistase la astfel de scene, el zâmbise, le mulţumise şi continuase discuţia întrebând: „Cu ce te ocupi?”, „Ce ai venit să cumperi?” sau „Crezi c-o să plouă?” ori, în disperare de cauză, putea oricând să recurgă la: „Cum preferi să găteşti un homar?”

Dar nu era niciun secret. Locuia aici. Aşa că îi spuse:

— Da, aşa e.

Însă, în clipa următoare, îşi revizui răspunsul.

— Adică, vreau să spun că da, locuieşte în casa asta. Nu locuieşte cu mine. Cum ar veni, nu *locuieşte cu mine,* nu locuim împreună. Mai e un apartament în spate.

— E acasă? voia să ştie Ellen Boyd cea cu caietul de piele, cu toate că Evvie bănuia că aşteptase să dispară camioneta lui din curte şi apoi îşi făcuse apariţia.

— Nu, nu e. Dacă vreţi, îmi puteţi lăsa o carte de vizită şi o să-l rog

să vă sune.

Așa făcuse și Andy atunci când veniseră vreo doi reporteri la ușa ei să întrebe despre accidentul lui Tim. Încă mai avea cărțile de vizită într-un plic; nu se uitase la niciuna.

— Aș putea să vă pun câteva întrebări?

— O, nu. Nu vă pot fi de ajutor. Ar trebui să vorbiți cu Dean.

— Aveți idee dacă obișnuiește să consume alcool?

Mâna lui Evvie se încleștă pe clanță.

— Poftim?

— Sunt curioasă cum se mai simte. Cât a stat la dumneavoastră, a consumat alcool?

— Nu știu ce insinuați, dar aș vrea să plecați. Nu am ce să vă mai spun.

Dădu să închidă ușa, dar Ellen băgă mâna înăuntru.

— Vă înțeleg perfect, însă l-ați ajuta dacă mi-ați răspunde la una-două întrebări, pentru că atunci chiar aș pleca. Dacă răspunsul e nu, spuneți nu, dar, dacă e da, hai să spunem lucrurilor pe nume și nu o să mă mai întorc, bine? Aveți idee dacă stă bine cu sănătatea mintală?

Evvie se blocă. Deschise din nou ușa și ieși în prag.

— Ar trebui să te cari de pe veranda mea.

— Îl cunoști pe Dean de pe vremea când trăia soțul tău, v-ați întâlnit mai recent sau...?

Pe Evvie o luă amețeala.

— Ascultă, spuse apăsând pe fiecare silabă, stai pe veranda pe care tatăl meu a reconstruit-o când afară erau treizeci și cinci de grade. Eu am crescut aici și mă știu cu toată lumea. Nu o să mi se întâmple nimic, dacă te împing pe scări, cu tot cu caietul tău și cu lopata aia a ta de răscolit rahatul.

— Deci nu vrei să vorbești despre care-i treaba cu voi doi.

Evvie îi smulse caietul și îl aruncă în iarbă.

— Vezi că ți-a căzut ceva.

Evvie indică cu capul locul cu pricina, apoi închise ușa.

După ce trase zăvorul, se rezemă de ușă.

— O, rahat, rahat, îngână, lăsând să-i scape un chicot dogit și nervos.

Se răsuci să tragă cu ochiul pe fereastră. Se întreba dacă nu cumva Ellen Boyd o să sune la poliție să o denunțe pentru distrugerea proprietății și să solicite arestarea ei. Mai că se aștepta să vadă mașini de poliție, cu girofaruri și sirene, oprind la ea în curte. Văzu însă o

Ellen care își scutură caietul de pământ, vorbind la telefon și râzând în drum spre mașină.

Patruzeci și cinci de minute. Atât i-a luat lui Ellen Boyd să scrie articolul, să-i adauge o poză cu Dean și să-l trântească pe blogul *Beat Sports* cu titlul „În afara terenului". O oră mai târziu, Evvie primea un link de la vărul ei Steve, iar, peste alte treizeci de secunde, îl citi chiar de pe monitorul ei:

Atunci când Dean Tenney dispărea fără urmă din New York în septembrie, după ce suferise unul dintre cele mai mari blocaje din istoria recentă a pitcherilor, s-au vehiculat zvonuri potrivit cărora s-ar droga, ar fi deprimat sau ar putea avea o problemă cu jocurile de noroc. Cei mai îndrăzneți suspectau motive de natură personală. Poate o femeie cu o situație complicată. Poate o relație cu probleme. Poate chiar cu un bărbat.

Evvie putea să parieze ca Ellen însăși lansase aceste zvonuri, presupunând că existaseră vreodată.

Însă acum o lună sau două a reapărut în Calcasset, Maine, oraș pe care cei mai mulți au presupus că l-a ales fiindcă aici își are reședința un vechi amic de-al său, Andrew Buck, fiind și un loc în care localnicii probabil că n-au celulare sau internet de mare viteză, darămite să-și petreacă timpul pe Twitter.

— Au! #dobitoacecondescendentedeNewYork

Cu toate astea, la scurtă vreme după ce a ajuns aici, Tenney s-a mutat cu o tânără văduvă pe nume Eveleth Drake. Soțul lui Drake, doctor local îndrăgit, căruia pacienții lui îi spuneau dom' doctor, a murit într-un accident de mașină în urmă cu mai puțin de un an.

Evvie conștientiză că era îngrozitor de meschin că, din mormanul de rahaturi obscene, cuvântul care-i stătea în gât era „îndrăgit". Și pacienții nu-i spun oricărui doctor dom' doctor?

Ceva, mai devreme, Drake a răspuns la ușa unei case foarte mari, dar primitoare, care arată ca-n filme și, întrebată fiind dacă Tenney e

acasă, a susţinut că acesta n-ar fi. După ce a recunoscut că trăiesc împreună, a refuzat să-mi spună dacă Tenney consumă alcool şi a insistat că nu ştie nimic în legătură cu vreo problemă mintală cu care acesta s-ar putea confrunta.

Dar cum a ajuns o văduvă din Maine să trăiască cu un tip care în urmă cu doi ani juca la Yankees, în New York? E cu putinţă ca lucrurile să se fi legat în scurta perioadă de după moartea domnului doctor?

Indiferent de răspunsul la aceste întrebări, atunci când a fost întrebată dacă relaţia ei cu Tenney a început înainte de moartea soţului ei, fosta doamnă Drake a pus capăt interviului, ameninţând că va recurge la violenţă.

— N-am ameninţat că recurg la violenţă, bombăni Evvie. Sau am ameninţat că recurg la foarte puţină violentă, în orice caz.

Trebuia să-i recunoască meritele lui Boyd: reportera făcuse tot ce se putea face din nimic. Şi cu toate că era ceva nevinovat, nu părea a fi nevinovat. Şi toţi cunoscuţii ei vor citi articolul. Îl vor citi părinţii lui Tim, îl vor citi toţi cei care o considerau deja o soţie rea. Şi, bineînţeles, îl va citi Dean. De ce nu închisese uşa?

Evvie stătea pe canapea şi se uita la televizor, când auzi cheia răsucindu-se în broască. Dean veni până în pragul livingului, unde rămase o vreme. În cele din urmă, ridică mâna în care ţinea telefonul.

— Am văzut, spuse.

Ea îşi acoperi faţa cu palmele.

— Îmi pare rău, spuse printre degete. Îmi pare *foarte* rău. El veni şi se aşeză lângă ea pe canapea.

— Ce e? Pentru ce îţi pare rău?

Evvie îşi dădu mâinile la o parte şi-l privi.

— Ah, pentru că am lăsat să se înţeleagă că am fi făcut sex. Sunt convinsă că imaginea ta publică numai de asta nu avea nevoie în momentul ăsta.

— Nu ştiu, zise el. Cred că mă pune într-o lumină destul de bună. Nu ştiu ce să zic despre tine, însă. În plus, site-ul meu sportiv preferat m-a votat de curând „Primul atlet pe care l-am arunca într-un vulcan activ", aşa că nu cred că imaginea mea publică ar mai putea fi lezată.

— E posibil să o fi ameninţat pe reporteră şi sunt convinsă că nu e tocmai ceea ce ar fi trebuit să fac. Şi bănuiesc că oamenilor tăi nu le va

plăcea treaba asta.

El miji puţin ochii.

— Şi care sunt acei oameni?

— N-ai şi tu... nu ştiu. Oameni? Avocaţi sau agenţi, oameni de la PR?

Îşi flutură mâna prin dreptul urechii.

— Oameni care poartă căşti minuscule şi se învârt de colo până colo, lătrând că limuzina trebuie să ajungă la timp şi întrebând dacă toată lumea e pe poziţii?

— Asta sună a maestru de ceremonii la o nuntă, spuse el. Eu nu am organizator de nunţi.

— Ştii la ce mă refer.

— Am avut într-o vreme mulţi oameni ai mei, spuse dând din cap. Acum însă am mult mai puţini şi nici nu mai vorbesc aşa de mult cu ei. Iar atunci când o fac, nu sunt atent la nimic din ce-mi spun. Când m-am aşezat, începusem să-ţi spun că-mi pare rău că a venit un reporter la uşa ta să te sâcâie cu întrebări despre viaţa ta şi despre soţul tău, pentru că mă-ndoiesc că ţi se pare distractivă treaba asta.

— Nu e distractiv, îi dădu ea dreptate. Dar tot n-ar fi trebuit s-o ameninţ.

— Ce i-ai spus? o întrebă el rânjind.

Ea îşi duse din nou mâinile în dreptul feţei.

— I-am zis că dacă nu se cară de pe verandă, o s-o îmbrâncesc eu afară.

Dean se arătă foarte şocat.

— Chiar ai ameninţat-o!

— Ei, şi i-am spus că o s-o împing pe scări, cu caietul ei cu tot şi cu... lopata ei de răscolit rahatul.

Dean pufni într-un râs zgomotos.

— Pe bune?

Ea încuviinţă mâhnită din cap, iar el îi îndepărtă mâinile de la ochi.

— Nu te mai preface că nu e super tare. Ştii foarte bine că e super tare. I-ai arătat tu cine-i şefa! De-acum înainte o să-ţi spun Dura.

Ea scoase un scâncet jalnic şi prelung.

— Ştii ceva? În urmă cu cincisprezece luni, m-au ars pe rug în propriul meu bar. Au tras cu un pistol pneumatic în geamurile vecinului de alături, fie pentru că n-au fost în stare să numere ferestrele, fie pentru că nu ştiau diferenţa dintre 816 şi 818.

— În plus, vulcan activ, spuse Evvie şoptit.

— În plus, vulcan activ, da, rosti el. Deci, crede-mă, oamenii care mi-au mai rămas alături nu o să se supere foc pentru că ai ţipat tu la un reporter. Şi apreciez ce-ai făcut.

Ea zâmbi un pic, până ce umerii i se relaxară. El ridică mâna şi spuse:

— Bate palma!

Ea nu reacţionă.

— Hai, Eveleth. Bate palma!

Ea se ridică şi-i plesni palma. Îl auzi spunând în drum spre apartament:

— Lopată de răscolit rahatul. O să fur replica asta. De-acum e a mea.

9

Dean tocmai răspundea la un e-mail trimis de unul dintre fraţii lui, când auzi cele două bătăi în uşă, care o anunţau pe Evvie. Când deschise uşa, o văzu alături de un tip grizonant, într-un trening cu sigla liceului Calcasset.

— Salve! spuse Evvie. Dean, ai un oaspete. El e Ted Finch. E antrenor de fotbal la liceu. El n-o să-ţi spună asta, însă fiul lui, Jake, e la rândul lui un star local... fundaş, nu?

— Fundaş, spuse Finch. Da.

— Salut, domn' antrenor!

Îşi strânseră mâna puţin stingheriţi.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, zise antrenorul Finch, că te-am văzut aruncând destul de des, la televizor. E o plăcere.

— Oh, îţi mulţumesc.

Evvie încuviinţă din cap.

— Poate intraţi să staţi de vorbă la masă? Eu am nişte treabă la etaj. Mă bucur să te văd, Ted.

— Şi eu, Eveleth, spuse el.

Dean o privi cum dispare în capul scărilor, după ce îl bătuse pe umăr în trecere.

— Aşa, îi spuse el antrenorului.

— Aşa. Cum găseşti oraşul până acum?

— Grozav, grozav! Toată lumea se poartă grozav. E bine să fii departe de metropolă, să ştii.

— Îmi închipui.

Finch îi zâmbi.

— Mi-a părut rău să aud ce întorsătură au luat lucrurile în New York.

Dean dădu din cap.

— Da, îţi mulţumesc.

Lăsă tăcerea să se aştearnă timp de câteva secunde.

— Aşa, cu ce îţi pot fi de ajutor?

— Ah, păi, am venit să-ţi cer o favoare, spuse Finch. Am o echipă de fotbal care urmează să încheie un sezon bunicel. Sunt tineri care muncesc din greu, iar acum sunt puţin dezumflaţi şi încerc mereu să mă gândesc la modalităţi de a-i motiva. Să nu se puturoşească. Uneori

aduc diverşi oameni care să le vorbească, să le dea sfaturi despre fotbal şi nu numai. Pur şi simplu, sfaturi la modul general.

Dean începea să vadă ideile înceţoşate ale acestei vizite prinzând contur.

— OK, spuse el, afişând încruntarea nedumerită a unuia care nu pricepe. Poate că Ted nu va fi în stare să-i explice ce vrea. Poate că Dean nu va fi pus în situaţia de a refuza.

— Ei, bine, tu eşti profesionist. Ai lucrat cu cei mai buni, ai făcut faţă presiunii. Nu e vorba de baseball, dar sunt destul de sigur că ne putem descurca. Mă gândeam că poate ai vrea...

— Ah.

Dean îl privea tot mai întrebător.

— Domnule antrenor, ştii că m-am retras din sportul de performanţă, nu-i aşa? Şi cam asta-i tot ce mă face celebru.

Finch ridică din umerii săi laţi.

— Mda, ştiu toată povestea.

Zornăi prin buzunare ceva care aducea cu o legătură mare de chei, chei de la şcoală, chei de antrenor.

— Eu nu aş prea miza pe treaba asta cu „probleme la căpuţ". Oricine se poate trezi într-o bună zi că i s-au terminat bateriile. Li se întâmplă şi antrenorilor.

Dean se blocă, aşteptându-se să găsească argumentul ridicol, ceva ce ar spune un antrenor de provincie care nu înţelege sportul de mare clasă. Dar, în schimb, încuviinţă cu ranchiună din cap.

— Cred că ai dreptate cu treaba asta.

— Nimeni nu e pregătit. Nu se întâmplă mereu în mijlocul unui meci, asta aşa e. Nu se întâmplă mereu la televizor. Nu ajunge mereu la ştiri. Cel mai adesea jucătorii îşi pierd viteza sau se tot accidentează. Alteori sunt epuizaţi. Dar toţi se trezesc că li se termină bateriile. Ţi s-or fi terminat ţie bateriile, dar tot eşti, probabil, cel mai bun sportiv pe care-l vor întâlni vreodată băieţii ăştia. Cred că le-ar prinde bine să ştie că viaţa nu e una sau alta, în materie de victorii şi înfrângeri.

Dean trebuia să recunoască că avea dreptate. Ar putea cel puţin să le explice ce fusese nevoie să facă pentru a ajunge sus, cu toate că nu ştiuse o iotă despre cum să rămână acolo. Poate că le-ar putea face un bine. Măcar putea să le spună să nu-şi dea banii pe mâna şarlatanilor, în eventualitatea în care *vor* ajunge sportivi de performanţă, *vor* face o mulţime de bani şi apoi *vor* imploda spectaculos.

Totuşi deja venise un reporter la uşa lui Evvie. Se simţea destul de prost că adusese unul acasă la ea; nu voia să-i aducă şi la şcoală sau pe terenul de fotbal şi cine ştie dacă echipa de fotbal îşi dorea să-l asculte pe unul care nu doar că nu jucase fotbal, dar mai că nu fusese ars pe rug şi dat afară din oraş pentru că arunca mai prost decât băieţii din echipa liceului?

— Nu facem tam-tam, îi spuse antrenorul Finch, citindu-i gândurile aşa cum poate învăţa să o facă un om după douăzeci de ani petrecuţi descifrând semnele din comportamentul masculului de şaptesprezece ani din New England. Fără circ. Doar o discuţie cu nişte copii. Şi dacă iese bine, cine ştie? Ne ajuţi la fazele fixe, poate faci muncă de antrenor secund, în loc să stai în casă să te joci jocuri video, cum pun pariu că faci acum.

Dean chicoti.

— N-am mai jucat fotbal din liceu şi nu eram prea bun.

— Nu contează.

— Nu ştiu dacă-i o idee bună, domnule antrenor. Copiii stau pe net şi aşa mai departe, lumea vorbeşte.

Finch ridică din nou din umeri şi-şi flutură iar mâna.

— Ei, băieţii mei sunt de încredere. Dacă le zic că nu e de Twitter, îşi vor ţine pe cât posibil gura.

Asta îi plăcuse lui Dean cel mai mult – cum pronunţase *noe deh Twitta.*

— Îmi pare rău să ţi-o spun, domnule antrenor, dar cred că niciunul nu mai foloseşte Twitter. E pentru babalâci ca mine sau ca tine. Cred că acum trebuie să le spui că nu e pentru... altceva. Instagram, poate.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi antrenorul. Mă prind şi eu de ce naiba fac ei cu telefoanele şi ei deja au trecut la altele. E ca şi cum ai încerca să prinzi ţipari cu mâna goală. În orice caz, sunt băieţi buni. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla e să se afle că lucrezi cu o mână de copii. În momentul de faţă se zice despre tine că eşti dus cu pluta, aşa că n-ai nimic de pierdut, nu-i aşa?

Dean jucase în echipe conduse de o mulţime de antrenori. Şi antrenorul Finch de la Liceul Calcasset era primul care venise la el să-i ceară o favoare – chiar o numise favoare. Era greu să refuzi.

10

În a treia săptămână din octombrie, Dean deschise ușa apartamentului și o strigă pe Evvie, care citea în living jurnalul unei dansatoare din anii 1920, ca să o anunțe că peste zece minute începea *Culisele puterii,* un serial politic tembel, pe care stabiliseră să-l urmărească cum apărea un nou episod, dar despre care juraseră amândoi să nege că ar ști ceva, în caz că i-ar întreba cineva vreodată.

Când ușa nu era închisă, se auzea tot din apartamentul lui în bucătăria ei, iar uneori o lăsau deschisă ca să poată sta de vorbă în timp ce ea prepara cina sau el deschidea niște scrisori retrimise la adresa actuală. Ocazional, când gătea ceva de care era deosebit de mândră, venea să mănânce cu ea sau ea se trântea într-unul dintre fotoliile lui cu o bere în mână și el îi spunea povești cu atleți în turneu – lucru despre care conveniseră că nu se considera discuție despre baseball. Îi povestise despre un tip pe care-l ascunsese la el de o fostă iubită furibundă; despre doi inși pe care-i strecurase într-un hotel pentru că rataseră stingerea; cum o dată fusese nevoit să se furișeze dezbrăcat în propria cameră de hotel, încercând să se ascundă privirilor cu un prosop și o chitară electrică.

— Încă nu-mi vine să cred că ai luat televizorul ăsta enorm și aberant, care-mi place la nebunie, spuse ea, făcându-se comodă pentru *Culisele puterii.*

Îl fixase pe peretele opus celor două fotolii, așa că ea se trânti la locul ei și-și aruncă picioarele peste brațul fotoliului.

— Adu-mi aminte unde rămăseseră, spuse ea.

— Lobbyistul pe care nu-l suferi tu îl mituia pe agentul special Flathead de la FBI.

— A, da, rosti ea, masându-și brațele prin pulover.

— Și președintele îi...

— Îi trântea vicepreședintelui vechea schemă cu vetoul indirect.

Evvie se întoarse spre el.

— Dacă ne uităm suficient de mult la serialul ăsta, o să aflu câte eufemisme guvernamentale pentru sex știi.

— Nici eu nu știu. Să mai încercăm o dată.

— Bine. Ce făcea președintele?

— Îi dădea vicepreședintelui sfatul și consimțământul, vechi de

când lumea.
— Oprește-te!
— Ei, bine, oprește-te din râs!
Evvie se întinse pe scaun.
— E cam frig aici. Nu ți-e frig?
— Puțin.
Dean se ridică să-i toarne ceva de băut.
Ea merse în bucătărie, de unde aduse o cărămidă învelită în staniol, pe care o folosea uneori să frăgezească carnea de pui pentru fript. Fixă cu ea ușa apartamentului.
— Ca să circule aerul, spuse și se așeză la loc. Și, cum a fost azi?
— De fapt, aveam ceva să-ți spun. Nu știu dac-ai auzit, dar familia Drake înființează o bursă școlară.
Evvie încuviință din cap.
— Auzisem că ar putea să facă asta. Nu mă miră.
Dean clătină din cap.
— Tipul a făcut impresie, hm? Adică, dacă-mi permiți.
Ea aprobă din cap.
— Da. Adică, a plecat în California și s-a întors. A lucrat în oraș, a trăit în oraș... A fost ceva remarcabil.
— Doar că s-a întors și a trăit aici?
— Da.
Evvie luă paharul cu whisky din mâna lui și refuză printr-un gest cutia deschisă de Pringles pe care el i-o întinse.
— Acum vreo doi ani, cineva ne-a spus că Tim (care a absolvit în 1999) a fost unul dintre cei doi șefi de promoție ai liceului nostru care a absolvit după 1994 și care încă mai locuiește aici.
— De ce oare?
— Demografie și economie, chestii de-astea.
— Continuă. Mai în detaliu, tocilară mică. Vezi c-am făcut facultate.
Ea râse.
— Păi, în principiu, mulți dintre cei care au de ales, nu rămân într-un loc ca ăsta după ce împlinesc optsprezece ani. Și, de obicei, când pleacă, nu se mai întorc. Așa că orașul îmbătrânește, baza de impozitare este în scădere, lucrurile devin tot mai grele. Ce s-o mai lungim? Prea mulți cei care pleacă sau mor, prea puțin cei care se mută aici sau se nasc.
— Cel mai vechi și cel mai alb stat din țară, zise el, aprobând din cap.

— Exact.

Ea își mai turnă un pahar.

— Așa că, în cazul lui Tim, cred că mulți și-au spus că dacă ar fi fost copilul lor poate că l-ar fi încurajat să plece. Dar el n-a plecat, iar ei l-au iubit pentru asta.

— Cred că pot să înțeleg.

— În plus, era drăguț, era prietenos, atâta vreme cât nu locuiai cu el, plus că se însurase cu iubita din liceu. Pur și simplu, avea acel ceva. Acel *ceva,* care face ca unii tipi să plutească peste tot și toate.

Își ridică mâna adăugând:

— Pentru unii dintre cei care l-au văzut crescând, cred că era... un unicorn.

— Nu avea ambiții mai mari?

— O, ba da.

— Atunci, de ce s-a întors?

Evvie ridică din umeri.

— Pentru că în orice alt loc ar fi fost doar un armăsar arătos.

Evvie zâmbi și arătă spre ecran.

— Începe serialul.

Seara, când merse la culcare, dădu cărămida la o parte și închise ușa. A doua zi dimineață, când Dean veni în bucătărie să bea cafeaua împreună, ea făcu un gest cu mâna:

— Pune cărămida la loc, îi spuse ea.

Din acel moment au mai închis ușa doar noaptea.

11

Evvie nu sărbătorise Ziua Recunoştinţei toamna trecută. Îl trimisese pe tatăl ei să mănânce curcan împreună cu Andy, copiii lui şi Kell şi-şi petrecuse cea mai mare parte a zilei în pat, cu o carte, ţinând pe noptieră o sticlă cu vin, pe care o deschisese la prânz şi o terminase la zece şi jumătate seara.

Anul acesta, Andy începuse munca de convingere cu o lună înainte de termen, spunându-i că ar vrea ca ea şi tatăl ei să-i însoţească pe el şi pe fete acasă la Kell, în Thomaston. Kell îi invitase şi pe părinţii lui Dean, care de-abia aşteptau să-l vadă şi care se lăsaseră momiţi de fotografiile trimise de el, astfel încât hotărâseră să facă această excursie. Evvie făgăduise că vine, apoi avusese de gând să anuleze, apoi primise prin poştă un fluturaş cu care primea un curcan gratis la supermarket şi plânsese în baie, apoi îl sunase pe Andy şi-i promise că va aduce pâinea cu dovleac.

Joi, când se trezi şi coborî înfăşurată în halatul ei gros să pună de cafea, pământul era acoperit de un strat de un centimetru şi jumătate de zăpada. Îl auzise pe Dean că se trezise, aşa că se postă în faţa uşii închise:

— 'Neaţa! spuse ea la uşă.

— 'Neaţa!

Avea o voce de om de-abia trezit din somn şi asta o făcu să zâmbească.

În timp ce punea cafea în filtrul cafetierei, se deschise uşa.

— Vrei cafea? întrebă ea.

— Da, vreau, spuse el, intrând în bucătărie şi aşezându-se.

— Aseară am stat până foarte târziu la Kell. Avionul părinţilor mei a avut întârziere, aşa că am ajuns de la aeroport abia pe la miezul nopţii.

— S-au acomodat?

— Da. Au de recuperat vreo zece ani de flecăreală. Şi, cu cinci băieţi printre ei, sunt convins că au ce face.

— Drăguţ din partea lor că au venit până aici.

— Cred că mama voia să vadă cu ochii ei că nu o duc aşa de rău cum a tot citit în presă. Şi tu? Eşti entuziasmată? Curcan? Familie? Fotbal?

Ea emise un fel de „hm”, care nu prea suna a râs.

— Nu ştiu cât de entuziasmată sunt, dar o să ne prindă bine tuturor.

Am ratat sărbătorile de anul trecut.

— E de înţeles, spuse el, masându-şi umărul.

Evvie turnă apa, apăsă pe buton şi, în timp ce punea vasele curate la locul lor, ascultă cum bolboroseşte cafetiera. Farfuriile pe care le primise la nuntă, pe care încă le folosea zi de zi, erau albe, ornate pe margine cu floricele galbene, aranjate simetric. Mereu o duseseră cu gândul la vesela din casele de păpuşi.

— Pot să-mi dau seama că am o stare proastă atunci când mă enervează vasele astea, zise ea.

— O, Doamne! De ce?

— Nu sunt genul meu. Când îşi aleg darurile de nuntă, oamenii cred că vor deveni cu totul alţii. De parcă după măritiş aveam să mă transform într-o persoană căreia-i plac florile mici şi galbene.

Ascunse paharele, tacâmurile, castronul de salată. În ultimele două luni, petrecuseră atât de mult timp împreună în bucătărie, încât şi cu spatele la el ştia ce face Dean. Se uita la ea cum face treabă şi asculta fiecare zgomot cu o încruntătură periodică, însoţită de o înclinare a capului. Când de-abia îl cunoscuse, avusese impresia că ascultă ca un terapeut, însă acum i se părea că ascultă ca un jurnalist. Dean se raporta la orice ar fi spus ea ca la ceva care se termină cu punct şi virgulă.

— Nu m-am transformat într-o persoană căreia să-i placă florile mici şi galbene, adăugă ea. M-am trezit cu toate lucrurile astea pe care nu le-am ales eu, pentru că, în complexul ăsta industrial pentru nunţi, trebuie să cumperi vase urâte şi prosoape aspre, iar oamenii *se supără* dacă nu foloseşti oalele sub presiune, blenderele şi furculiţele pentru creveţi pe care ai jurat că ţi le doreşti mult, mult de tot şi apoi rămâi cu ele pe cap. Iar eu sunt nevoită să păstrez toată viaţa farfuriile astea cu flori.

— De ce să le păstrezi?

Evvie închise maşina de spălat vase şi se întoarse spre el.

— Păi... ştii tu. Dacă tot le am şi aşa mai departe. Adică, nu e nimic în neregulă cu ele.

— Dar nu eşti nevoită să le păstrezi.

— Aşa e, dar sunt ale mele.

— Sunt nişte vase.

— Aşa e.

— Ai putea să-ţi iei alte vase.

— Şi totuşi, le am pe astea.
— Dar locuieşti singură aici.
— Şi tu locuieşti aici.
Dean făcu un semn cu capul în spate, în direcţia apartamentului.
— Eu locuiesc acolo. Tu locuieşti aici.
Bătu în masă cu degetul arătător.
— Tu – *poc, poc* – locuieşti – *poc, poc* – aici – *poc.* Nenorocitele astea de vase sunt ale tale. Tu eşti cea care mănâncă din ele.
— Ştiu asta.
— Aşa că, dacă nu-ţi plac, ia-ţi unele noi. Pentru un dolar jumate, Diane ţi-ar da o cutie plină. Probabil ar arunca înăuntru şi un set de cleşti pentru salată.
— De ce te enervezi pentru nişte vase? spuse ea, încrucişându-şi braţele.
— Dar *tu?*
— Eu nu sunt nervoasă!
Tăcerea era altfel. Cafetiera bolborosea.
— Sunt o grămadă de decizii pe care nu le iei, spuse el în cele din urmă. Cred că poţi lua o hotărâre în sensul ăsta, dar tu vorbeşti despre asta ca şi cum nu ai avea încotro.
Ea se gândea la paharele de vin prea delicate, la masa prea mică, la casa prea mare, la cabina de duş masivă cu care se alesese în locul căzii pe care şi-o dorise şi se întrebă dacă ar fi ales vreodată să locuiască aici.
— O să cumpăr veselă nouă, promit.
Cafetiera ţiui, Evvie turnă cafeaua în două ceşti şi le aduse la masă.
— Tatăl meu s-ar bucura să petreceţi timp împreună. E fan baseball, dar l-am pus să-mi promită că nu va aduce vorba despre asta. Iar dacă ai vreo întrebare legată de homari, îţi poate satisface toate curiozităţile pe tema asta.
— Câta vreme a lucrat în domeniul ăsta?
— Păi, s-a pensionat acum doi ani. Când avea zece ani şi-a început ucenicia, iar la şaptesprezece muncea fulltime, parcă. Deci... aproape cincizeci de ani.
— Şi tu n-ai o barcă de pescuit homari.
— Când eram mică, nu era o meserie recomandată fetelor. În plus, uitându-mă la tata, îmi dădeam seama că e o meserie dură. Nu-l vedeam niciodată dimineaţa, înainte de şcoală, iar seara ajungea acasă

imediat după ce terminam cina.

— Doamne Dumnezeule! Eu la vârsta aia cred că nu eram în stare nici să încălzesc o supă.

Evvie zâmbi.

— Ei, bine, el era cel care muncea din greu. Avea spatele – are spatele – praf de la cărat capcanele pentru homari. A fost operat de câteva ori, e şi unul dintre motivele pentru care, în cele din urmă, s-a pensionat. Şi-a dorit mereu să ştiu că pot face orice îmi doresc. „Viaţa îţi oferă mai mult de opt sute de capcane”, aşa obişnuia să-mi spună.

— Opt sute de capcane?

— La atâtea are dreptul un pescar.

— O mulţime de homari!

— Aşa e. Cred că... îmi spuneam că există şi alegeri mai uşoare în viaţă.

Evvie îşi puse mâinile pe masă.

— Şi aşa am ajuns să mă mărit cu un doctor.

— Ai fi vrut să faci altceva? o întrebă Dean.

Ea oftă.

— Cred că toate planurile pe care mi le-am făcut vreodată presupuneau ca totul să se petreacă mai târziu. Când ai douăzeci şi doi-douăzeci şi trei de ani, timpul e aproape infinit. E ca o piscină al cărei fund nu îl atingi niciodată cu picioarele. Ştiam că va urma altceva, dar asta era mereu *mai încolo. Mai încolo, mai încolo.* Ca şi cum m-aş fi aşteptat să înceapă ceva, iar eu mă aflasem în mijlocul acelui ceva de la bun început. Are sens ce zic?

— Da, are.

Evvie culese o aţă de pe mâneca halatului.

— Tu nu ţi-ai dorit niciodată să faci altceva decât baseball?

El scoase un sunet ca un pufăit.

— Nu, niciodată.

— Asta nu i-a deranjat pe părinţii tăi?

El căzu pe gânduri.

— Nu cred că există oameni care să-şi dorească ca odrasla lor să aibă fix un singur plan, care s-ar putea termina în secunda în care se trezeşte cu o minge de baseball în ochi. Dar, în cele din urmă, s-au lăsat păgubaşi şi au fost de partea mea. M-au bătut mult la cap să mă înscriu la Campionatul Vedetelor, iar acolo am decis că vreau să ajung la Cornell... restul îl cunoşti.

Ea îşi aduse aminte de cum lovise el conul de gard atunci când îl spiona pe întuneric şi se întrebă dacă făcea treaba asta mereu şi oriunde, cu portocalele printre rafturile supermarketurilor, cu globurile de zăpadă în spatele magazinelor cu suveniruri, cu aricii de mare din piscinele cu apă sărată, pe lângă casele albite de pe pontoane, tot azvârlind cu toate până se făceau praf. Voia să ştie dacă se gândeşte să redevină *pitcher.* Voia să-i pună toate întrebările pe care promisese că nu i le va pune – era nebun, era suferind, se întâmplase ceva, ce se întâmplase?

— Atâta-ţi spun, zise ea, că tata îţi va vorbi o grămadă despre homari.

— Sunt pregătit. Tatăl meu s-ar putea să te întrebe de politica de închiriere pe care o practici.

— De-abia aştept.

~~~

Când se deschise uşa casei lui Kell, Lilly, fetiţa de cinci ani a lui Andy, ridică privirea spre ei:

— Bună şi bine aţi venit la Ziua Recunoştinţei! zise ea.

Dintre surori, ea avea ţinutele cele mai îndrăzneţe, iar astăzi îi întâmpina într-o pereche de pantaloni cadrilaţi, maro cu alb, şi o bluză albă cu mâneci lungi, cu o broască din paiete.

— Bună, licurici mic! spuse Evvie.

— Salutare, Lilly Buck, zise Dean, ciufulind-o cu mâna dreaptă.

— Dean, nuuuu... ahh, se tângui Lilly rânjind, apoi o zbughi în casă.

— Pfii, asta mică e înnebunită după tine, spuse Evvie.

O aromă caldă de friptură de curcan îi ademeni în sufragerie, acolo unde Fran Ashton prepara în grabă ceva cu arahide pe fundalul vocilor care răzbăteau din bucătărie. Lilly dispăruse la subsolul renovat, unde sora ei cu siguranţă o aştepta cu vreo fortăreaţă gonflabilă sau vreo trusă alambicată cu roboţi pe care le-o procurase bunica. Evvie lansă un salut.

— Nu te ridica, tăticule, spuse ea în timp ce se apleca să-l îmbrăţişeze, lipindu-şi obrazul de al lui. Ce faci?

— Oh, sunt bine, scumpa mea.

Îi plăcuse mereu vocea tatălui ei. Îl mai strânse o dată în braţe înainte să-i dea drumul din îmbrăţişare.

— Tată, el e prietenul meu, Dean, spuse Evvie.

Dean îi strânse mâna.
~~~

— Mă bucur să vă cunosc.

— Şi eu. I-am promis lui Eveleth că nu o să pomenesc nimic despre baseball.

Evvie îngheţă.

— La fix, spuse Dean, încuviinţând din cap. Scuzaţi-mă un minut, mă duc să o sărut pe mama.

Luă pâinea cu dovleac de la Evvie şi se îndreptă spre bucătărie.

— Oameni buni, am venit să văd în ce stadiu e plăcinta, îmi rezerv dreptul să mănânc cu mâna din orice lucru neacoperit.

Râsul lui Kell răsună în bucătărie.

După ce Dean ieşi din sufragerie, Evvie se aplecă deasupra scaunului pe care stătea tatăl ei:

— Tăticule, care a fost singurul lucru pe care te-am rugat să nu-l faci?

Frank îşi ridică braţele în sus.

— Nu-l întreb nimic. Nu mi-ai spus că n-am voie să vorbesc deloc cu omul.

Andy răsări în capul scărilor de la subsol.

— Eşti bine, Frank? Te pisează Evvie?

— Că bine zici, Andrew, spuse Frank, băgând încă patru alune în gură.

Evvie se ridică şi se duse la prietenul ei cel mai bun. El o strânse în braţe aşa de tare, că faţa i se schimonosi.

— Mă bucur să te văd, îi spuse la ureche.

— Şi eu.

— Văd că Dean şi tatăl tău s-au împrietenit.

— Oh, ar fi ceva. Dean e în bucătărie cu ceilalţi.

Andy îi dădu drumul din strânsoare.

— Dean, o sâcâi pe mama? Mamă, te sâcâie Dean? se maimuţări el, în timp ce Evvie se îndepărta.

Când Dean reveni în sufragerie, Evvie de-abia apucase să-şi scoată haina.

— Evvie, ţi-i prezint pe părinţii mei, Angie şi Stuart Tenney. Ea este Evvie.

Mama lui Dean era suplă şi îmbujorată, cu părul grizonant şi ondulat şi purta ochelari. Tatăl lui era înalt (nu chiar atât de înalt ca Dean) şi lat în umeri. Evvie dădu mâna cu ei şi simţi un impuls puternic de a o îmbrăţişa pe mamă în special.

— Am auzit multe despre tine, îi spuse Angie.
Soţul ei stătea cu mâinile în sold.
— Sper că Dean nu face prea multe petreceri dezlănţuite la care să fii silită să chemi poliţia.
— Absolut deloc, le spuse Evvie. A fost un chiriaş model, pe cuvânt.
Kell apăru din bucătărie, ronţăind o felie de măr, urmată de Andy.
— Toate sunt la locul lor în bucătărie. Aşa că de ce nu luaţi loc? întrebă ea.
— Deci am vorbit cu Tom azi-dimineaţă, spuse tatăl lui Dean, în vreme ce toată lumea se aşeza. E în Boulder cu familia lui Nancy. Brian şi David sunt acasă la sora lui David, iar Mark şi Alison sunt într-o croazieră.
— Toţi ăştia sunt fraţii mei, îi spuse Dean lui Evvie, tata ne dă veşti despre fiecare. A menţionat că sunt cu toţii însuraţi?
— Şi Mark e într-o croazieră, repetă Stuart. De Ziua Recunoştinţei. Cine mănâncă plăcintă de dovleac în costum de baie, pe un vapor, în mijlocul oceanului? Cu o mică umbreluţă care i se iţeşte din pahar? Cea mai tâmpită chestie pe care am auzit-o vreodată.
Angie râse şi se încruntă la el.
— Fii drăguţ! Le place apa.
— Şi mie-mi place mult trenuleţul minier din Parcul de distracţii „Six Flags Over Texas”, dar nu iau acolo cina de Ziua Recunoştinţei.
— Stuart, spuse tatăl lui Evvie, ziceai că ai crescut în Jersey. Ai fost vreodată în Coney Island?
— Sigur că da, spuse Stuart. Am fost în vizită la mătuşa mamei şi m-am dat în montagnes russes, în Ciclon. Ai fost la Dollywood?
Frank negă cu o mişcare a capului.
— Acolo e un trenuleţ Thunderhead. M-am dat în el cu câteva veri în urmă. Cum m-am dat jos, mi-am rescris testamentul.
— Sper că-mi laşi ceva bun, spuse Dean.
— Ţie îţi lăsăm pisica.
— Nu-mi lăsaţi mie pisica.
— O, ba da. Ţie o să-ţi lăsăm pisica, repetă Stuart, şi un bilet pe care scrie că, dacă nu o plimbi costumată pe Fifth Avenue în fiecare an, de Halloween, îţi pierzi moştenirea.
— La noi în oraş e o doamnă care-şi plimbă pisica, zise Frank. Turiştii au impresia că-i un obicei local. Scrie pe internet că oamenii din Maine îşi plimbă pisicile în lesă. Şi numai pentru că un idiot a

văzut-o pe Lois târând-o pe Pookie pe Main Street ca pe un pudel.

— Pumpkin, nu Pookie, îl corectă Evvie.

— Cum i-o zice.

— Bine, bine. Povesteşte-ne cu ce te ocupi, Evvie, i se adresă Angie fără ocolişuri.

Evvie râse.

— Fac transcrieri. Lucrez în general cu jurnalişti şi cu oameni care fac cercetare. Le ascult interviurile şi le scriu pe calculator, uneori fac şi un index ca să poţi căuta mai uşor prin ele. Mie, una, mi se pare interesant.

— Dean cunoaşte o grămadă de jurnalişti, spuse Stuart cu o sclipire în ochi. Adora interviurile.

Evvie se întoarse către Dean.

— A, serios?

— Tata încearcă să mă provoace.

— Ei, acum chiar vreau să ştiu, spuse Evvie.

— Povesteşte-i de Johnny Boo-Hoos! rânji Stuart.

— Cine-i Johnny Boo-Hoos? întrebă Evvie.

Dean îşi dădu ochii peste cap.

— Nu cine, ce. E un bar din Gowanus, Brooklyn. Editorialul preferat al părinţilor mei începe cu mine înfulecând crochete de pui la Johnny Boo-Hoos. Articolele de genul ăsta încep mereu cu mâncare. Despre cum Jennifer Lawrence mănâncă somon la cuptor sau aşa ceva sau despre cum se află în localul de burritos preferat al lui LeBron James, de parcă i-ar păsa cuiva.

— Mi-ar plăcea să încerc burritos în localul preferat al lui LeBron James, spuse Andy, ridicând mâna.

— Nu mă ajuţi deloc, îi spuse Dean, îndreptând un deget spre el.

Andy zâmbi şi se afundă în fotoliu.

— În fine. Începe cam aşa: „Dean Tenney înfulecă hălci babane de pui industrial fript, în vreme ce un reporter se străduieşte să-l facă să vorbească despre cât de mult urăşte reportajele sportive”

— Aste te întrebau? se miră Evvie.

— Nu era nevoie, spuse Angie. La televizorul din bar era comentatorul lui preferat.

— Pete Danziger, zise Stuart sumbru.

Tatăl lui Evvie pufni dispreţuitor.

— Ah, imbecilul ăla.

— Mulţumesc, Frank, spuse Dean. Vezi? Frank îmi dă dreptate. Danziger e comentator sportiv la TV. Şi un dobitoc.

— Dean! protestă mama lui fără să-şi reţină un zâmbet. Kell, îmi cer scuze în numele fiului meu.

Kell făcu un gest cu mâna şi mai luă o înghiţitură de vin.

Dean continuă.

— Era cam acum trei ani şi vorbeau despre treaba aia cu Domenico Garza, care juca la Mets şi a reuşit *home run*-ul, pe care l-a încununat lovindu-se piept în piept cu Florido Marquez. Toţi tipii ăştia în vârstă, care nu mai sunt în formă, l-au acuzat că încerca să se dea mare în faţa *pitcherului* şi chestii de genu'. Şi Danziger zicea că jucătorii trebuie să dea dovadă de respect, iar eu i-am spus reporterului că nimeni nu s-ar fi scandalizat dacă Garza şi Marquez erau albi.

— Aş înclina să cred asta, spuse Evvie.

Dean se îndreptă în scaun, ca şi cum corpul său ar fi păstrat amintirea iritării simţite atunci.

— Dacă pe Domenico Garza îl chema James Leo Francis Patrick Houlihan, fac rămăşag pe ce vrei tu că nimeni nu conchidea că e lipsit de respect. Asta i-am spus tipului, iar el a publicat-o.

— Lui Danziger nu i-a picat bine, spuse tatăl lui Dean.

— Păi, da, reluă Dean cu un zâmbet şters. Mai târziu a avut ocazia să spună că am avut patru aruncări aiuristice într-un meci, deci cred că şi-a luat revanşa.

Tăcerea se instală în încăpere.

— Am fost mândră de tine, spuse Angie. Ai zis ce ai simţit că e corect. De-aia adoră oamenii să-ţi ia interviuri. Pentru că spui adevărul.

— Ca atunci, despre mediu, spuse Stuart.

— Ah, despre mediu!

Mama lui Dean îşi duse mâinile în dreptul inimii.

Evvie se aplecă în faţă.

— Serios.

Dean se lăsă pe spate, gemând de parcă se lupta cu o hernie, iar Angie făcu un gest aprobator din cap.

— Era pe covorul roşu, la premiera unui film în care juca Melanie (prietena lui la vremea aceea, foarte drăguţă). Şi l-au întrebat ce vrea să le transmită fanilor. Iar el a spus: „Negarea încălzirii globale echivalează cu imbecilitatea celor care afirmă că pământul e plat,

pentru că vor să ne înecăm cu toţii."

— Prostănaci bătuţi în cap, îl corectă Stuart. Pentru prostănacii bătuţi în cap care vor să ne înecăm cu toţii.

— Nu ştiam că ai devenit interesat de politică, îi spuse Kell lui Dean.

— La naiba cu politica! Pur şi simplu nu vreau să mor într-un război pentru cucerirea ultimului galon de apă aflat într-o piscină gonflabilă cu imaginea lui Mad Max.

Evvie surprinse privirea mamei lui Dean şi căzură de acord să nu râdă.

— Dean e bucuros că ne-am adunat cu toţii aici să sărbătorim adevărate binecuvântări, spuse Angie, ridicând paharul spre fiul ei.

— Sunteţi toţi nişte nemernici! spuse Dean zâmbind şi ciocnind cu toată lumea.

Până la urmă, Frank dădu televizorul pe postul cu meciul de fotbal american şi, atât în sufragerie, cât şi în bucătărie, conversaţiile continuată să se aprindă şi să se stingă. La un moment dat, Frank se înfurie atât de rău la un gol, încât răsturnă pe podea un vas plin cu guacamole. Evvie se năpusti din bucătărie cu prosoapele de hârtie înainte ca el să apuce să-i ceară ajutorul.

În bucătărie Evvie curăţa cartofi alături de Kell. Kell era genul de persoană care te hrăneşte, îţi toarnă băutura, te îmbrăţişează, iar Evvie observase de-a lungul anilor cum părul ei scurt şi elegant devenea tot mai gri şi supa ei tot mai gustoasă. Îşi pierduse soţul când era foarte tânără, când Andy era doar un bebeluş, iar atunci când Andy şi Lori le-au avut pe Rose şi pe Lilly hotărâse că merita să renunţe la prietenii ei din Colorado (printre care se numărau şi Stuart şi Angie) ca să fie alături de familie, în Maine. Astfel că se mutase în Thomaston şi cumpărase această căsuţă grozavă. Aici avea un dormitor rezervat pentru nepoţele, care în casa bunicii erau obligate să mănânce fructe, legume însă nu.

Kell o bombarda pe Evvie cu întrebări despre Dean, indiferent de câte ori i-ar fi explicat că între ei era doar o relaţie ca de la proprietar la chiriaş. Acum asta nu mai era *întocmai* adevărat, dar ultimul lucru de care avea nevoie era să stârnească curiozitatea unei femei pe care îi fusese atât de greu să o convingă că ea şi Andy nu aveau să se căsătorească.

Evvie trăgea din când în când cu ochiul la curcanul din cuptor,

observându-l cum se coace şi se rumeneşte, o ajută pe Kell cu cartofii şi apoi tăie pâinea făcută de ea şi o puse într-un coş. Mai aveau mâncare de fasole verde şi budincă de castane, iar Kell pregătise propriul ei sos *autentic* de merişoare, mulţumesc frumos. „Să iei conţinutul unei conserve şi să-l pui pe masă de Ziua Recunoştinţei e ca şi cum ai mânca la cantina unei platforme petroliere!" era o frază pe care o rostea cel puţin o dată pe an. Uneori mai zicea şi „într-o cameră de cămin", iar preferata lui Evvie era: „Ei, bine, ai putea la fel de bine s-o mănânci în maşină, peste schimbătorul de viteze"

Când fu totul gata, se aşezară în jurul mesei mari, se înghesuită cot la cot, iar pentru Lilly şi Rose aduseră biroul din camera lor. Vinul curse în pahare în valuri, iar Frank aştepta cu un cuţit în mână, gata de operaţie.

— Arată grozav, Kell. Îţi mulţumim.

Apoi lăsă cuţitul jos.

— Aş vrea să spun ceva.

Evvie simţi că se îmbujorează, şi nu era de la vin.

Se gândea la nunta ei, atunci când tatăl său s-a ridicat şi a spus o poveste pe care ea şi-ar fi dorit s-o păstreze pentru el. Era despre vizita lor la grădina zoologică, pe când Evvie avea doisprezece ani, când el i-a împrumutat o pereche de ochelari de soare care fuseseră ai mamei ei şi pe care încă îi păstra. La un moment dat, ea a avut impresia că i-a pierdut şi a suferit ceea ce încă se poate considera singurul ei atac de panică în toată regula, ghemuită pe o bancă, incapabilă să respire, convinsă că va muri. Pentru tatăl ei era o poveste despre ce fată iubitoare şi sensibilă are, fiind atât de tulburată de pierderea unui obiect – mai ales că mai târziu găsiseră ochelarii, care alunecaseră într-unul dintre buzunarele laterale ale genţii ei. Pentru ea însă era o poveste despre golul lăsat de mama ei şi despre cum orice, inclusiv panica, tindea să dea buzna să-l umple.

Apoi tatăl ei a ţinut un discurs. Nu a spus că Tim e norocos să se însoare cu ea, nici că ea ar fi norocoasă că se mărită cu el. În schimb, tatăl ei a spus foarte clar că ea era norocoasă că Tim o lua de nevastă. „Familia mea e atât de norocoasă şi Eveleth a mea e atât de norocoasă că Tim vrea să-i fie bărbat." Ştia că el voia să-şi exprime gratitudinea într-un mod generos şi generic. Frank fusese crescut de o mamă care

luptase împotriva ERA[3] şi un tată care vorbise de rău „libertăţile femeilor” la o cină memorabilă, cu ocazia Zilei Recunoştinţei din 1997. Mereu îşi dorise să se asigure că cineva va avea grijă de ea şi, în ceea ce-l privea, fusese norocoasă.

Ea clătină puţin din cap.

— Tăticule, fetelor le e foame. Ar trebui să mâncăm.

— Eveleth, durează numai un minut, rosti el. Vreau să spun că mă bucur că suntem cu toţii aici. Mă bucur să avem laolaltă prieteni vechi şi prieteni noi şi, bineînţeles, să le avem pe Lilly şi pe Rose. E un lucru nemaipomenit să le văd crescând pe an ce trece.

— Amin, spuse Evvie, apucând furculiţa în joacă.

— Hei, nu scăpaţi aşa repede, să nu zorim binecuvântările, spuse Frank. Ne bucurăm enorm că Stuart şi Angie au putut fi alături de noi; suntem recunoscători că avem ocazia să-i cunoaştem, pe ei şi pe Dean. Şi suntem fericiţi să o avem cu noi pe fata mea, după anul prin care a trecut. Este foarte inimoasă, aşa cum bine ştiţi.

— Tăticule, spuse Evvie.

Frank continuă.

— Cred că mulţi taţi îşi doresc ca fetele lor să se mărite cu doctori, cu toate că nu toţi vor s-o recunoască. Eu n-am vrut ca Eveleth să-şi petreacă viaţa având grijă de un bărbat care în fiecare seară aduce un vas cu homari, credeţi-mă pe cuvânt. Iar ea s-a măritat cu un om bun, care o dată mi-a salvat viaţa. Eveleth n-ar putea face niciodată ceva care să mă facă să mă simt mai mândru de ea decât faptul că a trecut singură peste anul ăsta.

Evvie se simţi *trăsnită.* Aşa va încerca mai târziu să-şi explice senzaţia pe care o trăia şi era întocmai ceea ce simţea. Simţea cum i se topeşte o durere în tot corpul, o simţea cum se târăşte de-a lungul braţelor şi a picioarelor, simţea o asemenea presiune în cap, ca şi cum acesta ar sta să-i explodeze. Îşi lăsă jos furculiţa, îşi privi tatăl şi spuse:

— *Serios?*

El se opri. Totul se opri. Poate până şi pământul.

Andy rupse tăcerea:

— Ev, fu tot ce reuşi să spună.

Nu era destul, pentru că nimic nu era destul.

---

[3] Amendamentul pentru Drepturi Egale, care propunea drepturi egale pentru cetăţeni, indiferent de sex. ERA a fost introdus în Congresul SUA în 1923 (n. tr.).

— Am zăcut pe canapea vreme de treisprezece, aproape paisprezece luni. De-abia dacă am ieşit din casă. M-am hrănit şi am câştigat cât să pot supravieţui. Sper că nu ăsta e principalul motiv pentru care eşti mândru de mine. Sper că faptul că am supravieţuit situaţiei de a nu mai fi măritată cu un doctor nu e cel mai măreţ lucru pe care l-ai visat pentru mine. Am făcut şcoală. Probabil că mai am de trăit încă cincizeci de ani. Sper că ăsta nu e apogeul.

— Nu asta a vrut să spună tatăl tău, scumpo, luă Kell cuvântul pe cel mai liniștitor ton, ca mama pe care Evvie ar fi dat orice, *orice* să o aibă acum alături.

Felul în care corpul ei aproape se ghemui în sine, dorindu-şi alături în acel moment nu *propria* mamă, ci o mamă *oarecare, orice* altă mamă, aşa cum aveau Andy şi Dean, acest gând era atât de neloial faţă de tatăl ei, încât s-ar putea să fi fost mai rău decât orice rostise cu glas tare.

— Normal că nu asta am vrut să spun, scumpa mea, nu fi absurdă, spuse Frank. Înţeleg că...

— *Încetează,* spuse ea. Nu înţelegi.

— Vorbeam despre lucrurile pentru care suntem recunoscători, rosti Frank. Iar eu sunt recunoscător că eşti puternică.

Evvie simţea privirile aţintite asupra ei, două fetiţe nerăbdătoare care se întrebau de ce se schimbase atmosfera în încăpere, nişte oameni care abia dacă se cunoşteau şi care nu ştiau ce ar trebui să spună. Privi la Dean, care stătea lângă ea, uitându-se la palmele lui împreunate pe masă. Apoi la tatăl ei, care părea complet derutat, neştiind dacă ar trebui să taie curcanul, neştiind ce urma să se întâmple. Nici ea nu ştia. Era ca şi cum ar fi strivit un pahar cu mâna goală şi nu avea unde să pună cioburile. Inspiră adânc şi presiunea din cap se mai domoli.

— Îmi pare rău, îmi pare rău. Nu ştiu ce-i în neregulă cu mine.

— Înţeleg, spuse uşurat tatăl ei, ridicând cuţitul. Ştiu că nu ai vrut. Hai să mâncăm.

12

Drumul din Thomaston până în Calcasset dură aproape o jumătate de oră. Merseseră cu camioneta lui Dean şi, la întoarcere, Evvie închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate.

— Tatăl meu îşi exprimă sentimentele cam o dată la cinci ani, spuse. Dar şi când o face...

— A fost de pomină, zise Dean.

— Nu-mi vine să cred c-am strigat la el, spuse Evvie.

Dean aştepta. Şi iată-le din nou, punctul şi virgula.

— N-ar fi trebuit să fac asta.

— Cândva tot va trebui să-i spui.

— Cum adică?

— Păi, câtă vreme o să minţi în legătură cu toate, vei continua să fii nervoasă. Nu e corect faţă de el. Şi nici faţă de tine.

Ea ridică capul şi-l privi prin întuneric.

— Despre ce vorbeşti? Cum îl mint?

— Evvie, nu poţi să-i reproşezi tatălui tău că nu ştia că ai avut o căsnicie nefericită, când tu te porţi de parcă ai avut una grozavă. Orice părinte crede despre copilul lui că are o căsătorie reuşită.

— Mai încearcă.

— „Mai încearcă?” Nu toţi părinţii cred despre copilul lui că are o căsnicie grozavă, tu glumeşti? Taică-miu a avut nevoie de cinci ani să se obişnuiască cu soţia unuia dintre fraţii mei. A făcut pariu cu mine c-o să divorţeze. Asta se întâmpla în ziua nunţii lor. Mai încearcă.

— Nu ştiu unde baţi, rosti ea, frecându-se la ochi. Nu cred că există oameni care să le spună părinţilor lor totul despre relaţiile pe care le au. Tata cunoaşte o versiune a vieţii mele pe care o poate înţelege.

— Aha, asta pentru că e tatăl tău.

— Mda.

— Şi atunci Andy de ce nu ştie nimic? Chipurile, ţi-e prieten.

— Ce vrea să însemne „chipurile”?

— N-are habar de nimic. Crede că de un an de zile eşti nefericită pentru că ţi-e dor de soţul tău. Şi nu e tatăl tău. Nu e vreun cetăţean din urechea căruia soţul tău să fi scos un cârlig de undiţă şi care nu vrea să audă că doctorul nu e perfect. Tu spui că e cel mai bun prieten al tău, el spune că eşti cea mai bună prietenă a lui, jumătate dintre cunoscuţii tăi

cred că te culci cu el şi el habar n-are de nimic. Trebuie să începi prin a spune cuiva adevărul.

— Asta încalcă pactul nostru, spuse ea în cele din urmă. Vorbim despre soţul meu.

— Hai să-l anulăm, zise el.

— Ce să anulăm?

— Pactul.

— Întreg pactul?

— Întreg pactul. Să-l anulăm. Hai să fim prieteni.

Primul său gând, realiză cu o mică îngrijorare, fu să se înmoaie toată şi să se prăbuşească pe umărul lui. Dar următorul gând, mai cântărit, fu să n-o facă.

— Nu putem anula pactul. Am dat mâna.

— Eu tocmai l-am anulat.

— Bine, fie.

Evvie se ridică.

— De ce nu poţi să arunci?

El tresări. Ea băgă de seamă lucrul ăsta, chiar şi pe întuneric.

— Nu ştiu. Am încercat în multe feluri să-mi dau seama de ce, dar nu am reuşit. Asta e, s-a terminat. N-are rost să mă lamentez. A fost de rahat, dar am depăşit momentul.

Mai că nu te răstorni pe spate aruncând conuri pe întuneric, îşi zise ea. *Pe cine vrei să păcăleşti?*

Evvie făcu un „hm” înăbuşit, desluşit, sceptic, dar plin de compasiune. Încerca mereu să exprime cât mai multe prin onomatopee.

— La ce s-a referit tatăl tău când a spus că Tim i-a salvat viaţa?

Evvie oftă.

— Pe vremea când Tim era student, stăteam odată cu toţii la masă şi tata se plângea că îl ţine spatele, crede că l-a tras curentul pe barcă. Tim l-a convins să meargă la Urgenţe, unde s-a dovedit că suferise un mic infarct. Acum e bine; asta se întâmpla cu vreo zece ani în urmă. Dar Tim a avut dreptate. Eu probabil l-aş fi călcat pe spate şi i-aş fi spus să se culce devreme.

— Uau!

— Tim mi-a reproşat asta, dacă-ţi vine să crezi. Câţiva ani mai târziu, în timp ce ne certam, mi-a spus: „Eşti atât de nerecunoscătoare, Eveleth. E posibil ca datorită mie să mai fie încă în viaţă singurul

părinte pe care-l mai ai.” Asta mi-a spus. Cu glas tare, aşa, în faţă.

— Te cred.

— Ştiu.

Ea se întrerupse, bătând darabana pe portieră. Se gândea că s-ar putea ca el să spună ceva, dar Dean tăcu.

— Altădată s-a supărat pe mine c-am întârziat o jumătate de oră la o cină stabilită pentru ora şapte, pentru că el îmi spusese că ne vedem la şapte jumate. Îi zic: „Ai spus şapte jumate.” El răspunde: „Evvie, eu ţi-am spus şapte. Dar tu citeai.” Aşa era mereu cu el. Îşi sparge telefonul, dând cu el de pământ în timpul unui meci de hockey? Cu siguranţă e defect, pentru că el l-a lăsat din mână absolut normal, deşi l-am văzut cu ochii mei cum l-a *azvârlit* pe podea. Făcea asta şi cu lucruri ridicole. Foarte, foarte ridicole. Lăsa uşa descuiată, pentru că îi spusesem că o încui eu. Dacă se întâmpla să nu ajungă la mine un mesaj înregistrat pe telefon, pe vremea când încă se mai lăsau mesaje, nu el uita să mi-l transmită, ci eu nu eram atentă.

Simţi că Dean se uită cu coada ochiului la ea de pe scaunul şoferului şi ea se holbă insistent pe geam. Când se apropiau de casă, trecură pe lângă Dacey Park, arena unde jucau The Claws şi unde înaintea lor jucaseră Calcasset Braves, iar ea îi arătă locul.

— Ce se întâmplă iarna cu arena? întrebă el.

— Nimic, rămâne pustie. Echipa hibernează, arena hibernează. Cred că asta facem cu toţii.

Evvie privea peluzele albe şi copacii aproape goi.

— Ai jucat vreodată baseball pe zăpadă?

— Nu de multe ori. Nu e bine să faci asta. Dacă e frig, nu-ţi poţi folosi bine degetele, mai ales când arunci. Dar se mai întâmplă uneori, în meciurile de toamnă.

El trase maşina în parcare şi ea alunecă fără tragere de inimă din scaunul din dreapta în frigul deja încetăţenit la finele lui noiembrie. Îşi lăsară încălţările la uşă, pentru ca ultimele bobiţe de zăpadă să se topească pe preş, iar ea se prăbuşi pe canapea.

— Vrei să mai stăm? Să vedem dacă e ceva la televizor? îl întrebă ea.

— Nu, mai stau un pic aici, să văd dacă reuşesc să diger şi a doua bucată de plăcintă, de la care chiar ar fi trebuit să mă abţin.

Se aşeză alături de ea şi amândoi se lăsară pe spate, îndopaţi şi greu de urnit. În cele din urmă, el se răsuci înspre ea.

— Hei, pot să te întreb ceva?

— Mda, răspunse ea, întorcându-se să-l privească.
— I-ai spus tatălui tău că nu te descurci cu banii.
— Mda, tu îmi dai bani, eu îi dau pe facturi.
— Nu vreau să fiu morbid sau ceva, dar... ai fost măritată cu un doctor. De ce nu avea asigurare de sănătate?
— A avut asigurare de sănătate.
— Andy mi-a zis că nu avea.
— Ah. Da, păi, i-am zis lui Andy că nu avea.
Dean se uită la ea.
— Da, am minţit.
— De ce ai minţi în legătură cu asigurarea de sănătate?
— Ca să nu mă întrebe nimic despre ea.
— Ai... încasat banii?
Dean ridică din sprânceană. Ea clipi de două ori, se gândi un minut şi apoi inspiră adânc.
— Dacă-ţi spun, nu ai voie să spui nimănui. Nici măcar lui Andy.
— OK.
Ea ridică din nou privirea în tavan.
— Am banii, dar nu-mi aparţin.
— I-ai dat?
Evvie închise ochii.
— Urmează. Am întreprins toate formalităţile, am primit toate aprobările, mi-au trimis un cec. Am contactat un avocat, i-am pus deoparte de banii mei. Stau şi aşteaptă.
— Nu îi vrei? o întrebă Dean.
Ea se întoarse din nou spre el şi atunci observă ce gene lungi avea el. Dar nu asta era ideea.
— Ei, bine, Dean, sunt bani. Am facturi. Normal că-i vreau.
— Dar nu-i foloseşti.
Se întoarse din nou cu ochii-n tavan.
— Nu.
— Vrei să-mi spui de ce?
Respira regulat, privind în continuare în sus.
— Nu chiar. Nu acum.
Îşi mută şi el privirea spre tavan.
— Ciudăţel, spuse el într-un final.
Ea râse.
— La fel ca tine.

Porniră şemineul pe gaz şi se odihneau cu mâinile pe burţile pline, comentând cele mai suculente bârfe locale ale serii până când, într-un final, el recunoscu că e frânt şi anunţă că se duce la culcare. Ea se ridică, iar el se dezlipi de pe canapea cu un efort vădit şi zgomotos, apoi rămase în picioare, dezmorţindu-şi spatele şi umerii şi masându-şi ceafa.

— Bun aşa. Ne vedem mâine.

— Noapte bună, spuse ea ca de obicei.

Şi apoi, contrar obiceiului, el se aplecă brusc spre ea, ea se întoarse spre el şi, fără să-i dea timp de reacţie, o sărută pe frunte, chiar în mijlocul frunţii.

— La mulţi ani de Ziua Recunoştinţei! îi spuse el şi se îndreptă spre apartamentul lui, închizând uşa pe timpul nopţii.

— La mulţi ani... de Ziua Recunoştinţei, îi strigă ea în urmă cu glas stins.

Degetele i se duseră automat la frunte.

IARNĂ

13

Eseul se intitula „Către o filosofie a eşecului”. Apăruse în decembrie, într-un număr din *Esquire* şi îşi propunea să contureze modul în care americanii trăiesc, scriu despre, simt şi definesc eşecul. Apela la patru studii de caz, unul dintre ele fiind fosta vedetă din New York, *pitcherul* Dean Tenney, exemplul folosit pentru a ilustra sintagma „să vezi şi să ratezi”, de care autorul se arăta din cale-afară de mândru.

Autorul spunea că una era să ai de-a face cu un eşec unde o idee bună nu a prins sau unde o serie de obstacole neprevăzute au făcut ca succesul să devină de neatins şi alta era să vezi cum eşecul, în exprimarea sa, „planează peste orice fărâmă de raţiune”. În articol scria:

Lumea îşi va aminti de Tenney ca de New Coke. Va fi ca Edsel, dar în chip de om. A început ca un star în devenire. Un miracol fizic. Un specimen care întruchipa tot potenţialul nostru. Dar nimic din toate acestea nu mai contează acum. Acum ar fi fost mai bine să nu fi avut niciodată succes. Pentru că acum, lumea îşi va aminti numai mingi plutind pe lângă prinzători, alergători gonind spre casă, năuciţi de norocul care a dat peste ei, şi coechipieri străduindu-se să nu-l vorbească de rău. Privindu-l, nu veţi găsi ceva care să poată explica asta sau să vă asigure că nu vi se poate întâmpla şi vouă – asta dacă nu cumva plecaţi urechea la cârtelile jucătorilor care cred că e vorba de o slăbiciune mintală, despre o minte distrusă, incapabilă să se redreseze. Aceste cârteli sunt adevărate. Şi sunt adevărate mai ales în cazul lui Tenney.

Tenney nu mai e pitcher. Este protagonistul unei poveşti cu baubau. E în viaţă şi trăieşte cel mai crunt scenariu pentru oricine a atins vreodată în vreun fel succesul. E povestea în care toată munca ta asiduă ajunge să nu mai însemne nimic. Este povestea în care viaţa ta, fără vreun motiv anume, devine ciorna unei cărţi care nu va fi scrisă, abandonată pe o masă, fără niciun cuvânt de încheiere.

În acea zi de decembrie, în seara zilei de luni în care fuseseră publicate cuvintele de mai sus, maşina lui Andy parcă în faţa casei lui Evvie. Evvie le deschise uşa celor două fetiţe încotoşmănate în haine

roz şi mov şi tatălui lor, care, de cum o văzu, îi aruncă o privire circumspectă.

— Ce nemernici! mormăi el.

Ea aprobă din cap.

— Intraţi, intraţi, le spuse lui Rose şi lui Lilly, luându-le gecile. Mergeţi sus şi băgaţi-vă în patul mare, urc şi eu în câteva minute.

— *Mica Sirenă!* ţipă Lilly.

— Mai discutăm despre asta. Poartă-te frumos cu sora ta, Lilly. Nu uita de bunele maniere la petrecerile în pijamale, bine?

— *Mica Sirenă!* ţipă încă o dată Lilly, urcând scările în fugă împreună cu sora ei, Rose.

Andy crăpa de ruşine.

— Se pare c-o să ai mult de furcă cu ele. Îţi mulţumesc. A vorbit ceva cu tine? întrebă Andy.

— Nu. S-a dus în apartament, a trântit uşa, n-a scos un cuvânt.

— Bine. O să-l scot la o băută, să văd dacă are chef de vorbă.

Merseră împreună în bucătărie, iar Andy îl strigă pe Dean.

— Hei, eşti gata de plecare?

— În două minute, spuse Dean pe un ton obosit.

Andy şi Evvie se aşezară la masa din bucătărie. Ea ridică din sprânceană.

— Aşa, cum e tipa, noua ta prietenă?

Evvie ştia că Andy ieşise de vreo două ori cu Monica Bell, profesoară de liceu, după ce se cunoscuseră la o petrecere, însă Andy nu-i dăduse alte detalii. El rânji.

— E haioasă. Am fost la filmul ăla cu francezul care a jucat în celălalt film, cel cu Jessica Chastain, care ţie nu ţi-a plăcut.

— Aşa, da. Bryce Dallas Howard se numeşte, iar tipul e canadian, da.

— Tot aia. În fine, am văzut filmul şi am luat cina la Fontaine. A fost drăguţ. Îmi place de ea. Şi ţie ţi-ar plăcea.

— Asta-i bine.

Evvie şi-i imagina stând la o masă din colţul restaurantului, intrând în cinematograf, stând unul lângă celălalt. I se părea foarte intruziv să detalieze lucrurile până la furculiţele pe care le-au folosit, până la locurile pe care au stat în sala de cinema, dar nu putea altfel.

— Sună drăguţ.

— Ştii... ai putea face şi tu asta într-o bună zi.

Andy înclină capul spre ea.

— Dacă ai hotărî că-ți dorești asta, ai putea.

— Ce, să ies cu Monica Bell?

Știa. Știa că vorbește aiurea, că trăgea de timp *și* că era arogantă*, și* că părea că face mișto de noua lui prietenă. El își dădu ochii peste cap și ea ridică o mână.

— Scuze, știu ce voiai să zici. Nici nu m-am gândit la treaba asta. Deloc.

— Și nici nu trebuie. Nu spun așa ceva. Nu e nimic mai rău ca un tip care începe să iasă la întâlniri să sfătuiască dintr-odată pe toată lumea să facă la fel. Nu sunt genul ăla de tip, pe cuvânt.

Ea clătină din cap.

— Nici nu mă gândeam c-ai fi.

— Sunt doar prietenul tău.

— Știu că ești.

— Spun doar că *ai putea.*

— Știu că aș putea.

Era aproape convinsă că nu ar putea. Știa că spusese asta cu două sensuri: că era posibil să iasă la întâlniri și că nimeni nu ar judeca-o pentru asta, pentru că trecuse suficient timp. Ea era destul de convinsă că el se înșela în ambele privințe. În limbajul nemuritor al metaforelor sexuale din baseball, nici nu putea să conceapă să se echipeze, da' păi să ajungă la baza întâi.

— O să mă gândesc la asta. Încă mi se pare că n-ar fi în regulă.

— De ce?

— Știi tu. Treaba cu... văduvia. Zilele trecute lucram la interviul ăsta al lui Jason, tipul pentru care mai lucrez uneori. I-a luat interviu unui profesor despre situația femeilor imediat după Al Doilea Război Mondial.

Vorbeau despre *văduva* nu știu cărui soldat și mi-am dat seama că în tot timpul ăsta de când a murit Tim, eu nu m-am autointitulat niciodată văduvă. Sau văduva lui. Nu merg să mă recomand: „Sunt Eveleth Drake, văduva doctorului Timothy Drake. Sunt văduva Drake."

— Nu prea cred că oamenii fac asta, dacă nu sunt la BBC.

— Am început să mă gândesc la cuvântul ăsta, știi? „Văduvă". E ciudat că trebuie să existe un cuvânt care să desemneze „o doamnă care a fost măritată cu cineva care a murit". Dar așa e. Eu sunt aia. Acum sunt văduvă, chiar în clipa asta. Și, sincer, sunt văduvă tot timpul. Sunt văduvă oriunde merg, ceea ce explică de ce mă și simt *în*

mod constant ca atare. Cu toate că am căutat în dicționar și, dacă mă recăsătoresc, nu mai sunt văduvă. Chiar dacă am fost măritată cu el și el nu mai e.

Andy se încruntă.

— E ciudat.

— Nu-i așa? Exact ca prințesa în comă, care se trezește numai dacă o sărută cineva.

— Păi, ea doarme, clarifică Andy lucrurile.

— Cine doarme?

— Prințesa. Pe care o cheamă Frumoasa Adormită, nu Frumoasa în Comă. Eu am citit basme mai recent decât tine, așa că poți să mă crezi, ea e doar adormită. Dar înțeleg unde bați.

— E ciudat ca un lucru să fie valabil despre mine pentru că am fost măritată în trecut și să nu pot să scap de el decât dacă mă mărit din nou. Îți dai seama că nu pot fi *vreodată* pur și simplu celibatară? Tot ce pot fi *vreodată* e fie o femeie măritată, fie o văduvă.

Andy se gândi o clipă, apoi ridică un deget.

— Ce ai fi dacă te-ai recăsători și apoi ai divorța?

— Hm, spuse Evvie. Atunci cred că aș fi divorțată.

— Dacă te-ai recăsători și apoi căsătoria ar fi anulată?

— Atunci cred că m-aș întoarce la statutul de văduvă.

Ea se holba în jos, la masă.

— Sunt groaznică. Ar trebui să-mi caut un proiect sau ceva. Dacă e frig și nu lucrez, am impresia că-mi simt toate oasele.

— Ce înseamnă că-ți simți toate oasele?

— Îmi simt oasele. Vreau să spun că sunt foarte conștientă că sunt norocoasă să le am, pentru că dacă nu le-aș avea, n-aș fi practic decât o valiză plină cu mușchi, piele, grăsime și o pungă de organe, din alea care se dau împreună cu curcanul.

— Oh, ce scârbos!

— Scuze, spuse ea ceva mai încet. Cred că mi-e frică să nu devin o poveste tristă.

— Ei, nu se va întâmpla. Adică eu nu o să mă apuc să le povestesc oamenilor despre punga cu organe de curcan, însă toată lumea își dorește doar ca tu să fii fericită. Du-te și apucă-te de un proiect și apoi vor putea să vorbească despre chestia nouă pe care o faci și vor înceta să mă întrebe cum să ți se adreseze, iar eu mă voi putea pensiona din postul de sfătuitor în cazul Eveleth.

— Îmi pare rău.
— Pentru ce?
— Că eşti nevoit să joci rolul de sfătuitor.
— Pot să-ţi sugerez să incluzi în proiectul tău şi un curs despre cum să nu-ţi mai ceri mereu scuze?
— Scuze.
— Dumnezeule!
Andy răcni:
— Dean, vii odată?
Uşa apartamentului lui Dean se deschise şi acesta păşi în bucătărie, vârându-şi mâinile în buzunar.
— Ne vedem mai încolo, Ev!
Andy o fixă cu privirea.
— Bine, atunci. Nu ştiu la ce oră mă întorc. Pijamalele fetelor sunt în punga de lângă uşă. Îţi mulţumesc încă o dată. Dă-mi un mesaj, dacă Lilly îţi sparge timpanele.
— Aşa o să fac.
De la geamul din living, Evvie urmări stopurile maşinii lui Andy până se făcură nevăzute.

Până să se termine *Mica Sirenă,* camera lui Evvie se cufundase în tăcere. Lilly căzuse lată pe la mijlocul filmului şi devenise un talmeş-balmeş de membre întinse pe jumătate de pat, în vreme ce Rose se ghemuise pe jumătatea de pat a lui Evvie. Când începu să ruleze genericul, Evvie închise DVD player-ul şi aruncă o privire spre Lilly, a cărei gură deschisă era lipită de pernă. Se aplecă şi-i şopti lui Rose:
— Sora ta doarme mai ceva ca de obicei.
Rose se ridică să-i arunce o privire lui Lilly, apoi se întinse la loc.
— E destul de amuzantă, spuse încet Evvie.
Rose îşi dădu ochii peste cap şi îi răspunse pe acelaşi ton şoptit:
— E gălăgioasă.
— E gălăgioasă. Cred că e epuizată de la cât de tare a cântat ca să acopere coloana sonoră.
Evvie netezi părul lui Rose.
— Te bucuri că vine Crăciunul?
Rose ridică din umeri.
— Să zicem.
— Să zicem?! Nu vrei să primeşti cadouri?

Unul dintre lucrurile pe care le avea Rose de la mama ei era zâmbetul într-o parte.

— Ba da, vreau cadouri.

Evvie se trase mai jos şi aranjă păturile mai bine să le cuprindă pe amândouă.

— Ce s-a întâmplat, fetiţa mea?

Rose oftă, ceea ce o făcu pe Evvie să se gândească că la şapte ani era prea tânără ca să aibă aşa un oftat în vocabular. Un oftat sarcastic, poate că da. Un oftat de supărare şi de frustrare, da. Dar nu unul care părea că aparţine unei chelneriţe de cincizeci de ani.

— De Crăciun mă duc la mama şi ea mi-a spus că trebuie să-i iau cadou lui Fred.

Fred era iubitul lui Lori, un designer de mobilă din Charleston pe care-l cunoscuse în urmă cu câţiva ani, la scurt timp după despărţirea de Andy.

— Şi nu vrei să-i iei unu?

— Ar trebui să caut cadouri doar pentru membrii familiei, spuse Rose.

Evvie încuviinţă din cap.

— Ah.

Nu putea fi decât primul sau cel mult al doilea an în care fetiţa alegea singură cadourile pentru cineva, însă modul în care Rose îşi râcâia în linişte unghiile spunea cu siguranţă ceva despre încălcarea unor aşteptări.

— Ei, bine, să ştii că sunt mulţi oameni care iau cadouri şi pentru prietenii lor.

— Tu şi tata vă luaţi cadouri unul altuia?

— Nu, spuse Evvie. Însă asta din cauză că suntem leneşi şi detestăm cumpărăturile.

Rose zâmbi.

— Tatăl tău mi-ar lua nişte chipsuri de la tonomat, iar eu i-aş lua lui un hotdog de la benzinărie.

Rose râse, ascunzându-şi faţa în mâneca pijamalei, apoi începu să ruleze şi să desfacă marginea păturii.

— Fred e aşa de plictisitor. E de treabă, dar vorbeşte numai despre scaune.

— Îi mai plac şi alte lucruri? Sportul? Muzica? Cărţile?

Înainte să-i dea un răspuns, Rose se întrerupse şi o fixă cu privirea

pe Evvie, făcând ochii mari:

— Vorbește *stlict* numai despre scaune.

Evvie miji ochii la Rose.

— Ce părere are despre... golf? Joacă golf?

Rose clătină din cap.

— Nu face nimic.

O clipă făcu o pauză calculată.

— Doar scaune.

— Hai să-ți spun cum facem, spuse Evvie. Ia-i o cravată.

— Crezi că vrea o cravată?

— Nu, probabil că nu. Dar, timp de sute de ani, cravatele, parfumurile și bombonierele au fost numai bune pentru cei care nu știau ce cadou să cumpere. O cravată e un cadou drăguț, cu care mergi la sigur.

— Nu știu dacă e suficient de bun, spuse Rose.

Evvie îi luă mâna într-a ei, admirându-i degetele lungi.

— Știi ceva? Nu ai de ce să-ți faci griji. Mămica și tăticul tău te iubesc și sunt convinsă că Fred te iubește la rândul lui. Iar când Fred o să vadă că i-ai luat ceva, o să fie fericit, pentru că e un gest drăguț și vine de la tine.

— Evvie?

— Mda?

Rose se foi puțin, apoi zise:

— Uneori nu-mi doresc să merg la mama. Trebuie să-mi fac bagajul și trebuie să dorm cu Lilly în cameră. Și uneori nu-mi doresc să merg.

— Știu. Și e normal.

— Dar trebuie să merg oricum, spuse Rose fără tragere de inimă, adresându-se mai mult sieși decât lui Evvie.

— Mda. Acum da, cam trebuie să mergi.

Evvie o strânse de mână.

— Știu că o să te bucuri s-o vezi.

Rose aprobă din cap.

— Și tu trebuie să o vezi pe mama ta?

— Cam da, spuse Evvie. Nu de Crăciun, dar uneori, da. Când e prin preajmă.

— Probabil că ți-e dor de ea.

— Uneori.

Evvie își trecu degetele peste dosul palmei lui Rose.

— Nu o să fiu de Crăciun aici, cu tata.

— Poate că n-o să fii aici în ziua cu pricina, spuse Evvie. Însă, când te întorci, puteţi sărbători Crăciunul împreună. Şi facem iar fursecurile alea în formă de fulg de nea şi o să am nevoie de ajutorul tău. O să continuăm să sărbătorim. Crăciunul nu e doar o singură zi. Crăciunul e un eveniment. Mai sunt elfii, renii şi „Jingle Bells”.

— The batmobile lost a wheel and Joker got away, fredonă Rose, iar apoi chicoti pentru sine.

Evvie se întinse peste Rose să ia o cremă de mâini de pe noptieră.

— Vrei puţină?

Rose dădu din cap că vrea, iar Evvie îşi puse în palmă puţină cremă, apoi o întinse pe mâinile amândurora.

— O să mai fie Crăciun şi când te întorci. Pe cuvânt!

— O să-i iau lui Fred o cravată, spuse în cele din urmă Rose. Iar apoi nu-mi rămâne decât să caut ceva pentru Lilly, tata şi mama şi pentru cei patru bunici.

Ridică privirea spre Evvie.

— Şi pentru tine.

— O, eşti cea mai tare, spuse Evvie, petrecându-şi din nou braţul peste umerii lui Rose. Nu e nimeni mai tare decât tine.

14

După ce adormi Rose, Evvie se dădu jos din pat pe furiş şi coborî în bucătărie să spele vasele. Se gândea că va apuca să vorbească cu Dean despre articol când acesta va ajunge acasă. Însă, când se întoarseră, cei doi duseră fetele în maşină, iar Dean dispăru în apartamentul lui, închise uşa şi cu asta basta! Nu primi nicio sărutare pe frunte; asta nu se mai întâmplase de la Ziua Recunoştinţei. Uneori se întreba dacă nu cumva îşi imaginase toată scena.

La ora două noaptea încă nu dormea, transpira cu două pături pe ea, căci îi era prea frig cu una singură. Era deja iarnă în toată puterea cuvântului, aproape de îngheţ, şi cum stătea întinsă în pat, nehotărâtă dacă să se ridice să dea căldura mai tare, auzi cum porneşte motorul camionetei lui Dean. Apoi îl auzi cum întoarce maşina pe pietrişul din parcare, cum ocoleşte cu grijă maşina ei şi apoi pleacă.

Existau mai multe variante. Poate ieşea la o plimbare ca să-şi limpezească gândurile. Poate mergea să-şi ajute un prieten care făcuse pană în toiul nopţii. Poate nu era nimic. Se întoarse pe o parte şi simţi o mică jenă la spate, iar când duse mâna acolo, simţi ca şi cum ar fi apăsat butonul de *play* la un filmuleţ cu toate ocaziile în care îl văzuse pe Dean întinzându-şi şi masându-şi umărul drept. Făcuse gestul ăsta la ea în bucătărie, când se plimbau în oraş, la cină sau când stăteau unul lângă altul şi se uitau la televizor. Şi aici existau multe variante. Putea fi un tic nervos. Putea fi urmarea unei accidentări mai vechi sau preţul a douăzeci şi cinci de ani de antrenament în care, opt luni pe an, a aruncat cu toată forţa. La fel cum putea să nu fie nimic. Însă cu ochii minţii, îl vedea aruncând mingea până îl durea umărul. Afară se auzea vântul. Asta o duse cu gândul la ziua în care el o întrebase ce se întâmpla iarna cu Dacey Park.

Azvârli păturile şi se ridică, aprinzând veioza de pe noptieră. Când era frig, dormea într-o flanelă şi nişte boxeri în carouri, aşa că îşi trase pe ea nişte blugi şi cizmele. Când ajunse la parter, îşi puse paltonul şi înşfăcă cheile agăţate în cârligul de lângă uşă.

Familia Dacey deţinuse cândva ziarul local şi un hotel fermecător din centru, pe vremea când ambele afaceri aveau o situaţia financiară mult mai bună. Acum mai era un singur Dacey în oraş, iar el lucra la bancă. Dar stadionul construit pentru Calcasset Braves le mai purta

încă numele. Nocturna nu era pornită, stadionul era întunecat, așa cum te-ai fi așteptat. Însă apoi îi zări camioneta parcată lângă una dintre anexe. Evvie se simţi uşurată să afle unde era, îngrijorată că îl găsise acolo şi puţin mândră de ea că-şi dăduse seama.

Se dădu jos din maşină şi se îndreptă spre teren; când să intre pe poartă, auzi primul zăngănit şi ştiu că provenea de la mingea izbită în gardul din spatele prinzătorului, care, evident, nu era prezent. Mai făcu câţiva paşi şi desluşi un nou zăngănit, iar apoi îl auzi spunând, nici mai mult, nici mai puţin: „Băga-mi-aş!"

Ea îşi vârî mâinile în buzunarele hainei şi trecu de poarta unde în mod normal ai fi plătit bilet, dar acum era larg deschisă. Se apropie şi mai mult de teren şi o nouă minge lovi gardul, iar când ajunse acolo, la prima bază, văzu ce făcea Dean. Aliniase câteva lanterne pătrăţoase, un fel de reflectoare, între careul *pitcherului* şi baza întâi.

Nu se uita spre ea. Îl privi cum se apleacă să ia o minge din găleată. Îşi luă avânt cu un picior, corpul i se răsuci şi mingea zbură în întuneric, apoi *bum.* Evvie trase adânc aer rece în piept şi îl privi cum se transformă într-un norişor albicios, când deschise gura şi spuse:

— Bună.

El tresări şi se întoarse cu faţa la ea. Răsufla greu.

— Ce cauţi aici?

Vocea îi deveni tăioasă când întrebă:

— Cum, m-ai urmărit?

— Am auzit motorul camionetei. Apoi am... ghicit.

Coborî în locul în care gardul era rupt şi intră pe teren, pe iarba ciupită de îngheţ pe care mai păşise doar de două ori: o dată când trupa şcolii cântase în deschiderea unui meci şi a doua oară când echipa ei de cercetaşe participase la ceremonia de prezentare a imnului naţional. Se opri foarte aproape de el.

— Ai ghicit că sunt pe un teren închis din liga mică, la ora două noaptea.

— M-am gândit că vrei să vezi cu ochii tăi unde se desfăşoară cursele în costume din cutii de cereale.

Arătă cu degetul înspre baza întâi.

— Bree a căzut cam... acolo.

O clipă el zâmbi. Ea privi în jur, de parcă ar fi fost ceva de văzut pe întuneric.

— N-am ştiut că locul ăsta nu se încuie în decembrie.

— Ba se încuie. Dar dacă ştii pe cine să întrebi şi promiţi să nu strici nimic, îl poţi găsi pe omul cu cheia.

Evvie aprobă lent din cap.

— Credeam că ai încheiat etapa asta. Credeam că ai trecut peste şi aşa mai departe.

El clătină din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Dacă voiam, ţi-aş fi spus chiar eu.

— Ai spus să fim „prieteni”. Ai zis că vrei să renunţăm la pactul nostru. M-ai întrebat de Tim, de bani şi de tata. Eu te întreb de ce te-ai ridicat din pat în miez de noapte ca să arunci cu mingi într-un gard şi să înjuri.

— Frate, răsuflă el. Prieteni? Despre asta crezi că-i vorba? E ceva personal, Evvie. De un an şi jumătate nu mai reuşesc să fac nimic fără să-mi sufle cineva în ceafă. Ţi se pare că vreau să vorbesc acum despre asta?

— Ţie ţi s-a părut că eu voiam să vorbesc despre tata?

— Am venit tocmai până aici ca oamenii să *nu* se mai ţină scai de mine. Dacă voiam să vorbesc despre aruncat mingea de baseball, aş fi rămas în Manhattan. Am venit aici ca să *nu* fiu nevoit să mă explic, aşa că nu mă mai întreba, OK? Sunt bine. Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

Până să vadă că nu era cazul, Evvie nici nu realizase că se aştepta ca el să se bucure că o vede. Acum, constatând că îl urmărise şi că era miezul nopţii, penibilul situaţiei i se insinuă pe şira spinării. Ca într-un soi de donare involuntară, în care o copie a ei făcuse pasul înapoi şi se holba. Şi văzu un bărbat încercând să se bucure de puţină singurătate în toiul nopţii şi o femeie nebună care se proţăpea acolo neinvitată, în pijama. Nu-i venea în minte altă replică în afară de „Bine, pa” şi bănuia că asta ar avea ca efect combustia umană prin umilire. Se simţea ţintuită în loc, incapabilă să-şi imagineze o retragere elegantă. Apoi însă observă că Dean avea pe el doar o bluză cu mâneci lungi.

— Hei, n-ar trebui să ai o geacă sau ceva? Nu îţi afectează braţul?

— Mda.

Dean făcu câţiva paşi înainte şi înapoi în careul *pitcherului.* Apoi repetă:

— Mda, probabil că da.

Evvie se apropie şi îi puse mâna pe braţ.

— Cum pot să te ajut?
El se uită la mâna ei, apoi îi întâlni privirea.
— Mă ajuţi deja.
— Vreau să te ajut mai mult.
El râse în barbă şi îşi mai masă puţin umărul.
— Da, ştiu că vrei. Sincer să-ţi spun, oricum nu simt mingea.
Îşi scoase mănuşa şi o îndesă la subraţ, apoi îşi îndoi şi îşi încordă toate degetele.
— E aşa cum îţi spuneam că se întâmplă când e frig şi trebuie să arunci mingea.
Ea îşi scoase mâinile din buzunare şi le puse peste ale lui.
— Mda. Uau, ţi-au îngheţat mâinile!
El îşi coborî privirea şi mişcă doar degetele mari, apăsându-le uşor pe mâinile ei; de atât avea Evvie nevoie pentru a se convinge că suscitase o oarecare reacţie din partea lui. Apoi dădu din cap.
— Bun. Hai acasă!
Adunară lanternele şi mingile, ea se sui în maşina ei şi el în camionetă. El merse în urma ei până acasă, unde îşi spuseră noapte bună.
După ce se băgă la loc în pat, Evvie continuă să se gândească la prinzătorul fantomă, continuă să audă mingea izbindu-se de gard. Începuse să arunce mingea de când era mic. N-avea ce să facă mai mult; avea acelaşi corp pe care-l avusese mereu. Aceleaşi ligamente, aceiaşi muşchi, aceleaşi articulaţii. Avea aceeaşi minte; nu uitase nimic din ce ştiuse cândva. Ceva se defectase, iar ce e defect poate fi reparat. Era logic.

15

La câteva zile după ce îl localizase pe Dean la Dacey Park, Evvie găsi în Rockland un terapeut pe nume dr. Jane Talco, care în poză părea demn de încredere şi al cărui profil online spunea că tratează anxietatea. Se gândi că o problemă la cap nu poate fi rezolvată decât de un specialist.

Când Evvie ajunse acolo, doamna doctor stătea aşezată la birou, cu spatele la uşă şi se întoarse spre ea, ţinând un carneţel în mână. Era îmbrăcată lejer şi avea o pereche de ochelari pe cap.

— Bună!

— Bună! Sunt Eveleth Drake, am o programare la ora două şi jumătate.

— Sigur, intră. Scuză-mă, tocmai făceam loc printre hârţoagele de pe birou.

Se răsuci şi-i întinse mâna.

— Eu sunt Jane Talco. Ia loc.

Evvie se afundă în canapeaua care se dovedi a fi mai adâncă decât anticipase. Zâmbi forţat, examinând lucrările artistice placide şi cutia rău prevestitoare de şerveţele, poziţionată pe măsuţa de lângă ea.

— Aşadar, cum de ai venit astăzi la cabinet?

Sunetul din încăpere părea înăbuşit, ca şi cum s-ar fi aflat într-un cort improvizat din pături.

Nu prea ştia cu ce ar trebui să înceapă. *Să trecem direct la subiect,* îşi zise.

— Păi, am nevoie de ajutor. Ştiu că oamenii spun mereu că întreabă pentru un prieten, dar eu chiar întreb pentru un prieten.

Doamna doctor înclină capul.

— Întrebi pentru un prieten. Bine. Spune-mi mai multe.

— Păi, am un prieten care a fost sportiv de performanţă. Aţi auzit despre trac?

— Steve Sax, nu?

— Aşa, da. Prietenul meu suferă de trac. S-a retras din activitate. El spune că e bine, dar eu nu cred că e. Încerc să fiu o prietenă bună. Ştiu că există multe cercetări în domeniu şi aş fi vrut sfatul unui specialist, în cazul în care ar fi vorba despre anxietate şi aş avea cum să-l ajut.

— Aha, interesant. Ai putea să-mi dai câteva informaţii despre tine,

ca să ştiu istoricul tău, şi apoi mai dezvoltăm subiectul? întrebă dr. Talco.

Evvie nu se dădea în vânt după treaba asta, îşi spuse însă că, dacă nu fusese dată afară din cabinet, ar putea să merite o încercare, aşa că încuviinţă.

— Eşti măritată?

— Nu.

— Ai o relaţie?

— Nu.

— Copii?

— Nu.

Dumnezeule! Parca ar fi vorbit cu bunica, pe vremea când trăia bunica, doar că erau mai puţine răţuşte bibelou pe rafturi.

— Ai fost măritată?

Evvie îşi schimbă poziţia pe canapea.

— Am fost măritată până acum un an şi ceva. Soţul meu s-a stins din viaţă.

— Oh, îmi pare rău, spuse dr. Talco, mâzgălind ceva pe foaie. Şi cum te simţi?

— Cât de bine se poate, să zicem.

— Cât timp aţi fost împreună?

— De când aveam eu cincisprezece ani.

Doctoriţa Talco dădu încet din cap.

— Aveţi un trecut îndelungat.

— Aşa e.

Evvie îşi drese glasul.

— În ultimul an ai fost sănătoasă din punct de vedere fizic? Cum te descurci cu somnul, de exemplu? Dormi bine?

Se gândi la flaconul de ZzzQuil şi la visele în care Tim se plimbă de colo până colo şi zbiară, vise pe care chiar şi acum le are cam o dată la două săptămâni. Uneori poartă paltonul lui alb. O dată era şi Dean prezent. Se gândi la cum zăcea pe podea în întuneric şi la cât de dor îi era să stea întinsă pe covorul din apartament.

— Da, răspunse, dorm bine.

— Cum stai cu energia? Simţi că e la cote normale?

— Da, spuse Evvie.

Îşi îndreptă puţin poziţia.

— Ai făcut vreun tip de terapie sau ceva de genul ăsta?

— Nu. Am primit mult ajutor din partea prietenilor şi a familiei. Şi nici nu aveam nevoie de altceva.

Începu să înfăşoare pe deget marginea puloverului.

— Chiar nu vreau să-mi petrec timpul gândindu-mă la soţul meu, la căsnicia mea şi la tot restul. E complicat şi atât. Aşa că încerc să las puţin deoparte problemele mele. De asta mi-ar plăcea să-l ajut pe prietenul meu să se simtă mai bine.

— La ce te referi când spui că ai avut o căsnicie complicată? Poţi să vorbeşti puţin despre asta?

Evvie miji ochii la diploma afişată pe perete.

— Nu, nu prea. De-ale căsniciei.

— De-ale căsniciei, am înţeles. De cât timp îl cunoşti? Pe prietenul tău cu trac?

— De fapt, e chiriaşul meu. I-am închiriat o parte din casă. S-a mutat la mine acum vreo două luni.

— Am înţeles.

Dr. Talco îşi privi notiţele.

— Aşa, dă-mi voie să-ţi spun ceva, rosti doctoriţa, jucându-se cu mecanismul pixului. Câteodată vin la cabinet oameni care-mi spun: „Trec printr-o perioadă de criză, am nevoie de terapie." Dar se dovedeşte că, mai presus de orice, îşi doresc un prieten. Iar eu le explic că terapia nu-i totuna cu prietenia. Unu la mână, prietenii sunt dezinteresaţi, ideal vorbind. Aşa că eu nu le sunt prietenă.

— Bine. Îmi spuneţi că aveţi impresia că eu vreau să fim prietene? Pentru că nu cred că asta vă cer, adică... să nu fie cu supărare.

Doctoriţa Talco zâmbi.

— Nu. Spun doar că terapeuţii nu-ţi sunt prieteni, iar prietenii nu sunt terapeuţi. Iar asta înseamnă că nu poţi fi terapeuta prietenului tău *pitcher.*

Doctoriţa Talco se întrerupse să vadă dacă Eveleth se prinde şi păru să conchidă că nu.

— Dacă are probleme şi are nevoie de sprijin, atunci poţi să-i fi prietenă, şi mi se pare că asta şi faci. Dar dacă are nevoie de un doctor, va trebui să-şi găsească singur unul. Dacă aşa stau lucrurile, tu nu vei putea să-i oferi genul ăla de ajutor din poziţia de prietenă, oricât de mult ţi-aş vorbi eu despre anxietate.

— Nu cred că asta încercam să fac.

— Nu e ceva rău. Crede-mă, nu eşti prima care a avut ideea asta.

Oamenii vin la mine și vor să le tratez iubitul ori iubita, părinții sau copiii. Și le dau același verdict ca și ție.

— Care este acela?

— Că terapia e ca spălatul pe dinți. Nu funcționează decât pentru tine, pentru nimeni altcineva.

— Stați un pic. Îmi respingeți înscrierea la terapie?

Își dădu seama că doctoriței Jane Talco îi lipsise puțin, foarte puțin să nu izbucnească în râs.

— Nu îți resping înscrierea. De fapt, cred că am putea să facem multe lucruri împreună, iar terapia te-ar ajuta mai mult decât îți închipui tu. Dar aș vrea să vorbim despre tine. Să-ți pierzi soțul, mai ales la vârsta ta, e o situație căreia majoritatea oamenilor nu îi pot face față fără a primi un ajutor concret. Chit că e vorba despre o căsnicie complicată sau nu. Nu e ceva rău.

Rău nu era. Bineînțeles, faptul că ar putea avea de câștigat de pe urma întoarcerii pe dos a propriilor gânduri de la atâta terapie. Însă ce o făcuse pe Evvie un ghem în mijlocul patului, ce o făcuse să suspine pe umerii lui Andy aproape două săptămâni după ce o adusese acasă de la spital era mai degrabă o epuizare pe care o simțea până în măduva oaselor decât acea durere pe care încerca să o dezgroape doctorița. Și ultimul, *chiar* ultimul lucru pe care și-l dorea era să vorbească despre asta.

Se ridică.

— Vă mulțumesc pentru sfat. Promit să păstrez cartea dumneavoastră de vizită.

Doctorița se ridică la rândul ei și-i întinse mâna ca și cum ar fi avut de gând să o așeze pe brațul lui Evvie. Nu făcu însă asta.

— Hei, nu vrei să mai rămâi un pic? Cel puțin până la finalul ședinței? Mi-ar plăcea să te ajut, dacă am cum.

— Nu prea cred, dar vă mulțumesc că m-ați ascultat.

Evvie își luă geanta, își puse haina pe ea și lăsă ușa cabinetului să se închidă singură în urma ei. Își scoase telefonul de cum se urcă în mașină. Acum era momentul să sune pe *cineva* și să-i povestească despre doctorița care nu voia să asculte, care transforma o cercetare profesională într-un interviu cu Barbara Walters, menit să o facă pe Evvie să plângă, de parcă de asta avea nevoie, de încă o persoană obsedată să-i pună întrebări despre văduvie. Rămase cu telefonul în mână, ascultând cum stropi înghețați de lapoviță încep să cadă pe

parbriz. După câteva minute, își puse telefonul la loc în geantă și porni mașina.

16

Cam cu o săptămână înainte de Crăciun, adăpostiţi de vântul îngheţat care zgâlţâia din când în când geamurile, Dean şi Evvie stăteau întinşi pe fotoliile din apartamentul lui, bând whisky sec. Băuseră cam două pahare fiecare. El stătea tolănit, cu picioarele lui lungi pe măsuţa de cafea, iar ea stătea într-o parte, cu genunchii îndoiţi peste braţul pufos al fotoliului, categoric ameţită.

— De ce sărbătorim Crăciunul în fiecare an? întrebă Evvie.

— Măiculiţă, zise el zâmbind. Unde baţi?

— Mi se pare o întrebare foarte justă, spuse ea, dând pe gât băutura rămasă în pahar cu acel *îh!* pe care-l scotea de fiecare dată când bea tărie. Nimeni nu are la dispoziţie timpul necesar pentru asta. Nimeni nu vrea să treacă prin toată...

Flutură din mâna în care nu ţinea paharul.

— Nu cred că e nevoie să-l sărbătorim în fiecare an.

— Şi cam la ce interval ar trebui?

— O dată la patru ani, ca Jocurile Olimpice.

— Acum Jocurile Olimpice se ţin o dată la doi ani.

— Bine, atunci o dată la patru ani, ca Jocurile Olimpice de iarnă, domnu' *avocat.*

— Deci aşa ai planifica tu Crăciunul. Pentru un copil de patru ani, s-a zis cu Crăciunul până în clasa a treia.

— Le-ar prinde bine. Unii copii sunt oribili. Iată adevărurile simple ale lumii lui Eveleth.

El încuviinţă din cap cu o mişcare lentă.

— Se taie şaptezeci şi cinci la sută din bugetul de Crăciun, zero la sută toleranţă pentru copiii oribili.

— Da, spuse ea, zero la sută.

— De unde vine numele „Eveleth"? o întrebă el, încreţindu-şi fruntea. E un nume comun în familie? E numele zeiţei vikinge a homarilor sau aşa ceva?

Ea clătină din cap.

— Eveleth e în Minnesota. Mult, muuuult în nord, frig ca dracu'. E cam la vreo şaizeci de kilometri de Canada. Acolo s-a născut mama. Tatăl ei lucra într-o mină de fier.

— Există minerit în Minnesota?

— Exista.

— Acum nu mai e?

— Nu aşa ca-nainte.

— Şi cum naiba a ajuns să se mărite cu un pescar de homari din Maine? întrebă Dean.

Îşi termină băutura, îi luă paharul din mână şi mai turnă câte puţin pentru amândoi.

— A mers la facultate în Boston şi, într-o vară, a venit aici ca îndrumător într-o tabără de arte, care acum nu se mai organizează. El era ucenic la un tovarăş de-al lui şi s-au cunoscut într-un bar. A fost un fel de... iubire pătimaşă, cred. Ea s-a mutat aici şi m-au avut pe mine. Sunt convinsă că ei i s-a părut foarte romantic. Foarte aventuros. Dar îi era dor de casă, aşa că mi-a pus numele Eveleth. Am primit numele nefericirii mamei mele.

Evvie ridică paharul spre el, apoi luă o înghiţitură. În mod normal, auzea mai întâi în minte ce avea să scoată pe gură. Acum însă se întâmplă invers.

Dean o privi insistent, ca şi cum ar fi vrut să o tragă de limbă, în schimb spuse:

— Fratele meu cel mare, Tim, e inginer. Mark lucrează la un start-up tehnologic, care face ceva cu *touch screens* sau un rahat de genul ăsta. Brian e contabil. Iar eu, cel mai tânăr fecior al părinţilor mei, am acum o mişcare de wrestling care-mi poartă în mod neoficial numele. Vrei să ştii care-i aia?

— Probabil că nu.

— Ghiceşte.

Ea se schimonosi.

— Nu vreau să ghicesc.

— Strangularea.

— Da, mă temeam să nu fie asta, rosti ea dând din cap.

În acel moment vântul se înteţi şi geamul se zgudui din nou.

— E serioasă treaba acolo afară, zise el.

— E *îngrozitor* afară.

Evvie mai luă o înghiţitură şi oftă.

— Vreau să fiu în Fiji sau altundeva.

— Ai o grămadă de dorinţe pentru o domniţă care vrea să-şi doneze toţi banii, spuse Dean, ridicând din sprânceană. Ai putea merge în Fiji.

— Ţi-am spus că nu vreau banii.

El ridică o mână.

— Ba nu, mi-ai spus că îi vrei, dar n-o să-i iei. Ceea ce cred că e o nebunie. Cu toate că e posibil să fi citit în câteva ocazii că și eu aș fi nebun, așa că ia-o cum vrei.

— Vrei să știi care-i nebunia? Nu pot să-i iau, dar nici nu pot să-i înapoiez. De asta am mințit. Nu reușesc să mă hotărăsc ce să fac cu ei. Asta da nebunie! Adică normal ar fi fost să ajungă la părinții lui. Toată treaba asta e așa de anapoda, că cel mai corect ar fi ca părinții lui bogați să primească un teanc enorm de bani. Dar eu nu pot să li-i dau.

— De ce nu?

Surâsul ei era abia perceptibil.

— Cum le-aș explica? Sunt banii din asigurarea lui de viață. Eu am fost soția lui. Ar vrea să-mi revină mie. Nu o să le frâng inima după toate prin câte au trecut, spunându-le că eu nu-l mai iubeam. Nu o să le spun că, atâta vreme cât nu iau banii, e ca și cum l-aș fi părăsit. Și că vreau să cred că l-aș fi părăsit.

— Nu poți să îi dai tatălui tău?

Evvie pufni.

— Sunt șanse zero ca tata să ia bani de la mine, altfel evident că ăsta ar fi primul lucru pe care l-aș face.

— Tot nu cred că înțeleg de ce nu-i păstrezi. Vin de la o companie de asigurări, iar tu ai mai mare nevoie de ei decât leprele alea. Ce îmi scapă?

Ea coborî privirea spre pahar.

— Pur și simplu... nu pot. Nu pot. E suficient de rău că m-a întreținut când trăia.

— Așa funcționează asigurările de viață, Evvie. Oamenii au nevoie de bani. Pentru asta există ele. Fix pentru asta. Nu te plătesc în funcție de cât ești de tristă, ci în funcție de banii pe care el îi câștiga și pe care tu acum nu-i ai.

— Deci el moare, eu păstrez banii și supraviețuiesc din ei, rătăcesc prin toate încăperile astea, în casa asta mare și grozavă, îmbătrânesc și sunt un *nimic*...

Dean își îndreptă spatele și puse paharul pe masă.

— Bine, în primul rând, domniță dragă...

— „Domniță dragă?”

Ea era puțin cherchelită. Amândoi erau puțin beți.

— În primul rând, domniță dragă, nu ești un nimic. N-ai fi un nimic

nici dacă ţi-ai trage pe tine căcatul ăla de tricou cu trupa liceului şi puloverul ăla scămoşat şi ai sta îmbufnată pe canapea până la optzeci de ani, aşa că să n-aud.

Luă o duşcă şi spuse, uitându-se pe fundul paharului:

— Frate, cine *a fost* nenorocitul ăsta?

— Ar trebui să-ţi dau *ţie* banii, zise ea. Sunt ai tăi, cu condiţia să nu spui nimănui că-i ai de la mine.

— Nu am nevoie de ei. Am făcut bani frumoşi până în clipa în care nu am mai făcut niciunul. Şi, chiar dacă am aruncat cu ei pe start-upuri ce făceau motoare care funcţionează cu rahat de curcan sau mai ştiu eu ce, mi-au rămas încă destui.

— Cum a fost pentru tine?

— Cum a fost ce pentru mine?

— Să nu mai fii în stare să arunci mingea.

El se zgâi la ea.

— Cum a fost pentru tine să fii măritată cu el?

— Eu te-am întrebat prima, spuse Evvie, bălăngănindu-şi un picior.

— A fost aproape ca atunci când poţi să arunci mingea, dar eşti varză.

Ea îi dădea înainte cu piciorul.

— Bine. Dacă ţi-aş spune să te ridici şi să te plimbi prin cameră, ce ai face mai întâi? o întrebă el.

— Cred că... m-aş ridica?

— Aşa. Şi ai face-o fără să te gândeşti la asta, pentru că ştii cum să te ridici de pe scaun. Adică, ce se întâmplă concret este că te sprijini în mână şi te salţi puţin. Te laşi pe spate şi ridici picioarele, apoi te întorci şi le pui pe podea. Apoi te laşi cu greutatea pe ele şi îndrepţi genunchii şi... înţelegi ce spun?

Ea înclină uşor capul în loc de răspuns.

— Te ridici din *nenorocitul ăla de scaun,* continuă el. Îi spui corpului tău să se ridice? Se ridică. Ştie cum să facă asta. E la fel şi atunci când arunci mingea vreme de douăzeci de ani. Nu-ţi spui înainte de fiecare aruncare ce ar trebui să faci. Încerci să nimereşti un punct aflat la o distanţă de optsprezece metri, doi centimetri mai la stânga, doi centimetri mai la dreapta. Te concentrezi pe asta. Şi apoi te trezeşti într-o zi şi e... ţie ţi se pare că faci acelaşi lucru. Dar, dintr-odată, e ca şi cum ai încerca să îndoi o lingură cu puterea minţii.

Luă o duşcă.

— A fost ca și cum aș fi încercat să arunc mingea cu brațul altcuiva. Așa a fost, adăugă el.
— Mda, la naiba! spuse ea. E trist.
— N-a fost grozav.
El ridică din sprâncene.
— E rândul tău.
Evvie își goli paharul și începu să bată cu degetele în el.
— Să vedem. Să fiu măritată cu Tim a fost... ca vâslitul, dar timp de zece ani. Nu ajungi nicăieri și ești gata să te oprești. Dar, cu cât vâslești mai mult, cu atât începi să-ți spui: „Ei, bine, mai merg încă o sută de metri. Poate e *fix* după colț. Să nu fi bătut tot drumul ăsta degeaba."
El încuviință din cap.
— Știi, la un moment dat îmi doream să-mi fi distrus cotul sau să-mi fi făcut praf încheietura mâinii. Ca să pot să arăt cu degetul și să spun: „Uite, de-aia."
Evvie se întoarse ca să-și mai toarne un pahar și mai că se simți vinovată pentru că își putea face corpul să o asculte fără niciun fel de efort.
— A fost o femeie la mijloc? întrebă ea.
Și iar apăru acea treime de zâmbet.
— De ce vrei să știi dacă a fost o femeie?
Ea dădu din umeri și își ridică din nou picioarele peste brațul fotoliului.
— Sunt curioasă.
— Hm, dar de ce vrei *neapărat* să știi dacă a fost o femeie? Ce, vrei să știi dacă există o femeie în viața mea acum?
Evvie râse – acel râs nechibzuit, după mai multe pahare de whisky.
— Păi, n-ar trebui *să spui* asta, n-ai auzit niciodată de subtext?
— Nu a fost o femeie. Și nici acum nu există una. Ăsta e textul.
Îi întâlni privirea o clipă, își puse degetul mare pe buze, apoi se ridică brusc.
— Trebuie să plec. Trebuie să dorm, nu ar trebui să...
Lăsă paharul neterminat pe măsuță.
— Dacă îl termin, mă turtesc.
— Pe mine nu mă deranjează.
Simți cum i se strecoară roșeața în obraji, se ridică și se îndepărtă de el. Se clătină puțin și se sprijini o secundă de brațul fotoliului, dar nu se întoarse.

— OK, îţi mulţumesc, a fost distractiv, îi strigă când intră în bucătărie. Noapte bună, Dean!

— Noapte bună, Eveleth, Minnesota, de sus, din nord, de lângă Canada, îi strigă el.

17

Pe vremea când Dean Tenney juca la juniori şi închiria o cameră în Albuquerque, echipa lui ţinea petrecerea de sfârşit de sezon în casa unui veritabil magnat al căilor ferate pe nume Fitz Holley. Interiorul casei tentaculare în stil victorian era la fel de învechit şi de neatins ca scena în care colonelul Mustard îi dă cu sfeşnicul în cap lui Miss Scarlet la bar. Dar în camera lui de recreere, cu mobilă închisă la culoare şi miros de trabuc exista un joc de *pinball,* recondiţionat şi pictat în stilul posterelor *vintage* cu fotomodele. Soneriile ţârâiau, mânerele funcţionau decent şi nu aveai cum să descrii mişcarea mingii fără să recurgi la unele onomatopee – *boing.* Dean adora maşinăria asta. Şi-o dorea sau îşi dorea una identică. Se regăsea pe lista de obiecte pe care şi le va lua când se vor aranja toate.

Bineînţeles că, după un timp, lucrurile s-au aranjat şi, pe vremea când stătea în New York, mai căuta din când în când oferte de jocuri de *pinball.* Descoperi însă că tindeau spre kitschul culturii pop: maşini cu *Gilligans Island,* cu formaţia Kiss, cu Michael Jordan. Îşi cumpărase nişte ţinte de *darts* de cea mai bună calitate, însă, când nu mai reuşi să arunce mingea de baseball, să ţintească cu săgeţi i se păruse atât de ridicol – cu toate că descoperi că încă îi ieşea, *dă-o dracului* –, încât înainte de a se muta le împărţise prietenilor.

Apoi în februarie, când locuia la Evvie, un prieten din Boston îi vându pontul cum că o cunoştinţă de-a lui vindea averea preţioasă a răposatului său tată: un joc de *pinball* din 1956 în stare bună, la un preţ rezonabil. Nu era o sumă pe care să şi-o permită oricând, dar acum încă mai putea. Se uită la cele câteva poze primite pe e-mail şi, deşi nu era cu fotomodele *vintage,* jocul era strălucitor, pictat cu maşini de curse. *Adjudecat!* Singura problemă era că Dean trebuia să meargă în Boston să-l ridice, iar Bostonul era la o distanţă de patru ore de condus.

Îi explică toate astea lui Evvie într-o dimineaţă răcoroasă de joi, iar ea ridică din sprânceană la treaba cu fotomodelele şi râse de jocurile cu formaţia Kiss. Fu suficient de politicoasă să nu-l întrebe cât dădea pe jocul ăsta de *pinball* cu care avea probabil de gând să dezlănţuie tot soiul de zăngăneli, ţârâituri şi diverse zgomote la ea în casă, în diferite momente ale zilei.

— Şi când ai de gând să te duci să iei chestia asta? îl întrebă.

— Duminică, spuse el. Vrei să vii cu mine?

— În Boston?

— Da. Drumul durează aproape patru ore cu camioneta mea şi am încercat toate podcasturile din lista de la tine, dar nu cred că pot să ascult atâtea. Mă aşteaptă multe priviri atente la poezia simplă a capacelor de canal şi alte rahaturi de-astea. Ar trebui să vii să-mi ţii companie. În plus, mi-ai spus că ţi-ar plăcea să ieşi mai mult din casă. Asta ar fi o ieşire în toată regula; înseamnă trezit devreme, pornit la drum, ajuns acolo, încărcat jocul de *pinball* în camionetă, apoi întoarcerea, căratul jocului de *pinball* înăuntru...

Evvie râse.

— Aşa, deci trebuie să *muncesc* în excursia asta?

— Ba bine că nu. Hei, o să te descurci, mi-ai spus că eşti pe jumătate miner.

— Sunt pe sfert miner. Un sfert miner, un sfert ţesătoare profesionistă din Minnesota şi pe jumătate pescar de homari din New England.

— De ţesături nu am nevoie, dar restul sună ca lumea. Ar trebui să vii.

— Dacă ai nevoie disperată de companie, ai putea să-i propui lui Andy.

— Doar ştii ce gen de muzică ascultă.

— Totuşi e mai bun decât mine la munci fizice.

— Nu mai trage de timp, Minnesota. Vii sau ba?

— Îmi iei o gogoaşă de la Dunkin' Donuts?

— Există şi aici Dunkin' Donuts.

— Nu-i acelaşi lucru. Vreau la Dunkin' Donuts din Boston.

— Da, îţi iau o gogoaşă de la Dunkin' Donuts din Boston.

Şi uite aşa acceptă Evvie să-l însoţească duminică pe Dean să ia jocul de *pinball* pe care şi-l dorea. Văduva şi jucătorul exilat de baseball porneau într-o excursie ca să aducă o jucărie grea şi scumpă, pe care să o pună într-un apartament în care el nu avea de gând să rămână prea mult. Şi, la un moment dat, cum stăteau la ea în bucătărie, treaba asta li s-a părut absolut logică.

Duminică dimineaţă, Evvie puse două ouă ochiuri aproape moi în farfuria lui Dean şi rupse o chiflă pe din două.

— Am pregătit micul dejun, îl anunţă ea.

Dean veni în bucătărie îmbrăcat într-o jachetă cu New York Giants. Ea îl privi şi ridică din sprâncene.

— Ce e? întrebă el.

— Avem de mers patru ore dus şi patru ore întors şi între drumuri trebuie să luăm un joc de *pinball.* Crezi că o să-ţi faci timp de încăierat în baruri?

— N-o să mă încaier. Zi mersi că nu e cu Yankees!

După micul dejun, Evvie aruncă vasele în chiuvetă, îşi luă haina şi cheile şi ieşi afară; Dean încălzea deja motorul. Alunecă în scaunul din dreapta şi o clipă se lăsă furată de gândul de a o zbughi înapoi şi de a se cuibări sub plapumă pentru tot restul zilei. Avea pe DVR[4] trei episoade din *Survivor* pe care nu le văzuse şi putea alege să rămână acasă, să nu se hurducăie patru ore într-o camionetă pentru plăcerea de a ajuta un om în toată firea să mute un bibelou de o jumătate de tonă. Canapeaua era călduţă, camioneta era rece, Boston era departe.

Însă Dean băgă în marşarier.

— Bun, să-i dăm drumul, spuse în timp ce răscoleau pietrişul din parcare.

Eveleth credea că văzuse Calcasset din toate unghiurile posibile: la un moment dat stătuse în fiecare colţişor al oraşului şi privise fiecare clădire. Dar trecuse o veşnicie de când nu-l mai privise de pe picior de plecare. Nu cu mult timp în urmă, îşi imaginase destul de des această privelişte. Se imagina la volanul Hondei, luând-o spre sud pe Route 1, exact ca acum. Dar, în loc să stea pe locul şoferului, se uita pe fereastră şi dârdâia pe sub haină. Şi, în loc să plece pentru totdeauna, pleca doar pentru o zi.

— Aşa, am o întrebare, îi întrerupse Dean şirul gândurilor.

— Da, spuse ea, întorcându-se cu faţa la el.

— Se mai ţin şi anul ăsta cursele în costume din cutii de cereale? O să mă oftic rău, dacă nu se ţin cursele în cutii de cereale.

— Ar trebui să se ţină. Oamenii sunt dornici să le redea statutul cuvenit, cel de element lumesc al micilor atracţii locale, neîntinat de un scandal de competiţie neloială şi de aventuri extraconjugale. Poate totuşi retrag cutia de Cheerios. Ar putea să o atârne de reflectoarele din partea dreaptă a terenului.

---

[4] Digital Video Recorder.

— Ar fi doza optimă de demnitate.

— O să vii cu mine la un meci al celor de la Claws?

— Sigur, spuse el.

— Nu... nu eram sigură dacă deteşti treaba asta sau ţi-e dor de ea ori care-i treaba.

— Te referi la baseball? Îmi lipseşte, drace! Glumeşti?! Asta am făcut cea mai mare parte a vieţii. Dacă ai impresia că dau prea mulţi bani pe jocul ăsta de *pinball,* ar trebui să vezi cât am cheltuit încercând să revin pe terenul de baseball. Le-aş fi dat celălalt braţ, dacă l-ar fi făcut pe cel bun să funcţioneze cum trebuie.

Evvie îşi conectă telefonul la sistemul audio al camionetei şi puse nişte muzică.

Partea centrală a statului Maine, de la Bar Harbour până în Portland, pare făcută din mici stalactite din care se formează insuliţe în Atlantic. E traversată de râuri şi porturi cu nume plăcute, asemenea unor branduri de spumă de baie sau unor locuri unde se scufundă bărcile în piesele de folk: Sheepscot River, Damariscota River, Linekin Bay. Route 1 părăseşte coasta, afundându-se în orăşele turistice ca Wiscasset, Bath şi Brunswick, înainte de a se întâlni aproape cu părere de rău cu Autostrada 95 în Portland, care din Bangor şi Augusta înaintează abrupt înspre interiorul continentului.

Când se apropiau de Freeport, aflat la mai puţin de o oră de Calcasset, Dean îi arătă cu degetul o firmă:

— Hei, o să trecem pe lângă magazinul L.L. Bean. Ai nevoie de un cort cu uşiţă pentru câine sau de nişte cizme făcute să reziste la temperaturi de minus treizeci de grade?

— Am fost în magazinul ăsta, spuse Evvie. E imens. E plin de bărbaţi care vor să se regăsească, dar se mulţumesc să se trezească cu iederă otrăvitoare pe boaşe. Tim s-a supărat că nu aveau oferte de cadouri de nuntă.

Dean se încruntă.

— Ce cadouri de nuntă şi-ar fi dorit de la L.L. Bean?

— Saci de dormit, butelcuţe, rucsacuri şi alte chestii, spuse ea. De-abia se mutase aici şi îşi dorea să fim genul de oameni care petrec mult timp în aer liber, cred. Nu s-a întâmplat aşa. S-a enervat după ce a înfipt câţiva ţăruşi de cort şi cu asta basta.

La încă o oră de mers spre sud, trecură pe lângă un panou publicitar pe care scria: „URMĂTOAREA IEŞIRE – 6,5 KM/ TATUAJE PENTRU

ÎNVINGĂTORI: CERNEALĂ PREMIATĂ”.

— Hei, nu-ţi trebuie un tatuaj pentru învingători? îl întrebă ea. Am putea să facem o oprire.

— Am un tatuaj, spuse el.

Ea se întoarse spre el.

— Nu zău?

— Ba da.

— Cum aşa?

— Mi l-am făcut după ce am semnat primul meu contract. Eram beat şi, deşi terminasem facultatea, pare că e scos din albumul liceului.

— Unde îl ai? Adică, dacă nu cumva e...

Dean apucă cu o mână marginea din dreapta a jachetei şi, ţinând volanul cu cealaltă mână, o ridică, dezvelindu-şi destul de mult partea dinspre Evvie. Fiind cu ochii la drum, el nu observă cum ea deschide şi apoi închide gura văzându-i pielea de pe coaste şi o fâşie de abdomen care atingea ritmic tricoul atunci când el râse. Genunchii ei răspunseră cu o pulsaţie apreciativă şi un gând o trăsni cu o limpezime asurzitoare: *Bun aşa,* îşi spuse. *Dorinţă.*

Şi chiar deasupra coastelor, cu caractere simple, negre, scria: „DIN ZIUA ÎN CARE RENUNŢI ÎNCEPI SĂ MORI”. Evvie căscă gura şi scoase ceea ce într-o bună zi aveau să cadă de acord că fusese un *„buuuuuuu”.*

El râse şi îşi trase hainele la loc, cerându-şi parcă scuze că o confruntase cu acest sentiment.

— Voiam să dureze cât mai mult. Nu mă aşteptam să bat recorduri sau să mă îmbogăţesc. Voiam doar să joc multă vreme.

— Oh! Nasol.

Cu siguranţă, îşi spuse ea, nu era cu putinţă ca asta să fie cea mai bună replică de care era capabilă. Însă momentul trecu şi replica rămase aceeaşi.

— Nu fi aşa de dramatică, zise el. Altfel nu ţi-l arăt pe cel tatuat pe fund: „URĂSC HOMARUL”.

— Nu sunt dramatică! protestă ea. Ascultam povestea!

— Hei, spuse el arătând cu capul într-o direcţie incertă, poţi să scoţi bileţelul cu adresa din buzunarul ăla şi să ţi-o notezi în telefon ca să o căutăm când ne apropiem?

— Vrei... să-ţi scot din buzunar biletul cu adresa?

Urmă o pauză, după care el se încruntă.

— Hei, tu! Numai la prostii te gândeşti. Din buzunarul parasolarului.

Dean clătină din cap.

— Să-mi scoţi din buzunar, auzi...

— Nu înţelesesem.

Râse şi desfăcu parasolarul, care avea într-adevăr un buzunar în care găsi adresa din Somerville, pe care o notă în telefon, folosindu-se de degetele mari.

— Tu eşti ăla care se dezbracă, bombăni, în timp ce GPS-ul le prezicea că mai au de mers o oră şi un sfert.

— Ştim ceva despre tipul la care mergem? întrebă ea. Avem siguranţa că nu o să ne jupoaie, făcându-ne lampadare?

— Prietenul meu Corey, cu care jucam la Cornell, lucrează cu el la fabrica de sicrie.

— Fabrica de sicrie?

— Nu e un eufemism, Eveleth, e o fabrică de sicrie. Un loc în care se fac sicrie. Aparent, Corey face mânerele şi finisajul, iar Bill se ocupă de căptuşeală. Şi taică-su, tatăl lui Bill, avea jocul de *pinball* pe care mergem să-l luăm. E cu maşini de curse, să ştii.

— Da, mi-ai zis.

— Sper să aibă claxon şi sirenă. Trebuie să recunoşti că ar fi al dracului de mişto!

— De ce ar avea o maşină de *pinball* sirenă? întrebă ea.

— Probabil că n-are, dar n-ar fi genial să aibă? Te ţine treaz toată noaptea, zise el. Pur şi simplu îmi place sunetul ăla.

— Dacă arzi de nerăbdare să auzi o sirenă, pot să sun la poliţie să le zic să te tragă pe dreapta.

— E numai gura de tine, Minnesota!

— Ştii, spuse ea, e posibil să nu ne cunoaştem încă suficient de bine ca să-ţi fiu copilot. Nu ştiu cât de mult timp ai stat tu prin Boston, dar acolo străzile sunt proiectate astfel încât să te împiedice să ajungi cu succes la destinaţie.

— Hai să ne încercăm norocul.

Ea nu-şi dezlipi ochii de pe ecranul telefonului până sosi momentul să manevreze camioneta pe străzile năucitoare, aglomerate, întortocheate şi cu sens unic din Somerville. Găsiră casa înaltă, cu acoperiş de ardezie albastră şi Dean lăsă maşina în parcarea din dreptul ei. Coborâră din maşină, iar Evvie se aplecă şi îşi cuprinse genunchii cu braţele ca să-şi îndrepte spatele. Merse în urma lui Dean până pe verandă, unde el apăsă pe butonul soneriei. Uşa se deschise şi

văzură un bărbat cu părul pe jumătate alb, cu un hanorac cu Umass, care dădu la o parte plasa de ţânţari.

— 'Neaţa! Eu sunt Dean, ea e Eveleth.

— O, bună! Da, eu sunt Bill. Haideţi înăuntru.

Bill dădu mâna cu amândoi şi se dădu la o parte, iar ei pătrunseră într-un living mai mult gol, cu cutii de carton făcute teanc într-un colţ, etichetate „TALCIOC 1" şi „TALCIOC 2".

— Scuzaţi dezastrul, încă mai avem de sortat lucrurile tatei.

— Nicio problemă, spuse Dean. Condoleanţe!

— Mulţumesc, Dean. Mă bucur să te cunosc, îmi plăcea să te văd pe teren. Dacă-mi permiţi să spun asta.

— Desigur, mulţumesc.

— Şi tatălui meu îi plăcea, cu toate că obişnuia să se posteze în faţa televizorului şi să-ţi adrese cuvinte mai puţin măgulitoare. Era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru cumpărarea jocului ăstuia.

Bill îşi puse mâinile în şold şi lansă un oftat.

— Ei, bine, sper că a ajuns să urmărească şi ultimele mele apariţii şi s-a simţit mai împăcat.

Bill ridică ochii şi le aruncă o privire pe care Dean şi Evvie nu o puteau caracteriza altfel decât plină de scântei.

— Cred că a văzut câteva, da.

— Mă bucur că am fost de ajutor, spuse Dean, deschizând larg braţele.

— O să trec cu vederea jacheta cu care eşti îmbrăcat, spuse Bill, mimând asprimea. Aţi ajuns bine?

— Da. Încă îi datorez lui Evvie o gogoaşă, dar cred că ajungem acasă la timp.

— Pe mine mă cumpără lumea cu dulciuri, adăugă ea.

Bill zâmbi.

— Mă bucur că aţi putut să daţi o fugă. De vreo două luni încerc să-i găsesc un cămin bun. Voiam să-l ia cineva care să se bucure de el.

— Dean *chiar* o să se bucure de el, spuse Eveleth. Cred că nu te hazardezi considerând că nu aveai cum să-i găseşti un stăpân mai iubitor.

Bill râse.

— Bun aşa. Perfect.

Îi conduse în camera de jocuri din spatele casei, în care nu mai rămăsese decât jocul de *pinball,* lipit de un perete. Nu părea deloc nou,

dar era şters de praf, iar, atunci când Bill îl porni, bâzâi şi sună binevoitor, ca un câine nerăbdător aşteptând să fie salvat dintr-un adăpost. Sirenă nu avea, dar carcasa şi câmpul de joc erau decorate cu maşini în culori aprinse – maşini de fiţă, după unii, tunate şi pictate, de care se sprijineau fete în fuste lungi şi băieţi în blugi suflecaţi.

Dean îl ajută pe Bill să dezmembreze jocul *(ce braţe faine are, nu te mai uita, nu te mai uita),* marcând locurile unde va trebui să îmbine piesele mai târziu. Dean şi Evvie le duseră la maşină pe bucăţi, învelite meticulos în folie cu bule şi lipite cu scotch. Întorşi în casa lui Bill, Evvie întoarse politicos capul când Dean se apucă să numere un teanc de bancnote pe care i le înmână acestuia cu o strângere de mână, apoi o porniră înapoi spre maşină.

— Nu orice femeie ar fi de acord cu un joc de *pinball* în casă, strigă Bill în urma lor. Ai găsit o fată bună.

— Oh, da, ştiu, încuviinţă Dean cu o mişcare din cap.

Evvie deschise portiera şi se sui în camionetă, aşteptă să se urce şi el şi să închidă portiera, apoi îl fixă cu privirea. El ridică din umăr.

— Să ştii că nu se înşală.

Ea clătină din cap.

— Bine. Îmi eşti dator cu o gogoaşă. Hai să-i dăm drumul.

Mâncară gogoşi la masa de prânz – pentru că era genul ăla de zi – şi apoi Dean căută o intrare pe autostradă. De data asta ascultară diferite emisiuni la radio şi un podcast care-i plăcea ei despre crime reale (el întrerupea întruna emisiunea spunând că „soţul e de vină”, dar se dovedi că sora fusese de vină şi până la urmă lui tot îi plăcu) până după-amiază, când ajunseră în Calcasset. Începea să se întunece când băgară maşina în parcare.

— Mor de foame, spuse ea, deschizând portbagajul. Ar fi trebuit să te pun să-mi iei un sendviş cu unt de arahide.

— Bine, Muşchiuloaso! Apucă de celălalt capăt.

Duseră înăuntru cadrul, picioarele, trenul de joc şi Dean le întinse ordonat pe covorul din apartament.

— O să asamblez mai târziu chestiile astea, spuse, îndreptându-se spre chicinetă. Ador jocul meu de *pinball* cu maşinuţe, dar trebuie să mai şi mănânc.

Se apleacă peste blat.

— Brânză la grătar? Eu vreau brânză la grătar. Vrei şi tu?

— Sigur.

Ea se trânti la locul ei obișnuit.

— Cum e până acum ca proprietar de joc de *pinball,* e așa cum ai visat?

— Sincer, spuse el zdrăngănind, deschizând și închizând chestii, m-am gândit atât de mult la treaba asta, că mi-e și frică să montez mașinăria. De parcă anticiparea ar putea bate realitatea. De fapt nu prea mă pricep la *pinball* și mi se pare că odată ce chestia asta va fi montată și funcțională, lucrul ăsta va deveni și mai evident decât acum, când mașinăria e împrăștiată pe podea.

— Am impresia că tatăl lui Bill privește de undeva și e foarte încântat de entuziasmul tău, însă e un pic necăjit că joculețul lui drag a încăput pe mâinile unuia de la Yankees.

— Măcar are un sicriu ca lumea.

— Uau, ai devenit morbid de când ți-ai luat jocul de *pinball.*

Când el se trânti în scaunul alăturat, Evvie auzi cum pâinea începe să sfârâie în tigaie.

— Pot să-ți mărturisesc ceva? o întrebă el, trecându-și mâna prin părul tuns scurt.

— Sigur.

El își scoase pantoful drept cu piciorul stâng, apoi pantoful stâng cu piciorul drept. O clipă studie expresia de pe fața ei.

— Ce e? spuse ea, ducându-și din reflex mâna la obraz, ca și cum ar fi fost murdară de zahăr pudră.

— Astăzi, de câteva ori, m-am gândit să te sărut.

Evvie își simți sprâncenele cum se ridică și coboară la loc. Gura i se contractă și apoi se relaxă. *Repede, repede, repede, cum arăta expresia aia neutră?*

— Așa deci.

Era șocată. Ba nu, satisfăcută. Poate zglobie. Nu, stai, era doar nerăbdătoare până-n măduva oaselor. Și panicată.

— Mda. Adică, m-am mai gândit la asta și în alte ocazii, dar astăzi mai mult ca de obicei. În camionetă și când ne-am întors și trebuia să descărcăm chestiile alea din spate, știi tu.

Făcu un gest vag cu mâna în direcția parcării.

— Nu știam cum o să ți se pară și am zis că s-ar putea să nu fie prea bine dacă te surprind. Adică, asta aș face în mod normal, te-aș surprinde. De obicei nu țin discursuri sau chestii de genul. Dar pare un caz special.

— OK, spuse ea încet, în vreme ce creierul ei trudea cu înverşunare, ca labele de raţă pe sub apă, iar ea îşi menţinea muşchii feţei cât de nemişcaţi putea. Din cauză că sunt văduvă? Pentru că sunt proprietara apartamentului? Pentru că acum suntem prieteni? Sau pentru că ești apropiat de Andy? Sau...?

El aprobă încet din cap.

— Aşa, da. Toate chestiile astea. Caz special.

— Şi acum ţii discursuri.

— Cred că mă ofer să ţin discursuri.

Simţea că îi fierbe capul şi se gândi că poate, o dată în viaţă, ar trebui să vorbească fără ocolişuri. Să deschidă gura şi apoi să vadă ce se întâmplă. Fu surprinsă când simţi cum îi apare un zâmbet pe faţă.

— Ascultă.

El se ridică în picioare în secunda doi.

— Am înţeles.

— Hei, stai jos! îi spuse în vreme ce el se lăsa să cadă în scaun. Nu a fost genul ăla de „ascultă".

El ridică ambele mâini.

— Continuă. Dar dacă spui „tip minunat", nu mai primeşti niciun sendviş, pe cuvânt.

Ea îşi muşcă buza.

— Am înţeles, spuse ea. Serios? Adică, m-am prins. Am fost şi eu aici. Ştii, am fost chiar *aici.*

Gesticulă cu o mână în spaţiul care-i despărţea.

— Nu mi-a scăpat. Eu... m-am prins.

El rânji.

— OK, bine.

O clipă îşi dori să se fi aruncat în una-două aventuri fără însemnătate în timpul ăsta de când era singură. Îşi dorea să-şi fi hrănit latura asta a ei care râvnea să simtă sub degete mâinile, pielea şi pulsul unei alte persoane. Gândul acesta era prea derutant, prea plăcut şi înfricoşător. Soţul ei nu fusese singurul bărbat cu care se sărutase, dar fusese singurul cu care făcuse sex şi era ca şi cum acel *da, te rog* de om în toată firea, îndrăgosteala din liceu şi circumspecţia câştigată cu greu, toate astea încercau să se strecoare pe uşă deodată producând un haos.

— Nu sunt pregătită, spuse. Şi nu vreau să intru în asta, dacă nu sunt pregătită, pentru că... aş regreta şi aş regreta că regret. Înţelegi ce

spun?

— Sigur, spuse el. Sună ca un fel de „poate mai târziu”.

— Ştiu, spuse ea, crispându-se toată de ruşine. Şi nu aş face niciodată asta, dacă nu ar fi...

— Un caz special. Nu, chiar înţeleg. Absolut în regulă. Dar o să consider că ăsta ţi-e răspunsul, aşa că, dacă e să fie „poate mai târziu”, atunci mai târziu, dacă te răzgândeşti, va trebui să-mi dai un semn de undă verde.

— Undă verde? Trebuie să-ţi dau undă verde?

— Da. De tine depinde, dacă-mi dai sau nu un semn.

Îşi acordă un moment ca să digere reacţia lui.

— Bine, şi care crezi că ar trebui să fie semnul?

— Semnul de undă verde?

— Da.

— Cred că ar trebui să fie „dă-i înainte”.

— Asta-i unda verde? „Dă-i înainte?”

— Asta-i unda verde.

— Bine. Am înţeles. Hei, nu-mi arde sendvişul.

În timp ce el îşi făcea de lucru la aragaz, ea mima pentru sine, doar ca să simtă senzaţia provocată de acel *dă-i înainte.*

18

Două săptămâni mai târziu, într-o joi, în timp ce se uita la *Culisele puterii,* Evvie auzi o bătaie în ușă. *Cine bate la ușă după zece noaptea?* Se uită pe fereastră și zări mașina lui Andy în parcare, așa că merse și deschise larg ușa.

— Hei, ești bine?

— Da, suntem bine cu toții, spuse el. Îmi pare rău că n-am sunat. Am fost pe la mama și am venit direct la tine. Trebuie să vorbim. E OK?

Cu toate că Andy avea mâinile îndesate în buzunare, observă un elastic de prins părul în jurul încheieturii lui, ceea ce însemna că cineva își despletise codițele acasă la bunica.

— Sigur. Intră. Ai nevoie de o bere? Sau de o ceașcă de ceai, ceva? Sigur ești bine?

— Nu, sunt OK, mulțumesc.

Andy se așeză pe canapea, aplecat în față, cu coatele pe genunchi și cu degetele împletite.

— Trebuie să discut ceva cu tine și am tot încercat să găsesc o formulare potrivită, dar nu cred că o să reușesc.

— Mă sperii, spuse Evvie, așezându-se alături. Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău. Am trecut pe la mama și vorbeam despre tine și despre ce mai faci.

Lui Eveleth, genul ăsta de confesiune i se părea umilitoare, dar Andy continuă.

— Și am ajuns să vorbim despre noaptea în care Tim a avut accidentul.

— OK, spuse ea, începând să-și rācâie o unghie.

— Mama mi-a spus că unul dintre lucrurile care a întristat-o a fost faptul că tu, înainte să vii la urgențe, te gândeai că Tim este rănit. Și că te așteptai să petreci mult timp alături de el în spital, lucru care i s-a părut înduioșător. Zicea că trebuie să-l fi iubit tare mult, dacă erai pregătită să rămâi acolo oricât ar fi fost cazul. „Fata aia și-a făcut bagajele pentru mult timp”, așa mi-a zis.

— OK, spuse ea, simțind cum i se usucă gura. Ce a făcut-o să gândească asta?

— Mai ții minte că nu ai fost în stare să conduci în noaptea aia? Așa că te-am dus eu acasă. Și în ziua următoare mama a rugat pe cineva să

o ducă la spital ca să recupereze maşina ta.

Eveleth se holba neajutorată la covor.

— Nu cred că-mi mai amintesc cine a luat maşina, totul e destul de în ceaţă. Dar are sens.

— Aşa şi-a dat seama că aveai de gând să rămâi. Mi-a spus că a văzut că ai adus o valiză cu tine la spital, să stai la capul patului lui, să aştepţi alături de el. Mi-a spus că s-a uitat în portbagajul maşinii atunci când s-a dus s-o recupereze şi atunci a văzut-o. A spus că i s-a părut foarte trist că nu ai mai avut nevoie de valiză, pentru că el s-a dus înainte ca tu să ajungi măcar la spital.

Sângele începuse să-i năvălească în urechi. Simţea că se înroşeşte la faţă, până în vârful urechilor. Îi era cald sau poate frig.

— Mi-a descris în amănunt cum a mers spre maşina ta şi a văzut valiza aia veche, albastră, plină de abţibilduri.

Încerca să-i întâlnească privirea, dar ea se uita fix, într-un punct aflat la vreo jumătate de metru în faţa degetelor de la picioare.

— A crezut că ai împachetat pentru spital. Pentru că mama nu ştie că valiza aia a fost a mamei tale. Eu însă ştiu.

Andy ştia pentru că, într-o noapte, pe când beau bere la ea în living, în vreme ce Tim lucra până târziu, ea îi povestise totul despre Eileen Ashton, care jinduia după oraşul Eveleth, dar nu şi după fiica ei, Eveleth. Evvie deschisese debaraua din hol şi dăduse jos valiza cea uzată, albastră, cu abţibilduri cu PARIS şi LONDRA, abţibilduri pe care le cumpărase mama ei de prin librării. Îi arătase că păstra înăuntru tot ce lăsase în urmă şi ce-i trimisese Eileen: ochelarii ei de soare, o eşarfă de caşmir, nişte scrisori, o brăţară de argint, trei romane broşate cu copertele decolorate. Încercase să-i explice cât de mult îi lipsise în copilărie şi cum simţea un fel de groază la gândul că ar putea primi acum veşti de la ea. Îi era groază, dar nu putea să arunce nimic din ce-i aparţinuse.

Andy continuă.

— Aşa că ea nu ştie că sub nicio formă n-ai fi dat valiza jos, n-ai fi golit-o şi reumplut-o atunci când ai primit apelul de la Urgenţe. Mama nu ştie că există un singur motiv pentru care ai fi dat vreodată valiza aia jos din debara şi ai fi pus-o în maşină.

Se întrerupse.

— Dar eu ştiu.

— Andy.

În cele din urmă, ea ridică ochii spre el.

— Voiai să pleci?

— Aşteaptă.

— Îl părăseai? întrebă din nou. Îl părăseai *în noaptea aia?* Evvie?

Eveleth îşi petrecuse ultimele şaptesprezece luni cu o bombă prinsă la mijloc, iar acum afla cum era când bomba îţi exploda în faţă. Se gândea că e posibil să leşine, să vomite, să plângă, poate chiar să izbucnească în hohote de râs. În schimb, spuse:

— Plecam în noaptea aia.

— Deci duceai bagajul la maşină.

— De-abia mă apucasem, spuse ea, simţind că vocea ei se aude de pe bandă sau că Andy trăsese de un şnuruleţ pe care-l avea prins la spate, iar cuvinte care nu-i aparţineau se auzeau ca dintr-o înregistrare care o tot lua de la capăt.

— Însă nu aveam de gând să iau prea multe.

— Şi atunci te-au sunat.

Ea aprobă făcând un gest din cap. Şi îi povesti. Maşina, valiza, telefonul şi doctorul cu părul grizonant care, când ajunsese acolo, îi spusese că soţul ei era deja mort.

În seara aia, Andy o adusese acasă cu maşina lui, aceeaşi maşină aflată acum în parcare, având pe bancheta din spate puloverul lui Rose făcut sul. Evvie tremura atât de tare, că a fost nevoit să o susţină la intrarea în casă, să deschidă uşa pe care ea nu se sinchisesc să o închidă, să o ajute să urce scările înguste, să o aşeze pe pat, acolo unde ea îi întorsese spatele şi se ghemuise cu genunchii la piept. Andy aprinsese veioza de pe noptieră, apoi se dusese în baie şi înmuiase un prosop în apă rece. Venise şi se aşezase alături de ea, pe pat.

— OK, îi spusese. Uite.

Ea se întorsese, permiţându-i să o răcorească, aşa cum făcea şi cu fetele când erau bolnave. El săpase prin dulap după nişe haine şi aşteptase ca Evvie să se schimbe în baie, apoi se întinseseră amândoi peste pături, dormind câte o jumătate de oră – o oră legat, până când se luminase de ziuă.

Stătuse la ea treisprezece zile. Kell luase fetele şi îi adusese haine şi, în fiecare zi, cineva venea cu tocăniţă, pâine, supă, caserole. Andy le primea pe toate din uşă, promiţând că-i va transmite lui Evvie dragostea lor. Şcoala îi găsise înlocuitori care să-i ţină orele. Tatăl lui Evvie suna în fiecare zi să mai audă o dată că ea nu voia să o viziteze,

că nu voia să vadă pe nimeni. Andy o obliga să facă duș, o îndemna, o îndupleca și o mituia să mănânce și, cu toate că avea patul pregătit în camera de oaspeți, jumătate din nopți adormise cuibărit lângă ea, pentru că uneori putea să ia Benadryl și să ațipească, însă numai cu un braț petrecut în jurul ei.

Părinții lui Tim se ocupaseră de pregătirile pentru înmormântare, iar Andy o adusese pe Evvie acolo. Îi dusese la curățătorie rochia de lână gri-închis, o adusese la biserică și o ajutase să se ridice de câte ori venea cineva să-i prezinte condoleanțe. Oameni îndoliați care, la fel ca el, nu știau că ea își dusese bagajele în mașină înainte să primească telefonul de la spital. La fiecare cinci sau zece minute se apleca și-i șoptea la ureche: „Ești OK?" Și un nou zvâcnet de durere o străbătea. Evvie putea să jure că, de fiecare dată, inima ei pompa acid până în vârfurile degetelor. Era pentru prima oară când acele cuvinte îi răsunaseră în minte: *Monstrule, monstrule!*

Andy o adusese acasă și ea se dusese direct la culcare. Cel mai adesea plângea, dormea și împingea bolurile cu supă sau bucățile de pâine prăjită pe care i le aducea în cameră pe o tavă. După ceva timp o convinse să se uite împreună la vreo două filme – ceva nu prea tembel, nu prea trist, fără accidente de mașină.

— Îmi pare rău, obișnuia el să-i spună. Îmi pare rău, Ev. Cum să te ajut?

Iar ea își trăgea păturile la loc peste cap. După câteva zile veni jos să mănânce și, după alte câteva zile, începură să pună problema momentului în care se va simți pregătită să rămână singură în casă.

Când trecu din nou s-o vadă, știa că toată lumea îl întreba de ea oriunde s-ar fi dus, pentru că toți îi transmiteau gândurile lor bune. Și știa și cât îl lăudau, chiar și atunci când nu afla de la el, pentru că auzise din întâmplare, în mai multe rânduri: „Ce bun ești cu ea", „E așa de norocoasă să te aibă", „Nu știu ce s-ar face fata asta fără tine, Andrew". Se mai întâmpla și acum, din când în când, chiar și cu cei care o vedeau în mod regulat pe Evvie. Voiau ca Andy să le spună cum se simțea ea *cu adevărat.* Voiau ca el să le traducă reticența ei și să le explice absența din locuri în care s-ar fi așteptat să o găsească.

— Îl părăseai, repetă el. Și în tot timpul ăla de după... nu din cauză că ți-era dor de el... Sau de-aia?

Evvie clătină din cap.

— Nu aveam idee ce să fac.

— Evvie, a... a dat în tine? Ţi-era frică de el?

Se pune groaza de a purta orice fel de conversaţie cu el? Se pune tensiunea creată de fiecare dată când intra pe uşă?

— Nu, spuse ea.

— I-am spus că nu voi discuta cu tine despre căsnicia noastră. Şi nu am fost sigură că o să plec până nu m-am trezit c-o fac şi... n-am zis nimic. Aveam de gând să te sun.

El înclină din cap.

— Aveai de gând să pleci din oraş, adăugă el.

Nu era o întrebare. Ştia că nu ar fi putut să plănuiască să-l părăsească pe Tim şi să rămână în Calcasset. Cu siguranţă intenţionase să ajungă ceva mai departe.

— Da, mărturisi ea.

— Nu aveai de gând să-ţi iei rămas-bun de la mine, de la tatăl tău... de la fetele mele.

— Nu, nu aveam.

Era cât pe ce să-i explice că le lăsase câte un bilet, dar asta părea să înrăutăţească lucrurile.

— Evvie... te-aş fi ajutat, te-aş fi ajutat să-ţi găseşti o locuinţă. Te-aş fi dus oriunde.

Ea clătină din cap.

— Nu am spus nimic nimănui.

În tot timpul ăsta, Andy nu ridicase nici măcar o dată vocea.

— Tu ai fost prima persoană căreia i-am spus că divorţez. Ţi-am spus chiar înainte să-i spun propriei mele mame. Nu pot să cred că n-am avut habar.

Era convinsă că în mintea lui Andy se derula proiecţia zilelor în care îi adusese mâncarea în dormitorul de la etaj, a dăţilor în care se aplecase să-i şoptească la ureche în timpul înmormântării lui Tim, a zilei în care fuseseră împreună la ceremonia de plantare a copacului şi ştia că schimba subtitlul tuturor acelor imagini. El îi spusese în repetate rânduri că înţelegea tot ce ei i se părea bizar, greşit, rău, nepotrivit în acele circumstanţe. Pierderea suferită le explica pe toate, aşa gândea el. Durerea era de vină. Dar acum trebuia să revizuiască toate acele imagini şi i se părea inevitabil că, tot căutând să le atribuie etichete noi, mai devreme sau mai târziu avea să ajungă la *Iată o imagine în care Evvie minte.*

— Nu voiam să răspund la întrebări legate de asta, spuse ea.

Credeam că toată lumea va da vina pe mine.

— Credeai că eu o să dau vina pe tine?

Nu era nevoie să-i spună cât de nedreaptă era sau că el nu-i dăduse niciodată vreun motiv să creadă una ca asta. El avea dreptate şi asta nu schimba cu nimic faptul că intenţionase să plece lăsându-i doar un bilet, după care el şi-ar fi petrecut următoarele treisprezece zile consolându-l pe tatăl ei. Putea să nege, dar ăsta era adevărul: fusese gata să-i părăsească pe toţi fără un rămas-bun. I-ar fi vizitat. I-ar fi sunat. Dar intenţionase să plece cu adevărat. Să plece de tot.

— Nu, spuse ea. Bineînţeles că nu, bineînţeles că ştiam că n-o vei face. Nu ştiu ce a fost în capul meu.

Erau singuri, cu acel *pic-pic* surd şi cu zgomotul făcut de termostat.

— Îmi pare rău.

El aprobă printr-o mişcare a capului, însă spuse:

— Nu are de ce să-ţi pară rău.

Evvie privea în jos şi observă pentru întâia oară că ea încă mai purta verigheta, în timp ce el n-o mai purta pe a lui. El şi-o dăduse jos la două luni după plecarea lui Lori. Andy fusese căsătorit şi acum era necăsătorit, de-căsătorit. Ea era căsătorită în alt mod, dar era pentru totdeauna.

— Vreau să ştiu că suntem OK.

El încuviinţă din cap.

— Bineînţeles. Bineînţeles că suntem OK.

Se întoarse spre ea.

— Mi-ai dat mult de gândit.

— Mda, rosti Evvie, frecându-se la ochi.

Andy se uită la ceasul de la mână şi spuse:

— Nu vreau să te ţin trează prea mult. Şi, sincer să fiu, ar cam trebui să ajung acasă. Mâine lucrez de dimineaţă. A fost o zi lungă. Doar că nu voiam să merg la culcare lăsând lucrurile aşa.

— În regulă, spuse ea. Mă bucur că am vorbit.

Se opriră amândoi în uşă.

— Andy, îmi pare rău că ai aflat în felul ăsta şi îmi pare rău că nu ţi-am spus.

— Nu, te înţeleg.

Andy îşi zornăi cheile în mână.

— Poate cădeam răpus la datorie.

— Dar nu a fost aşa. Nu voiam să ştie nimeni. Aşa că nimeni n-a

ştiut.

El încuviinţă cu o mişcare lentă a capului.

— Mda.

Apoi repetă acel „mda” şi se îndreptă spre uşă.

— Ne vedem sâmbătă? îl întrebă după ce ieşise pe verandă.

— Sigur.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Ev.

Andy coborî scările spre maşină, îi făcu cu mâna, iar ea închise uşa în urma lui.

19

Vineri după-amiază, Evvie citea în living, când primi un sms de la Andy: *Hei... Trebuie să anulez întâlnirea de mâine dimi. Planuri de w-end cu M. Zic să reluam săpt viitoare, OK?*

Se holbă o vreme la mesaj, apoi dădu să răspundă. Scrise: *Sigur, distracție plăcută.* Apoi șterse și modifică în: *Sigur! Distracție plăcută!*

Ei, pare cam sarcastic, își spuse și schimbă mesajul în: *Sigur. Distracție plăcută!*

În dimineața zilei următoare își făcea de lucru prin bucătărie spălând vasele, când auzi clinchetele și izbiturile alea specifice jocului de *pinball.* Băgă capul în apartament.

— Pot să mă uit?

— Poți, dacă nu faci mișto de mine, spuse Dean fără să-și ia ochii de la joc. Stai așa, azi e sâmbătă. N-ar fi trebuit să te vezi cu Andy?

— A anulat, spuse ea, apropiindu-se de masa de joc și aplecându-se peste ea. Planuri cu prietena lui.

— Oh, cealaltă femeie, zise Dean. Ce părere ai despre asta?

— Păi, asta înseamnă că trebuie să-mi fac singură clătitele, ceea ce e nașpa.

— Nu cred că *asta* era întrebarea.

— Nu, știu că nu asta era. Sunt fericită că e fericit. Îmi doresc să nu fi fost nevoie să anuleze, dar nu-l învinuiesc. Nici pe ea, pe nimeni. Dacă aș fi avut o relație cu el, n-aș fi vrut să aibă obligații în fiecare sâmbătă dimineață. M-aș aștepta să poată ieși sau pleca pe undeva sau... să stea în casă. Sau în fine...

— Sau în fine, repetă el. E totul în regulă între voi?

— Nu face asta.

— Ce să nu fac?

El înjură încet și lansă o nouă bilă metalică.

— Nu te aștepta să fiu geloasă, e un clișeu prea răsuflat. Nu e prima tipă cu care iese în ultimii patru ani; doar că asta a rezistat mai mult ca celelalte.

— Am crezut că n-o placi.

— N-o cunosc prea bine. Adică, o cunosc, a fost la ziua lui, în februarie, dar n-am vorbit prea mult cu ea.

— E probabil foarte speriată, zise Dean, în timp ce îmbrâncea

mașinăria cu șoldul.

— Cred că dacă o izbești se cheamă că trișezi, spuse Evvie. De ce să fie foarte speriată?

— E probabil foarte speriată de tine.

— De ce ar fi foarte speriată de mine?

— Pe bune, Evvie? De când a început să se vadă cu Andy, câți nu i-or fi spus că au crezut că voi doi ieșiți la întâlniri romantice? Sau că el așteaptă să ieșiți împreună? Sau încearcă să iasă cu tine? Doar locuiești aici și cunoști toate bârfele astea de la oameni care n-au ce face. Eu vă înțeleg într-un fel, mă rog. Dar, dacă aș fi Monica, m-aș gândi că tu ești pentru el o combinație între mamă, fostă soție, soră mai mare și manager. Trebuie să recunosc că e... știi și tu.

— Nu, cum e?

— Intens.

— Ei, bine, nu cred că va avea ocazia să mă întâlnească prea curând, așa că poate să stea liniștită. Și cum adică ne înțelegi „într-un fel”?

— Spun doar că e neobișnuit.

— Ce e neobișnuit?

— Majoritatea oamenilor nu practică treaba asta platonică cu sufletele pereche.

— Nu, știu asta.

Se auzi soneria.

— Doar că... pur și simplu s-a întâmplat, știi?

— Soarta?

— Necesitate domestică, zise ea. Când a divorțat, Lilly era bebeluș, iar Rose era un țânc. Și Lori era... pfuu.

Făcu din mâini o mișcare ca un truc de magie.

— Știai că i-a luat toate lingurile? Nu știu de ce, când s-a instalat în noua ei locuință, a vrut să aibă mai multe linguri. El voia să se termine odată și să fie o despărțire ușoară, așa că i-a zis (cu toate că, apropo, eu i-am spus să nu facă asta): „Ia tot ce vrei.” Așa că a luat toate lingurile din bucătărie. Într-o dimineață, la o săptămână după plecarea lui Lori, am trecut pe acolo și Rose încerca să mănânce cereale cu o furculiță de plastic.

— Nu i-a comandat Kell cinci bucăți din fiecare ustensilă?

— Nu i-a spus. Mi-a spus mie. Așa că i-am dus niște linguri. Și i-am cumpărat o carte de bucate. Am stat cu fetele când el era plecat. Eram la ei în noaptea în care a sunat Lori și a spus că murise mama ei și am

mângâiat-o pe Rose pe spate până a adormit. L-am învăţat pe Andy... bine, am încercat să-l învăţ să le împletească părul.

— Mi-a spus că i-ai salvat viaţa.

— Aşa ţi-a zis?

— Mda.

Mingea din teren se rostogoli în adâncuri, iar Dean o fixă pe Evvie cu privirea.

— Tot ce spun e că asta te consumă. Are copii, o fostă soţie, o mamă, are amici. Şi te are pe tine, prietena platonică fără pretenţii, despre care le povesteşte tuturor că i-a salvat viaţa.

Se întinse spre măsuţa alăturată şi luă o gură de cafea şi continuă:

— Tot ce spun e că poate fi intens.

— Recepţionat. Chiar ai mers la o mulţime de psihologi. Deci, ce faci azi, în afară de asta?

— Păi, am de făcut nişte muncă de disciplinare cu echipa şi apoi ar trebui să stau de vorbă cu un reporter.

La privirea ei surprinsă, el încuviinţă cu un gest şi lansă o nouă minge.

— Ştiu. Dar de ăsta chiar îmi place. Vrea să scrie cu ce se ocupă atleţii care nu mai fac performanţă. Mi-a spus că vrea să realizeze profilul cuiva care nu a renunţat de bunăvoie. Aşa s-a exprimat.

— Nu s-a retras de bunăvoie? E varianta a dracului de politicoasă de a spune că „s-a prăbuşit atât de rău, că a lăsat în urmă un crater folosit pe post de gârlă”. Şi eşti sigur că vrei să stai de vorbă cu el?

— Nu, n-aş zice că sunt sigur. Dar la un moment dat trebuie să mă gândesc ce vreau să fac, pe lângă faptul că acum locuiesc la tine şi că o ard cu nişte puşti de liceu. Va trebui să scot capul afară până la urmă şi să văd dacă mă mai aşteaptă şase săptămâni de iarnă sau care-i treaba.

— Hm, cred că deja ai ratat Ziua Cârtiţei.

— Ei, de Sfântul Patrick o să scot capul afară să văd dacă urmează încă şase săptămâni în care idioţi de origine non-irlandeză îşi varsă maţele pe trotuare.

— Aşa, vezi?

Să-l priveşti pe Dean încercând să joace *pinball* se dovedi un mod destul de decent de a petrece o dimineaţă de weekend. Cu toate astea, îi era dor de cafeluţele matinale de încălzire, de bacon şi să stea faţă în faţă cu cineva care-şi găsea în fiecare weekend o bonă ca să poată să-şi petreacă timpul cu ea, vorbind vrute şi nevrute.

Joia următoare, Andy îi scrise: *Nu pot sb. Ne vdm dum? Weekend mega ocupat q M&LiI&Ro.*

Îi răspunse: *Şi la mine e plin. Hai să ne vedem weekendul următor.* Apoi şterse mesajul salvat în fişierul de sms-uri netrimise, care zicea: *De-abia aştept să ne vedem sâmbătă. Îmi pare rău că nu am reuşit să ne întâlnim, sper să reuşim să stăm de vorbă.*

Articolul pentru care Dean dăduse interviu apăru în a doua săptămână din martie, în timpul antrenamentelor de primăvară. Era prima oară în ultimii unsprezece ani când nu participa la antrenamentul de primăvară. Editorialul trebuia să fie publicat online la ora zece dimineaţa, într-o zi de marţi ploioasă în Maine, dar cu siguranţă superbă în Tampa. Dean era acasă, cu iPadul lui, o cafea şi o chiflă în faţă. La etaj, cu ochii în laptop, Evvie tot încărca pagina şi se uita la *trailerele* unor filme – nu mai fusese la film de aproape doi ani de zile. Ştiind că el aşteaptă la parter, aştepta la rândul ei. Nimic la ora 10.00. 10.02. 10.05. Dar, la 10.07, apăru chiar deasupra rubricii editoriale: „După baseball: opt jucători ne spun cum e să ai timp liber, să-ţi plăteşti consumaţia şi să mergi mai departe." Şase dintre ei se retrăseseră după cariere lungi şi unul renunţase de tânăr ca să se ocupe de familie. Şi mai era şi Dean, pe care autorul îl numea „la prima vedere, poate cel mai faimos ratat din câţi a dat sportul secolului al XXI-lea".

Însă, în articol, Dean vorbea cu mult drag despre oraşul în care se mutase (pe care îl numea „opusul New Yorkului sub aproape toate aspectele") şi despre băieţii din echipa pe care o antrena („Îţi lipsesc pramatiile care să-ţi dea de furcă, aşa că sunt norocos să fi întâlnit pramatiile astea mici la timp"). Dean cel din articol ar fi putut concura cu uşurinţă la întrecerea pentru *Cel mai plăcut om în viaţă.* Acesta spunea că „echipa făcuse de toate în încercarea de a-i veni în ajutor" şi „uneori trebuie să accepţi că nu mai eşti un atu" şi „ar însemna să fiu destul de nerecunoscător să mă plâng, cu unsprezece sezoane de baseball profesionist şi trei deplasări la campionate mondiale la activ. Am fost norocos. Încă sunt norocos." Vorbea şi despre excursia făcută în Boston după jocul de *pinball,* pe care se pare că i-l arătase reporterului în timpul unei vizite despre care Evvie nu ştia nimic. Reporterul stătuse de vorbă până şi cu Bill din Somerville, care

spusese că Dean era „băiat de treabă, pentru unul de la Yankees”.

Dean nu-i spusese reporterului că uneori se furişa pe terenul local de baseball ca să arunce mingea la ora două noaptea, izbind-o de gardul de sârmă, la lumina lanternelor. Nu-i descria partea cu azvârlitul de conuri în gardul ei, atunci când ducea gunoiul, până când acestea explodau. Nu-i spusese reporterului că avea impresia că aruncă cu braţul altcuiva. În schimb, îi arătase un Dean echilibrat şi superrelaxat: „Blocajul a primit numele meu, dar nu-i nimic”. Tenney. Regele relaxării.

Apoi, la final, reporterul spunea aşa: „Uneori, Tenney ridică mâna stângă să-şi maseze umărul drept, ca şi cum încă l-ar folosi zilnic. La un moment dat, îl întreb dacă-l jenează. «Sunt doar un bătrânel rablagit», îmi spune. «Cu toate că ar putea fi modul în care braţul meu îmi spune să mă ridic naibii de pe canapea şi să trec la treabă». Zâmbeşte şi adaugă: «Una din două». Nu-mi dau seama dacă glumeşte sau nu.”

Evvie citi articolul până la capăt şi ajunse la o poză cu Dean, făcută de fotograful publicaţiei. În poză, Dean purta o haină groasă şi o şapcă cu Yankees, stătea pe câteva lăzi de homari, pe o barcă numită *A doua şansa,* deţinută de unul dintre prietenii tatălui lui Evvie. Îi oferise fotografului o privire piezişă şi un chip uşor neîngrijit, care trădau încercări grele şi enigme. Şi sex, cu toate că e posibil ca doar ea să fi sesizat asta.

Îşi imagina ce încântat trebuie să fi fost fotograful, să meargă să-i facă poze şi să dea peste o barcă numită *A doua şansa.* Ar fi putut la fel de bine să se numească *metafora din moalele capului pe apă.* Era exact cum susţinuse mereu Andy: într-o bună zi, presa va spera că Dean se va lupta să ajungă din nou unde a fost. Şi-ar fi dorit să-l ierte şi asta nu pentru că erau milostivi, ci pentru că pierduseră gustul urii faţă de el, la fel cum guma ieftină de mestecat îşi pierde aroma, iar acum aveau nevoie să simtă un alt gust.

Închise laptopul şi coborî în bucătărie, unde prepară ceaiul şi aşteptă. Când şuieră ceainicul, îşi făcu apariţia.

— Salve.

— Salve, răspunse ea, scufundând un pliculeţ de ceai în cană. E drăguţ articolul.

— E bun tipul, spuse Dean, sprijinindu-se cu umărul de tocul uşii. E onest. Mă recunosc în descriere.

— A fost amuzantă partea cu braţul. Când ai zis că poate braţul tău

vrea să arunce.

Ştia şi fără să se întoarcă spre el că Dean clătina din cap, de parcă n-ar fi avut nici cea mai vagă idee despre ce vorbea. De parcă n-ar fi citit articolul în urmă cu două minute.

— N-am spus că braţul meu vrea să arunce.

Evvie nu se întoarse.

— Ai spus poate. Ai spus că poate te doare umărul pentru că braţul vrea să-şi facă datoria.

— Glumeam.

— Deci nu vrei să te reapuci de baseball.

Evvie se întoarse şi se aşeză. Apoi întinse piciorul pe sub masă şi împinse scaunul din faţa ei. Dean se aşeză.

— Nu înţeleg întrebarea. Ştii ce s-a întâmplat. Nu se pune problema ce vreau eu să fac. Aşa stau lucrurile acum. Şi pe mine nu mă deranjează.

Ea începu să bată cu unghiile pe marginea cănii.

— De ce te duci afară, în frig, să arunci mingea în toiul nopţii? De ce te-am găsit acolo aruncând de nebun în gol? Ce cauţi acolo?

— Păi, m-ai găsit acolo pentru că te-ai ţinut după mine, îi spuse pe un ton încordat, dar stăpânit. M-ai găsit acolo pentru că te-ai dat jos din pat la două noaptea şi ai plecat să mă cauţi în pijama. Adică, poate că despre asta ar trebui să vorbim. Vrei să-mi explici de ce te-ai suit la volan în miez de noapte, căutând indicii de parcă ai fi în *Verdict: crimă!*

— Încerc să-ţi fiu alături. Încerc să înţeleg. Tu-mi spui că eşti bine...

— Uite, câteodată te simţi bine când faci ceva normal. Aveţi stadion aici, eu nu am o slujbă... Când m-am mutat aici, nu cunoşteam pe nimeni în afară de Andy. Îmi plac terenurile. Îmi sunt familiare, asta-i tot. Faci din ţânţar armăsar. Nu o să pot să-ţi explic cum mă simt atunci când nu pot să arunc mingea, indiferent de câte ori m-ai întreba.

— Şi cum rămâne cu conurile? întrebă ea. Îţi plac, ţi se par familiare?

Din nou privirea aia.

— Despre ce vorbeşti?

— Te-am văzut ridicând de jos un con şi izbindu-l de gard până s-a făcut praf. Faci asta peste tot? Mergi pe stradă şi arunci cu lucruri? Din cauza asta îţi masezi umărul? Pentru că nu poţi să te opreşti din aruncat în gol şi te răneşti?

Dean ripostă, însă nu chiar în felul în care s-ar fi aşteptat.

— Care-i treaba cu tine și Andy? De ce nu mai ieșiți sâmbetele?

Evvie scutură din cap ca și cum i-ar fi intrat apă în ureche.

— Ce vrei... ce treabă are una cu alta?

— Cine te cunoaște pe tine? întrebă el.

Eveleth se holba la el. *Oare o să leșin? Asta chiar ar fi ciudat.*

— Cum adică, „cine te cunoaște pe tine?"

— Vrei să fim prieteni, să-mi pui întrebări despre lucruri pe care le-ai văzut atunci când nu știam că mă privești, dar cine te cunoaște pe tine? Eu, unul, nu. Nici Andy, nici tatăl tău. Mă gândesc că nici soțul tău nu te cunoștea. Eu locuiesc în casa ta, tu spui că suntem prieteni, dar nu cred că am nici cea mai vagă idee despre ce se petrece cu tine. Acum vrei să mă interoghezi în legătură cu ce fac în mijlocul nopții? Las-o baltă. Vrei să mă confrunt cu rahaturile din viața mea? Știi ce? Tu prima.

Ea își simțea pulsul în tâmple. Își coborî privirea și văzu că îi tremurau degetele cu care ținea cana de toartă. Se ridică și merse până în dreptul primului dulăpior de sus. Îl deschise și luă o farfurie de porțelan ornată cu flori mici și galbene, din cele care păreau mai potrivite într-o casă de păpuși. Se întoarse cu ea lângă Dean și o înclină, ca să o vadă și el.

— E o farfurie, și?

Ridică farfuria până aproape de nivelul frunții, apoi, fără să-și ia ochii de la Dean, desfăcu degetele și-i dădu drumul. O clipă, timpul păru să stea în loc, așa cum îți rămâne în gât un cuvânt înainte să-l rostești. Dar atunci când atinse podeaua, farfuria explodă cu o voioșie percutantă.

Dean sări în sus.

— Ce mama dracului?!

— Eu locuiesc aici, spuse ea. Nu? Eu locuiesc aici. Sunt vasele mele. Așa mi-ai zis. Mi-ai zis că dacă nu-mi plac, ar trebui să-mi iau unele noi.

Se întoarse la dulap și scoase un bol pentru cereale. Însă de data asta, nu-i dădu drumul, ci îl azvârli pe gresie, unde se sparse, împrăștiind nenumărate cioburi pe o suprafață mai mare.

Dean nu spunea nimic. Privea și atât.

Cu ambele mâini mai luă o farfurie. Dintr-un motiv sau altul, când ateriză jos, farfuria nu se sparse. O aruncase bine (sau mai curând prost), dar farfuria aterizase perfect și supraviețuise. Se aplecă, o ridică, se uită la el.

— Înţeleg, spuse el, ridicând o mână. Nu e nevoie să le spargi. Înţeleg.

Îşi trase braţul în spate şi izbi farfuria de masă, rămânând cu un ciob în mână. Apoi îi dădu drumul peste mormanul care creştea la picioarele ei.

— Eveleth, Dumnezeule! spuse Dean, ridicându-se şi mutându-şi scaunul mai departe de masă.

Se întoarse şi luă teancul de farfurii – celelalte şase –, aşezându-le pe tejghea. Le sparse una câte una, izbind o parte din ele de tejghea sau de masă înainte de a le lăsa să aterizeze pe podeaua bucătăriei. Iar Dean stătea şi privea cu braţele încrucişate. Una o aruncă amintindu-şi cum Tim o făcuse idioată când nu-şi găsea cheile, iar bucăţile se împrăştiară pe podeaua bucătăriei până ajunseră sub frigider sau lângă maşina de spălat vase.

Când le făcu pe toate bucăţi – fiecare farfurie în care luase vreodată cina după ora nouă şi jumătate, după ce renunţase la gândul că Tim va ajunge acasă la timp, fiecare farfurie în care-i servise micul dejun de ziua lui, cu o lumânare înfiptă într-un turnuleţ de felii de pâine prăjită –, se opri. Era încinsă şi ameţită, inima îi bubuia, dar Dean rămânea tăcut.

Apoi veni spre ea, croindu-şi drum printre vasele sparte, făcându-şi o potecă până la ea. Veni atât de aproape, încât recunoscu mirosul lui de detergent de rufe.

Întinse braţul în spatele ei, peste umărul ei, şi ea se întrebă dacă urma să-i simtă mâna pe ceafă. Din fericire, înainte să apuce să închidă ochii sau, cu alte cuvinte, să se poarte ca o persoană care speră să fie sărutată, îl văzu cum apucă un castron şi-l face zob cu o mişcare din încheietură – mişcare ce valorase cândva multe milioane de dolari pe an.

Într-un film, ar fi ajuns amândoi să râdă, poate chiar să se gâdile. S-ar fi lăsat cuprinşi de veselie. Dar ei rămaseră lângă chiuvetă şi sfărâmară opt farfurii întinse, opt boluri pentru cereale şi opt platouri de salată. Când el îi înmână acel ultim platou, ea îl întinse în faţă, aproape reverenţios, şi-şi desfăcu degetele până ce greutatea lui nu se mai odihni în palma ei. Platoul se fărâmiţă în atâtea bucăţele împrăştiate pe podea, încât încetă să *existe.* Zgomotul atinse intensitatea maximă şi apoi se stinse; ei rămaseră acolo, singuri pe o insuliţă de gresie într-un ocean de floricele galbene sparte. Ea îşi

îndepărtă cu mână stângă o şuviţă încâlcită din dreptul feţei îmbujorate, iar el se crispă.

— Ah, te-ai rănit.

Nu era de mirare că, înconjurându-se de cioburi de vase sparte, se alesese cu o tăietură între două degete. Mai surprinzător era să constate, răsucindu-şi mâinile pe toate părţile, că nu mai avea alte zgârieturi. Îşi băgă mâna în apă rece, iar Dean luă un prosop de hârtie şi îl presă pe rană.

— Mă descurc, zise Evvie, continuând să preseze.

Dean însă îşi puse palma peste mâna ei.

— Ai grijă să apeşi tare, îi spuse. Se va opri.

La cât era de înalt, ar fi trebuit să bănuiască şi dimensiunea mâinilor lui, însă începu să chicotească văzând ce butucănoase păreau degetele ei pe lângă ale lui.

— Ai nişte lăbuţe ca de dog german, murmură ea.

— Mda. Să ştii că încă se mai pricep la anumite lucruri.

Ea ridică privirea spre el şi observă o mică cicatrice în dreptul sprâncenei. Mai mult ca sigur, îşi zise, era rezultatul unei mingi primite în faţă. Probabil a avut o rană deschisă. Poate că se întâmplase când era mic, cum era şi ea când a căzut într-un ciob şi s-a ales cu patru copci la genunchi. Sau poate că nu. Cât ai clipi, văzu cu ochii minţii cum îi bandaja rana de deasupra ochiului. El aruncă o privire pe sub hârtia care acoperea rana.

— Cred că o să supravieţuieşti.

Evvie continua să se uite la mâinile lui, apoi privirea îi lunecă în sus, la braţul şi apoi la umărul lui. Pe acolo pe undeva. Pe acolo pe undeva se găsea răspunsul.

— Ar trebui să mă înveţi să arunc mingea, îi spuse ea.

El râse.

— Poftim?

— Ar trebui să mă înveţi să arunc mingea, repetă ea.

— Pentru ce?

— Ca să ştiu cum te simţi când o arunci.

— Pentru ce? repetă el.

Ea ridică din umeri.

— Ca să ştiu cum te simţi când nu arunci.

El aprobă printr-o mişcare lentă a capului.

— Dar ştii că nici eu nu sunt în stare să arunc. Ştii că asta-i oarecum

specialitatea mea.

— Ştiu. Dar poţi să mă înveţi cum se face.

— Cât de bună vrei să devii?

— Să zicem... cât să nu se râdă de mine în liga mică.

Dean miji ochii.

— La ce grupă de vârstă?

Ea se gândi o clipă.

— Doişpe ani.

— La doişpe ani ajung să fie bunicei, o avertiză el. Nu te arunca aşa.

— Vreau să învăţ.

El zâmbi puţin.

— Bine. Vrei să începem acum? Presupun că eşti dreptace, aşa că mâna asta nu o să te supere.

— Nu, dar într-o zi aş vrea. Astăzi am chestii de făcut.

El ridică din sprânceană.

— Ceva interesant?

Ea se aplecă deasupra chiuvetei.

— Să fac curat în bucătărie şi să-mi cumpăr veselă nouă.

PRIMAVARĂ

20

Într-o joi, la început de aprilie, Evvie se afla în dormitorul ei, împachetându-şi puloverele de iarnă, când simţi telefonul cum îi bâzâie în buzunar. Îl scoase şi văzu, alături de poza lui Andy, următorul mesaj: *Putem să ne vedem sâmbăta la micul dejun? Îmi pare rău că nu am mai reuşit să ne întâlnim. Am o groază de chestii pe cap, dar ar fi grozav să te văd.* Umerii îi coborâră cu vreo doi centimetri, simţindu-se uşurată.

De când purtaseră discuţia despre noaptea în care a murit Tim, simţise că Andy s-a îndepărtat de ea. Avea o iubită nouă, avea copii, era ocupat, muncea. Dar nu reuşea să se convingă de faptul că nu era supărat pentru că-l lăsase vreme de săptămâni, chiar luni întregi, să-i aline o durere pe care nu o resimţea cu adevărat. Se văzuseră de câteva ori de atunci şi întâlnirile fuseseră alarmant de cordiale. Îşi scosese de multe ori telefonul să-i scrie, dar nu o făcuse.

După câteva minute, îşi căută iar telefonul în buzunar. *Hei! Mă bucur mult că mi-ai scris. Mi-ar plăcea, da. Mi-a fost foarte dor de tine.*

Răspunsul veni imediat: *Şi mie! E OK dacă vine şi Monica?*

Îl asigură că era în regulă şi că de-abia aştepta, deşi nu prea era adevărat.

Îşi scoase telefonul din nou şi-i dădu mesaj lui Dean: *Partea bună e că sâmbătă ies q Andy la micul dejun.*

El îi răspunse: & *partea proastă?*

Dar înainte să apuce să-i răspundă, telefonul îi vibră din nou: *Vine cu gagica?*

Îi trimise un emoticon care rânjea cu toţi dinţii. Cel care i se păruse mereu potrivit pentru Mr Okaaaay.

Tot mă bucur că mergi, îi răspunse el. *O să fie bine. E o tipă mişto. Pe bune.*

Ea îi trimise o inimioară galbenă. Pentru ea, toate inimioarele erau diferite, îngroşate şi frumos înclinate, trimise într-un limbaj pe care-l vorbea numai ea – ceea ce putea să însemne că nu era un limbaj, doar un jurnal care se ascundea în văzul tuturor. Inimioara galbenă era pentru recunoştinţă.

Sâmbătă, Evvie ajunse prima la restaurant pentru micul dejun. În

sfârşit, venea primăvara, aşa că se aşeză la masa lor, cu cafeaua în faţă, şi se întoarse spre fereastra mare, închizând ochii şi lăsând soarele să-i încălzească obrajii. Se întoarse auzindu-l pe Andy cum râde în timp ce o conducea pe Monica pe bancheta din faţa ei.

— Hei, scuze pentru întârziere, spuse el.

— Nicio problemă, răspunse Evvie. Mă bucur să vă văd.

— Şi noi, spuse Monica cu un zâmbet. Îţi mulţumesc că mi-ai dat voie să dau buzna şi să vă stric tradiţia. Ştiu că e 5 ceva special.

— Hei, mă bucur că Andy şi-a făcut timp. *Nu, nu, nu, nu asta am vrut să spun.* Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine, adăugă ea, dar nici asta nu sună prea bine.

Şi scorul devenise 0 la 2.

— Recomand clătitele cu afine, cu toate că Andy e mort după omleta cu şuncă şi brânză.

— Oh, ştiu, crede-mă, spuse Monica.

În acel moment, lângă ei apăru Marnie. Aşeză pe masă, în faţa Monicăi, o ceaşcă cu un pliculeţ de ceai înăuntru şi un vas mic cu apă fierbinte.

— Mă bucur să vă văd împreună pe toţi! zise Marnie. Mâncarea voastră e gata în câteva minute, adăugă ea în timp ce îi turna lui Andy cafea în ceaşcă.

— Îmi cer scuze, n-am ştiut c-ai mai fost pe aici. Ce toantă sunt, zise Evvie, aşezându-şi mai bine şervetul pe genunchi.

Andy se uita în telefon.

— Andy e un om cu tabieturi, vorbi Monica în numele lui. Apropo, voiam să-ţi spun c-am trecut ieri cu maşina pe lângă casa ta şi apoi am vorbit întruna despre cât de bine arată. Cred că veranda aia e magnifică.

Eveleth râse.

— Ce drăguţ din partea ta. Ar trebui să vii cândva să stai pe verandă.

Evvie miji ochii.

— A sunat cam ciudat, adăugă ea.

— Nu, deloc. Te rog să vii să stai într-a mea, cu toate că e mai puţin aspectuoasă.

Andy întinse mâinile şi îşi împleti degetele cu ale Monicăi.

— Ce mai faci tu, Ev? o întrebă.

Evvie se repezi la momeala salvatoare. O apucă bine.

— Bine. În sfârşit am reuşit să văd nişte episoade din *The*

Americans, apropo.

El zâmbi.

— Şi n-am avut dreptate?

— Ba da, ai avut, încuviinţă ea, mişcând uşor din cap.

— Nu ţi se pare că e „propagandă”? întrebă el, aruncându-i priviri scânteietoare Monicăi.

— O, Doamne, izbucni Monica, dându-şi ochii peste cap. Îmi pare rău că nu mi-a plăcut serialul ăsta al tău. Discută cu Evvie. Ei i-a plăcut.

Îşi retrase mâna în joacă, iar Andy i-o sărută şi, prinsă într-a lui, i-o duse undeva sub masă.

— E ca un copil, când vine vorba de televizor.

Eveleth zâmbi.

— Cunoaştem. Ce mai fac fetele?

— Ah, sunt bine, spuse Andy. Mămica lor se mărită cu Fred, apropo.

— Fir-ar! mormăi Evvie. Se mărită în sfârşit cu el?

— Din fericire, fetele cred că este OK. Altfel ar fi mult mai dificil. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care am aşteptat vreo două luni înainte să le-o prezint pe Monica.

Înclină capul într-o parte.

— Ah, deci aţi început să vă cunoaşteţi, se adresă ea Monicăi.

— Da, spuse Monica. Sunt grozave. Dar tu ştii asta mai bine decât mine. Nu sunt deloc încântate că a trecut atât timp de când nu te-au mai văzut.

Îi aruncă lui Andy o privire plină de scântei şi el îi răspunse mai subtil.

După vreo câteva momente de tăcere şi câteva schimburi de politeţuri, Marnie aduse mâncarea: clătitele lui Eveleth, omleta lui Andy, iar Monicăi îi aduse ceva care arăta a omletă vegetariană. Părea genul care mănâncă omletă vegetariană – foarte cu capul pe umeri. Foarte sănătoasă. Nu vreo preţioasă care mănâncă numai brânză de vaci, dar o persoană mai matură decât oricare alta de la masă, care ar putea să mănânce, să zicem, clătite.

Mâncau şi discutau: Eveleth cu Monica, Monica cu Andy. Şi când mâncarea era pe terminate, Monica se ridică de la masă.

— Revin imediat, spuse, înghiontindu-l pe Andy ca să se ridice şi să o lase să iasă.

După ce plecă, Evvie culese o afină de pe marginea farfuriei.

— Pare nemaipomenită.

Își sprijini bărbia în palmă și îl privi.

— E bine?

El zâmbi.

— E așa de bine, Ev. Adică, e încă devreme. Dar, da, e grozavă. Sunt fericit. Și îmi pare rău că am cam dispărut. Am tot... Știi cum e, mă străduiesc să fiu un partener bun. În weekenduri am fost ocupat, am avut multe de făcut. M-am simțit prost. Mă temeam să nu crezi că sunt supărat în legătură cu lucrurile discutate atunci, când am trecut pe la tine, despre valiză și tot restul.

Evvie simți că se îmbujorează.

— M-am gândit la asta, da.

— Îmi pare rău. Recunosc că m-a dat puțin peste cap. Nu știu.

— N-am vrut să se întâmple asta, spuse ea.

El râse nervos, cu jumătate de gură, iar Evvie percepu atât de acut distanța creată între ei, încât simți că o înțeapă ochii și i se pune un nod în gât, pur și simplu, *nu.* Se mulțumi să tușească.

— Dean o să mă învețe să arunc mingea.

— Oh, serios? spuse Andy râzând. Pare că vă distrați împreună.

Știa că i se deschide o portiță, era momentul să-i vorbească despre unda verde și despre vase. Dar lucrurile astea erau deocamdată singurul ei secret legat de viitor, nu de trecut. Spunându-le cuiva, le-ar fi privat de aerul lor ștrengăresc, ca atunci când bei whisky dintr-o ceașcă de cafea. În plus, nu-i venea în minte niciun răspuns din partea lui – dă-i bătaie, ai grijă, spune-mi tot – la care să știe cum să reacționeze. Așa că spuse:

— Ai avut dreptate; e plăcut să ai pe cineva prin preajmă, în felul ăsta nu mai petrec așa mult timp de una singură.

— Numai nu încerca să-l faci bine. Știu eu cum ești tu.

— Cum sunt?

— Ești foarte... grijulie. Literalmente. Ai avut grijă de tatăl tău, ai avut grijă de Tim, ai avut grijă de mine după plecarea lui Lori. Pur și simplu nu vreau să ai grijă de toți rătăciții pentru tot restul vieții tale. Ești genul de om care ajunge să aibă un câine cu două picioare, pe care-l poartă cu el într-un cărucior.

— Nu există un astfel de gen.

— Ba evident că există genul ăsta de om. Un om care ajunge să înființeze un spital pentru păpuși și să le pună atele făcute din scobitori păsărilor care își rup picioarele.

— Ei, bine, promit să nu deschid un spital de păpuşi.

— Ce ţi-ai dori să faci?

Evvie îşi dădu după ureche o şuviţă rebelă de păr.

— Să muncesc. Sau poate să fac şcoală. Nu ştiu. Mă mai gândesc. Nona îmi tot trimite mesaje; lucrează la o nouă carte. Ştii cât de mult îmi place să lucrez cu ea.

— Ar fi fantastic, spuse Andy ridicându-se. Cred numai că ar trebui să ai ceva al tău.

I se întipări în minte exact momentul în care Andy rosti acele cuvinte.

— Nu că n-ai şti. Şi mă gândesc la ceva distractiv, minunat şi diferit.

Schimbară o privire. În acel moment, Monica veni în separeu şi îl înghionti pe Andy, iar el se strânse ca să-i facă loc, continuând însă să o privească pe Eveleth, care încă se mai întreba ce se petrecuse.

— Am pierdut ceva? întrebă Monica.

— Nu, spuse Eveleth.

Apoi luă nota pe care o strecurase Marnie pe masă şi se ridică în picioare.

— Mă ocup eu de asta. Mă bucur mult că v-am văzut, să ştiţi.

— Oh, mulţumim, Evvie, spuse Monica, întinzându-se peste masă şi strângând-o de braţ. Data viitoare facem noi cinste, bine?

Evvie îşi puse mâna peste a Monicăi.

— Desigur. Data viitoare.

Strecură bacşişul sub marginea farfuriei, apoi merse să achite nota la tejghea. Andy şi Monica îi făcură cu mâna în drum spre ieşire, întâmplător cu degetele împletite, şi dispărură. În timp ce aştepta la casă, simţi privirile aţintite asupra ei. Priviri neobişnuite să o vadă îngrijită sâmbătă dimineaţa, neobişnuite să o vadă plecând aşa devreme şi de una singură. Priviri obişnuite să vadă cum bârfele continuă dincolo de uşă şi apoi îmbrăţişarea din dreptul maşinii lui. Nu şi astăzi.

21

În acea după-amiază, Evvie se mai urcă o dată în camioneta lui Dean, iar el mai spuse o dată:

— Bun, să-i dăm drumul.

De data asta, o duse pe terenul de fotbal al liceului.

— Dean, nu prea le am eu cu sportul, dar, cu toate astea, știu că ăsta nu e un teren de baseball, spuse ea în timp ce pășeau pe gazon.

— Așa e, asta e prima ta victorie din prima ta zi oficială de aruncător în jocul de baseball. Se întâmplă să fie un meci al echipei de tineret pe terenul de baseball și tot ce trebuie să faci astăzi este să arunci o minge. Nu ai nevoie de nimic altceva în afară de o mănușă și o minge.

Mâna în care Dean ținea mingea de baseball se înălță între ei.

— Așa că ține asta.

— Auzi, oare nu e ceva sacru să iau o minge de la tine? Trebuie să promit că voi respecta legile...?

— Ia mingea, zise el cu glas scăzut și oarecum aspru.

Se răsuci, ținând mingea între ei, și se postă chiar în fața ei, atât de aproape, că îi putea atinge coastele. Ea luă mingea, iar el băgă mâna în sacul pe care-l avea pe umăr și scoase de acolo o mănușă neagră cu șireturi roz-aprins.

— Glumești, spuse Evvie.

— Ia-o!

— E roz, spuse ea fără să se atingă de mănușă.

Se lăsă puțin pe spate ca să nu se atingă de mănușă.

— Nu e roz, doar că are puțin roz.

— Nu pot să o port. Obiectez.

— De ce?

— Cred că... patriarhatul.

— Evvie, nici eu nu mă prea împac cu patriarhatul. Am fost alungat din New York de oameni care scriu „ratatule” cu cratimă. Vrei, te rog, să-ți pui mănușa cea roz?

— Nu e roz, doar că are puțin roz, bombăni ea, trăgându-și-o pe mână și apucând, de probă, mingea. Nu cred că înțelegi patriarhatul.

Dean gesticulă cu mănușa tocită pe care o purta în mâna stângă.

— Probabil că nu. OK, dă-te înapoi până îți spun eu să te oprești. Și

să nu cazi.

— Asta face parte din antrenament? „Să nu cad?"

— Negreşit. Cu toate că din gura mea sună foarte înţelept. Avantajul experienţei, spuse el, făcându-i semn cu mâna să se oprească. OK. Acum, fără să te gândeşti prea mult la asta, aruncă-mi pur şi simplu mingea.

Evvie întoarse spre el umărul stâng, în vreme ce corpul ei îşi amintea o lecţie primită cândva de la tatăl ei. Făcu un pas când aruncă. Mingea plană uşor, iar Dean se întinse puţin spre stânga să o prindă.

— E un început bun. Încă o dată.

Îi înapoie mingea. În acest răstimp, lui Evvie mintea îi fugi la bietul Mackey Sasser. Răsuci mănuşa cu palma în sus, făcând-o căuş ca să prindă mingea.

— Bun aşa, zise el. Eşti talentată.

— Serios?

Urmă o pauză.

— Ai putea fi talentată.

Evvie râse. Mai făcură treaba asta de câteva ori – arunca destul de constant pentru cineva care probabil că nu mai aruncase decât şerveţele mototolite la coşul de gunoi, iar de prins, prindea cam jumătate din mingile pe care i le dădea înapoi el.

— OK, vreau să-ţi arăt ceva, spuse Dean, venind spre ea.

Se opri chiar în spatele ei, astfel că putu să simtă cu tot corpul căldura pe care el o emana.

— E în regulă dacă pun puţin mâna pe tine ca să îţi arăt?

Ea se întoarse şi îl privi peste umăr.

— Da, e OK.

Se poate să-i fi făcut cu ochiul. Sau poate că nu. Nu era cel mai bun unghi. Dar îşi puse mâinile pe braţele ei şi o repoziţionă, întorcând-o din nou cu umărul stâng spre ţintă.

— Până aici e bine. Dar când arunci, condu mingea din cot şi, înainte să-i dai drumul, vreau să laşi încheietura asta moale – o apucă de încheietura mâinii drepte –, să o laşi să se ducă pe spate chiar înainte să arunci mingea. Cu palma îndreptată în sus. Ca o majoretă.

— Ca o majoretă?

Atunci Dean ridică mâinile şi încordă braţele.

— Ştii ce vreau să zic.

— O, Doamne, las-o baltă. Dacă te văd puştii pe care-i antrenezi

făcând asta, nu o să mai asculte niciodată de tine.

— Bine, Mușchiuloaso, ești gata să trecem la lucruri serioase?

Îl simți îndepărtându-se câțiva centimetri și zâmbi.

— Sunt gata, sunt gata, anunță ea, ducându-și mâna la spate.

Dean era din nou în spatele ei. Piciorul lui stâng porni înainte, înghiontindu-l pe al ei câțiva centimetri mai în față.

— Ai nevoie de ceva mai mult spațiu aici.

Îndoi brațul drept după al ei, odihnindu-și mâna pe dosul palmei ei. Trecură cinci secunde. Și încă cinci.

— Ce faci? întrebă ea în cele din urmă.

— Stau și eu cu tine, îi răspunse el direct în ureche.

Eveleth nu suportase niciodată să simtă că roșește. Senzația era însoțită întotdeauna de jalnica dorință de a înceta complet să existe, de a se transforma într-o ceață pe care să o sufle vântul. Roșeața asta, însă, era ca o înflorire, de parcă, dacă ar privi în jos, ar vedea petale fâlfâind pe umerii săi. Își ținu respirația și rămaseră așa. Începu să se întrebe dacă nu cumva el îi simțea pulsul la încheietură, pentru că ea și-l simțea în tâmple și se temea că ar fi posibil ca întreaga ei cutie toracică să facă *bum-bum, bum-bum.* Înainte să apuce să facă un pas, el întinse mâna și-i puse două degete pe gât.

— Îți verific pulsul. Știi, să mă asigur că ești bine, relaxată. Așa funcționează sistemul meu.

Bum-bum-bum.

— Stai, spuse el.

Apoi îi suflă în ceafa, iar ea simți cum i se face pielea de găină pe tot brațul. El îi observă reacția și spuse cu un amestec de curiozitate și satisfacție:

— Huh.

Ea îl privi peste umăr.

— Ai suflat spre mine.

— Da, spuse el.

— Și de ce, mă rog?

— Aveai o gâză.

— Da, sigur. Înapoi la treabă, domnu' antrenor, zise ea pe un ton ferm.

— N-ai decât. Data viitoare când văd o gâză, o să o las să ți se târască pe spatele tricoului.

— Super. Data viitoare când sufli spre mine, o să-ți trag un cot în

stomac.

El scoase un hohot de râs din adâncul pieptului.

— Aşa, o să te răsuceşti în timp ce arunci. După cum am zis, vei conduce mingea cu cotul.

Îşi mută mâna de pe palmă pe cotul ei.

— Ăsta pleacă primul. Apoi, când începi să arunci, o să ridici piciorul ăsta – se apleacă şi-i atinse şoldul drept cu un deget – şi o să ajungi cu faţa înainte, bine? Te întorci cu tot corpul spre înainte.

Ea se uită din nou peste umărul drept şi miji ochii.

— Am impresia că pe băieţii de liceu nu-i înveţi să arunce tot în felul ăsta.

— Nu. Miros groaznic.

— Ştii că e foarte evident, zise ea.

— Hei, dezvolt o nouă metodă. Te bagi sau nu te bagi?

— Continuă, zise ea.

— Bun, aşa, ia mâna cu mănuşa – îi dădu un ghiont cu mănuşa lui – şi ridică cotul ăsta. Îndreaptă-l în direcţia în care mă voi afla eu. Apoi o să smuceşti încheietura, o să urmăreşti mişcarea, o să aduci şi piciorul şi uite aşa... aşa arunci o minge de baseball.

— Şi acum pot să arunc ca tine?

Se îndepărtă de ea.

— La cum arunc eu acum, probabil că vei arunca fix ca mine.

Ea se schimonosi.

— Nu la asta mă refeream.

— Ştiu.

Se îndepărtă de ea în pas alergător, apoi încetini şi se întoarse.

— OK, dă-i bătaie, spuse el, lovindu-şi mănuşa.

Ea se întoarse, aliniindu-şi corpul perpendicular pe direcţia lui. Îşi depărtă puţin picioarele. Îşi trase puţin înapoi braţul cu mingea şi îndreptă cotul stâng spre Dean. *Greutatea, în faţă, cotul înapoi, smuceşte, urmăreşte mişcarea, întoarce-te.* Aruncă mingea direct în pământ.

— Uf, of, uf!

El fugi râzând să o ridice.

— Nu, nu, nu trebuie să ţii minte mare lucru.

— Vreau să văd cum arunci tu. Cred că m-ar ajuta.

El rămase cu mingea în mână, cântărind-o parcă.

— Tocmai ce m-ai văzut aruncând.

— Cum arunci pe bune, zise ea.

— Eveleth, nu cred că asta...

— Nu spre mine, tolomacule, că m-ai omorî. Aruncă spre gard.

Evvie gesticulă cu mănuşa care avea puţin roz. El măsură cu privirea gardul gri care împrejmuia una dintre laturile terenului de fotbal.

— Nu ştiu, Ev.

Veni aproape de el şi-şi încrucişă braţele.

— O să mă ajute. Lasă-mă să te văd.

— Fie!

Dean se întoarse cu faţa la gard şi făcu un pas, iar ea îi urmări fiecare mişcare a corpului. I se părea că vede cum i se întind, i se încordează şi i se destind ca o praştie fiecare muşchi, fiecare tendon şi fiecare oscior. Umerii i se rotiră, şoldurile i se răsuciră, văzu ceva mişcându-i-se până şi în ceafă. Mingea zbură şi se opri în gard cu o bubuitură ascuţită. Se întoarse lângă ea, care dădea uşor din cap.

El deschise geanta aflată pe jos, lângă el, iar din ea se rostogoliră în jur de zece mingi de baseball. Le aruncă una după alta, *bum, bum, bum,* mai întâi ca unul care ştie să arunce şi apoi ca un *pitcher* profesionist de baseball. Se juca cu cozorocul şepcii cu sigla liceului Calcasset. Îşi freca mâna de şold. Ajuns la ultima minge, executa deja bătaia, cu piciorul ridicat, iar Eveleth îl văzu cum trage cu ochiul înspre baza întâi, care însă nu era la locul ei.

La final rămăsese fără suflu, iar lângă gard se adunase o grămadă de mingi de baseball. Dean îşi puse mâinile în şold. Evvie stătu un minut lângă el, imitându-i postura, cu privirea aţintită înainte. Apoi se duse la gard şi adună mingile, punându-le într-un marsupiu improvizat din tricou. Se întoarse şi le dădu drumul pe jos, în faţa lui Dean. El încuviinţă din cap. Ridică una. *Bum.*

I se părea că toate se loveau de gard în acelaşi punct fix. După o vreme, ea putu să observe urmele lăsate de mingi, urme foarte apropiate, grupate ca un coş cu piersici. Dar se uita mai mult la Dean. Avea fruntea puţin umedă şi la un moment dat un cârlionţ i se lipi de ea. El trăia intens ceva, se întrecea cu cineva şi o dată îl auzi şoptind ceva foarte asemănător cu: „Na, frate, ia de-aici!"

Dean arunca aşa cum se năpustesc felinele mari în documentare. Ştia ce va urma, îl vedea luându-şi avânt, îl vedea încordându-se în timp ce aştepta, dar de fiecare dată când se lansa o surprindeau cruzimea şi liniştea cu care se desfăşură totul. Evvie adună mingile şi le

puse la picioarele lui, dar de astă dată Dean se opri, cu mâinile în şold şi spuse:

— Cât ai nevoie să vezi?

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu, tu cât ai nevoie să faci asta?

El zâmbi şi clătină din cap.

— Neah, asta e pentru tine, Minnesota.

— Eşti sigur?

El o privi, trăgându-şi sufletul.

— De ce ne aflăm aici?

Ea se duse la gard, ţinând mâinile în buzunar, şi se uită la urmele imprimate pe el.

— N-aş zice că arunci la întâmplare, îi strigă ea. Îmi scapă mie ceva?

— Fir-ar să fie, spuse el, privind cerul foarte albastru. Evvie, e o chestiune de centimetri. *Centimetri.* Faptul că nu dau peste gard, în stradă, nu înseamnă că s-a schimbat ceva. De ce vorbim din nou despre asta?

— Pentru că eu, dacă aş putea să fac ceva la fel de bine cum faci tu asta, aş vrea să continui să fac lucrul ăsta cât mai mult posibil. Şi cred că şi tu îţi doreşti asta. Am văzut rezultatele atunci când nu-ţi ieşea. Nu reuşeai asta.

Arătă cu degetul micul ciorchine de urme de pe gard.

— Deci ceva s-a schimbat. Nu eşti puţin curios?

— Renunţ. S-a terminat!

Ea se apropie de el.

— Dacă s-a terminat, atunci de ce te-ai urcat într-o barcă numită *A doua şansă* şi i-ai lăsat să te fotografieze?

El îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Fotograful a venit cu ideea. Am avut de ales între asta şi *Animal de pradă.*

Ea clătină din cap.

— Nu face asta. Ştii foarte bine la ce mă refer. Ştii doar ce ai zis în interviul ăla. Ştii doar că ieşi în miez de noapte...

— Nu vreau să vorbesc despre asta, îi spuse el pe un ton ferm. Dacă aş fi vrut *să vorbesc* despre asta, te-aş fi *anunţat,* după cum ţi-am zis şi data trecută când m-ai *întrebat.*

— Nu cred că eşti pregătit să renunţi. Cred că de-aia te furişezi noaptea afară.

— Evvie... tu nu renunţi niciodată?

Ea se afla din nou în faţa lui şi îşi aşeză mâna pe braţul lui, cel pe care-l folosea să arunce.

— În fiecare an se organizează un meci demonstrativ între Claws şi o echipă din Freeport. Se joacă, se strâng fonduri şi banii se împart între Asociaţia Părinţilor de aici şi cea de acolo, iar echipa câştigătoare primeşte un bonus. Uneori una dintre echipe are un invitat...

— Îţi baţi joc de mine? Nu, drace, spuse el. Vrei să aduci aici o sută de reporteri care să scrie despre cât de trist este că am ajuns să particip la un meci caritabil? Oamenii ăştia tocmai au început să se plictisească de mine, nu vreau să le dau apă la moară.

— Dar nu o să facem publică informaţia, spuse ea, folosind cu graţie viitorul. Le spunem celor din echipă. Pentru restul lumii va fi o surpriză. Puştii pe care-i antrenezi o să fie încântaţi. Şi vedem cum iese. Arunci şi tu o manşă.

El încă mai ţinea în mână o minge şi îşi tot trecea degetele peste cusăturile ei.

— Tu nu mă asculţi, îi zise el.

— Da, ştiu.

22

Echipele Calcasset Claws şi Freeport Explorers jucau în fiecare an, în ultima duminică din mai, un meci demonstrativ denumit *Spring Dance* (Dansul primăverii). Jucau alternativ, când pe un teren, când pe celălalt. Înaintea meciului organizau în parcare un carnaval şi, în fiecare an, echipa gazdă încerca să depăşească realizările organizatorice din anul precedent. Într-un an, în Freeport s-a jucat *laser tag;* în anul următor, cei din Calcasset au creat o cameră de realitate virtuală. Într-un an, în Calcasset a avut loc o expoziţie canină; în anul următor, în Freeport au adus un călăreţ de tauri.

Cum echipa Calcasset era gazdă în anul acela, era de înţeles entuziasmul organizatorilor atunci când, cu vreo două săptămâni înainte de meci, Dean Tenney s-a strecurat în biroul lor provizoriu din Dacey Park să le spună că, dacă echipa nu are nimic împotrivă, ar vrea să-şi arate recunoştinţa pentru primirea pe care i-o făcuseră, aruncând pe durata unei manşe. Or fi avut cei din Freeport un tunel aerodinamic vertical anul trecut, dar Calcasset urma să apară la ştiri. Singura condiţie era să se păstreze secretul până la intrarea lui pe teren.

După ce încheie înţelegerea cu Liza, care se ocupa de organizare, Dean ieşi din birou şi păşi într-un hol din beton. Coridorul din dreapta, cel pe care venise, ducea înapoi în parcarea unde îşi lăsase camioneta. Celălalt coridor ducea în teren, unde nu intrase decât pe timp de noapte. Făcu stânga. Îşi scoase din mers telefonul şi-i scrise lui Eveleth: *Au fost de acord. Acum chiar trebuie s-o fac.*

Ea îi trimise o inimioară albastră.

Poarta scârţâi când o deschise şi el păşi pe teren. Primul teren de baseball pe care fusese vreodată se afla în Lansing, Michigan, acolo unde se născuse.

Când jucau fraţii lui, obişnuia să se întindă între gradene şi să asculte mingea în loc s-o privească. Îl cucerise zgomotul făcut de minge atunci când loveşte mănuşa prinzătorului: *poc.* Pe mulţi cunoscuţi de-ai lui, zgomotul bâtei îi fascinase. Le plăcea să lovească mingea şi crescuseră tânjind mai întâi după acel *clang* al bâtei de aluminiu din liga mică şi apoi, dacă ajungeau până acolo, după zgomotul ca de foc de armă al bâtei din lemn din liga mare. Pentru el, însă, fusese mereu

zgomotul mingii care loveşte mănuşa. Credea cu tărie că *pitcherii* buni aveau un sunet diferit de cel al *pitcherilor* proşti şi, când începuse să dea greş, tânjea după sunetul ăla bun, sunetul satisfăcător al mingii aruncate acolo unde îşi dorea prinzătorul să o întâlnească.

Ultima oară când ieşise de pe stadionul celor de la Yankees, mulţimea se bucurase că pleacă şi fusese nemulţumită că nu avusese ocazia să-i arunce un stup roitor de albine direct în cap. Ştiuse, *ştiuse* că s-ar putea să nu mai arunce niciodată mingea de baseball. Intrarea pe terenul din Calcasset avea să fie primul lui rol de *pitcher* după ce-i dăduse mingea antrenorului de la Yankees şi se dusese pe banca de rezerve, acompaniat de vocea unui tip pe care-l auzise zbierând, limpede ca lumina zilei: „Ieşi dracu' afară, dementu' dracului!"

Merse pe iarbă, trecând pe lângă banca de rezerve şi străbătând tribunele, până ajunse în careul *pitcherului,* acolo unde Evvie îl găsise o dată la lumina lanternelor. Cu mâinile în şold, se opri să privească baza întâi. Se gândi la ea şi la spartul vaselor în bucătărie. Era atât de calmă şi de hotărâtă, farfurie după farfurie şi aşa mai departe, iar el nu putuse să-şi dea seama dacă nu cumva i se întâmplase să uite că era şi el acolo. Coborâse privirea şi văzuse că îi curge sânge şi, o clipă, a ştiut ce avea de făcut şi a fost în stare să facă asta.

Lovi cu piciorul în pământ şi ieşi din teren, amintindu-şi cum, stând lângă ea la chiuvetă şi presându-i bandajul pe tăietură, îi privise pe furiş ceafa.

Următoarele câteva săptămâni fură un exerciţiu de uneltiri. Liza vorbi cu managerul de la Claws, care, la rândul său, vorbi cu echipă despre Dean. Unul sau doi dintre băieţi se arătară surprinşi că Dean voia să facă asta, dar cine putea să reziste tentaţiei unei posibile reveniri, care ar putea face obiectul *tuturor* publicaţiilor şi care ar putea avea loc chiar pe terenul de acasă? Ca jucător, tipii care îl cunoscuseră îl plăcuseră, îl găseau amuzant şi surprinzător de isteţ pentru o persoană despre care umbla vorba că ar fi cam dus cu pluta.

Îi făcură un tricou pe spatele căruia scria „TENNEY". Îl întrebară dacă vrea să aibă vechiul lui număr, iar el spuse că nu. În schimb, ca să-i poarte noroc, le ceru numărul 26, pentru că Evvie stătea la numărul 26, pe strada Bancroft. Când ajunse acasă şi-i arătă tricoul lui Evvie, ea exclamă:

— Ia te uită, e numărul casei mele. Poate e norocos.

— Poate, răspunse el, împăturind tricoul.

Nici că se putea o vreme mai potrivită pentru *Spring Dance.* Adia un vânticel leneş şi nu erau mai deloc nori. Lumea îşi pusese pături de picnic în portbagaj şi geci subţiri pentru seară, când se va lăsa răcoarea. În parcare mirosea deja a ulei încins, fetele probau cercei din plastic reciclat, făcuţi de o femeie din Camden, şi începuseră să monteze boxele pentru formaţia (adusă din Boston) care avea să cânte înainte de meci.

În bucătăria de la numărul 26 de pe strada Bancroft, Evvie punea într-o sacoşă de pânză ochelarii de soare, pernuţa cu „Claws" şi o bluză cu mânecă lungă pe care i-o împrumutase Dean după ce i se stricase fermoarul de la jachetă. Uşa lui Dean era închisă şi, după ce-şi lipi urechea de ea şi constată că încă mai asculta unul din podcasturile pe care ea încercase să i le bage pe gât, deschise un dulăpior din care scoase o sticlă de şampanie cu folie de aluminiu în jurul gâtului. Puse mâna pe etichetă şi închise ochii de „Doamne ajută!", apoi o puse repede în frigider, pitind-o după o carafă de ceai rece.

Dean ieşi din apartament în blugi şi o bluză Henley verde, cu geanta pe umăr, şi intră în bucătărie ca să-şi pregătească ceva de mâncare înainte de a pleca.

— OK, zise el. Pornesc la drum.

Ea puse sacoşa jos.

— Te simţi bine?

— Da, sigur.

Dean îşi săltă geanta mai sus.

— Am ceva emoţii, cred.

Ea dădu aprobator din cap.

— O să iasă genial.

— Sper să ai dreptate. Dacă nu, o să fie un mare rahat.

— E un joc distractiv pentru strângere de fonduri. Nu-i prea diferit de un antrenament. Faci un lucru pe care ştii să-l faci.

— Cam toată lumea a uitat de fundul meu amărât. Nu ştiu dacă e o mişcare aşa de inteligentă să le aduc aminte.

— Am alungat-o pe cucoana aia – cum i-o fi zicând – de pe veranda mea, nu? Pot să fac asta din nou, dacă e cazul.

— Eşti pregătită să-mi ţii spatele, hm?

— Orice e nevoie.

El miji ochii.

— Ești fantastică. Voiam doar... simțeam că trebuie să-ți spun. Nu știu dacă știi.

Ea se sprijini de chiuvetă.

— Și tu ești. Și, oricât de înfricoșător ar părea, trebuie doar să faci lucrul ăla pe care l-ai făcut sub ochii mei.

— Dacă o dau în bară, o să fie cel mai mare eșec pe care Calcasset l-a văzut vreodată.

Ea flutură din mână.

— Nu-i adevărat. Nu o întreci pe fetița de clasa a doua care a căzut în bot costumată într-o cutie de Cheerios. De-aia eșecul aici e așa de grozav. Te pui în continuare cu elevii de generală care plonjează în cap ca să ne distreze pe noi.

El râse și își masă falca.

— Hei, pot să-ți cer o favoare?

— Sigur.

— O să sune... Nu prea știu cum o să sune. Dar mi s-a spus că biletele nu sunt cu locuri. Ai putea să încerci să stai în spatele bazei a patra?

Dean făcu un gest către înainte cu ambele mâini, ca și cum ar fi ghidat un avion pe pistă.

Primul ei gând fu că își dorește ca ea să observe dacă *pitcherii* erau buni. Al doilea, că își dorește să prindă un loc bun. De-abia la al treilea își dădu seama ce voia să spună.

— Pot. Vrei să-ți fac un semn cu mâna sau așa ceva? Nu știu dacă o să mă poți vedea.

— Nu voi putea, spuse el. Cu toate astea, voi ști. Cine știe? Poate mă ajută. Sunt dispus să încerc orice.

— Ce drăguț! Cred că mă simt onorată.

— Ar cam trebui să plec, spuse el fără să se urnească.

Rămase cu cheile în mână, zornăindu-le și mutând inelul de pe un deget pe altul.

— Am emoții ca naiba.

Făcu acel prim pas spre el cu intenția unei îmbrățișări perfecte, în care ți se înmoaie genunchii, în care el îi miroase părul, ea îi adulmecă gâtul, în care să zăbovească într-o strânsoare secretă, stranie, suspendată. Însă, de cum porni, el o fixă cu privirea și lăsă să-i cadă geanta de pe umăr, care alunecă de pe braț și făcu *buf* pe podea. Îi trase tricoul într-o parte și îi dezveli clavicula. La următorul pas, dădu drumul și cheilor, care zdrăngăniră pe gresie. Nici nu ajunse bine la el,

că, dintr-o mişcare, o apucă de cozorocul şepcii cu Claws, azvârlindu-i-o pe jos.

Când în sfârşit îl sărută, tot ce-i veni lui Evvie în minte fu *în sfârşit, în sfârşit.* Îşi încrucişă mâinile sub capul lui şi simţi degetele lui înfigându-i-se în oasele şoldului. Surprins, el scânci înăbuşit, poate că şi ea făcu la fel.

A fost un sărut puţin alandala şi imperfect sau poate că a fost perfect tocmai pentru că nu mai făcuseră asta până acum. Pastă de dinţi, barbă nerasă, respiraţie, mâna lui Dean urcând doi centimetri sub bluza ei, până în talie, articulaţia umărului lui pârâind ca un deget pe care-l trosneşti intenţionat atunci când îşi potrivi braţele ca să o ţină mai strâns. Asta era tot ce reţinuse. Şi acel *în sfârşit, în sfârşit.*

Se desprinseră încet şi ea făcu un pas înapoi. Îşi puse mâinile în păr şi constată că acesta mai era prins doar în jumătate de coadă.

— Am uitat să-ţi fac semnul de undă verde, spuse ea, sprijinindu-şi mâinile pe măsuţa din spate.

El zâmbi, mângâindu-şi obrazul.

— E în regulă, m-am prins singur.

Ea se aplecă după şapcă, apoi îl privi cu o urmă de îngrijorare.

— O, Doamne, ştiu că trebuie să pleci. Ştiu că e o zi importantă. Asta nu era în plan. N-am vrut să... fac ceva derutant.

El îşi luă cheile de pe jos şi îşi ridică geanta pe umăr.

— Evvie, nu a fost derutant.

Dădu să iasă din bucătărie, dar se mai întoarse o dată spre ea:

— A fost în multe feluri. Derutant, însă, nu.

Se întrerupse, apoi adăugă:

— Îmi pare rău că te-am ciufulit.

Îi făcu cu ochiul şi ieşi.

23

Evvie se întâlni cu Andy, Monica şi fetele la intrare, ca să stea împreună la meci. Evvie se aplecă să examineze cele două codiţe îngrijit împletite ale lui Lilly.

— Licuriciul meu, se pare că tăticul tău s-a prins în sfârşit ce să facă cu părul tău.

— Tata nu e în stare de nimic, zise tranşant Lilly. Monica mi le-a făcut. Mi-a împletit cele mai frumoase codiţe.

— Ah, bineînţeles.

Evvie se ridică din nou în picioare şi-i făcu Monicăi un semn de apreciere, minunându-se de cum putea un copil de grădiniţă să-ţi dea una în plexul solar, fără să-şi ridice măcar ochii de la vata de zahăr.

În tribune, în afară de câteva soţii şi iubite de-ale jucătorilor şi de câţiva oameni din stafful celor de la Claws, numai Evvie, Andy şi Monica ştiau că Dean Tenney urma să apară de la vestiare să arunce în repriza a patra. Aleseseră repriza a patra pentru că atunci meciul va fi în plină desfăşurare, iar el nu va fi responsabil – ei, bine, mai responsabil decât era cazul – pentru rezultatul final.

The Claws conduceau cu 3 la 2, când, în repriza a patra, veni rândul celor de la Explorers. Între reprizele a treia şi a patra, Gloria Rubia, directoarea liceului din Calcasset, veni la pupitru şi citi lista cu „primele zece îmbunătăţiri pe care am vrea să le vedem la cantina noastră", listă făcută de elevii din ultimul an.

Evvie se foia pe scaun, aranjându-şi şapca. Andy se întoarse spre ea.

— O să fii în regulă, indiferent ce se întâmplă aici?

Ea aprobă din cap, iar el zâmbi.

— Bine.

În difuzoare auziră: „Doamnelor şi domnilor, să-i urăm bun venit patroanei echipei Claws, Ginger Buckley, care va face un anunţ foarte special!"

Urale. Ginger era genul de văduvă excentrică, în cel mai bun sens al cuvântului, moştenitoarea unui adevărat imperiu al whiskyului, cu sediul în Kentucky. La mijlocul anilor 1990, după ce soţul ei murise – la cincizeci şi ceva de ani, într-un accident de avion –, îşi făcuse bagajele şi părăsise sudul ţării, pentru că ea crescuse în partea estică a Statelor Unite şi îi era dor de ocean. Acum locuia într-un far dezafectat şi

renovat, aflat tocmai în capătul digului, împreună cu trei ogari pe care-i salvase, fiind vizitată de un flux constant de nepoţi parazitari pe care îi adora. În 2009, cumpărase echipa Claws, după spusele ei, „pentru oraşul meu de baştină adoptiv, pentru a se bucura de echipă în vecii vecilor”. Venea la fiecare meci, acoperindu-şi adesea părul de un roşu-aprins cu o păturică reflectorizantă argintie pe timp de ploaie şi uneori ieşea pe teren să aducă veşti importante.

— Bun venit, bun venit la *Spring Dance!* rosti ea într-un microfon cu decoraţiuni roz pe mâner, rezervat numai şi numai pentru ea.

Urale.

— Cum vă simţiţi?

Alte urale.

— Ei, bine, încă n-aţi văzut nimic.

Altele.

— Câteodată avem plăcerea să invităm prieteni foarte speciali să joace în acest meci, iar câteodată neglijăm unele reguli – aici se înclină complicitar într-o parte – pentru a face posibil acest lucru.

Aruncă o privire spre vestiarul celor de la Claws.

— Suntem extrem de încântaţi să îl invităm în acest an pe unul dintre cei nou-sosiţi în oraşul nostru – apărură primele tresăriri – pentru a prelua poziţia de *pitcher.* Calcasset, să-l întâmpinăm cu căldură pe antrenorul secund al echipei *Calcasset High Hawks* şi pe bunul nostru prieten, Dean Tenney.

Eveleth îl văzu ieşind de la vestiar în pas alergător şi auzi ovaţiile înteţindu-se, aproape ca un ţiuit în urechi. Ajuns în careul *pitcherului,* îi strânse mâna lui Ginger, iar ea părăsi terenul, cu o mână fluturând microfonul ei roz şi cu cealaltă făcând semne de încurajare cu pumnul strâns. Prinzătorul Marco Galvez, care lucra la o reprezentanţă Honda din Thomaston, se aşeză în poziţie în spatele bazei a patra. Dean privi mingea pe care o ţinea în mână. „E doar încălzirea, e OK”, murmură Evvie pentru sine. „Respiră, asta-i tot.” Pe fundalul strigătelor care acopereau orice altceva, în mintea ei se derula cu entuziasm în reluare momentul când degetele lui îi mângâiată spatele.

Era pregătit. Se răsuci, mingea plecă din mâna lui şi 2500 de oameni ştiură că, orice s-ar fi petrecut, se dezmeticiseră prea târziu.

Mingea se opri în mănuşa lui Marco cu un *poc* şi tribunele izbucniră în urale. Marco i-o trimise înapoi. Când ridică din nou privirea, Evvie văzu în mulţime o mare de telefoane ridicate, unele numai în treacăt,

pentru a face o poză și apoi puse la loc în buzunare cu un soi de rușine, altele surprinzând momentul într-o înregistrare video. Presupunea că unii spectatori vor transmite în curând în direct, iar una dintre transmisii va fi depistată și distribuită de vreo celebritate; oamenii se vor opri în stații de autobuz și restaurante și vor da pauză la jocul pe care tocmai îl jucau pe calculator și vor tăia sonorul televizorului, pentru că Dean Tenney era în direct, pe cale să se facă de râs, fiind incapabil să arunce mingea decent înspre *batter,* într-un meci în care imnul național fusese intonat de șapte femei și doi bărbați din clubul vesel al unui azil de bătrâni.

Se uită la Andy, care stătea lângă ea, și trase adânc aer în piept. El o strânse de braț. Monica șopti: „Noroc!" Evvie privi cum Dean mai execută câteva aruncări reușite de încălzire, pe urmă fu aproape sigură că îl vede cercetând tribunele. *Să-i fac cu mâna? Nu, în mod clar nu ar trebui să-i fac cu mâna. Să mă ridic în picioare? Ar fi trebuit să mă îmbrac în culori mai aprinse?* Își frecă mâinile de coapse și se aplecă înainte, ca și cum ar fi vrut să-i șoptească la ureche. *Poți s-o faci, poți s-o faci, ești acolo, ești bine.*

Batter era Brian Staggs, jucător defensiv solid, cu o postură ghemuită și o galerie acum îmbuibată cu cafea, însă altminteri beată criță. În program scria că are nouăsprezece ani. Asta însemna că, la cincisprezece ani, boboc fiind, îl văzuse probabil pe Dean jucând pentru Yankees. Dacă era din zonă, erau șanse mari să fie fan Red Sox. Era posibil să-l aibă în fața lui pe dușmanul său de moarte din adolescență. Asta era valabil pentru mulți dintre ei.

Staggs smuci mânerul bâtei. Dean ținea mingea la piept. Evvie inspiră și-și ținu respirația. Porniră pe rând piciorul, corpul, brațul, mingea. Umerii lui Staggs se rotiră într-o mișcare de balans, bâta porni să plesnească neputincioasă și iată cum mingea pocnește mănușa lui Marco. O pocnitură necruțătoare, zdravănă și adâncă, care trebuie să fi sunat grozav de sub gradene. Andy rägea lângă ea, Rose și Lilly băteau din palme, iar Evvie răsuflă.

O aruncare. Numai una. Chiar și în zilele lui cele mai proaste era capabil să scoată o aruncare decentă – i-o spusese chiar el. Avusese chiar vreo două meciuri acceptabile. Dar îi mai spusese și că foarte adesea, chiar înainte să înceapă să aibă probleme, știa dacă va fi în stare să se adune sau nu. Vorbise despre un soi de senzație, asemănătoare cu cea pe care o ai când știi că cineva te privește sau că

te paşte o răceală de la prima gâdilătură uscată pe care o simţi în gât. Se întreba dacă ştiuse şi acum.

Din cheflii adunaţi la un eveniment caritabil, mulţimea se transformase într-una de martori aspiranţi ai unui eveniment cu iz istoric. Ar fi fost şi mai gălăgioşi, dacă jumătate dintre ei nu ar fi scris sms-uri sau postări pe Twitter sau nu şi-ar fi folosit un deget ca să mâzgălească cu albastru-aprins *Dean Tenney* şi apoi să deseneze o săgeată pe un filmuleţ pixelat de opt secunde, în care Dean primea mingea de la Marco.

Şi nu a fost o simplă aruncare. O mulţime obişnuită să vadă *pitcheri* buni din liga mică îşi dă seama când se trezeşte dintr-odată cu *pitcheri* foarte buni din liga mare. Dean aruncase tare, chiar tare. Mingea lui rapidă era neiertătoare, fiind aruncată unor băieţi care nu puteau decât fie să se uite cum trece pe lângă ei, fie să se năpustească spre ea după ce trecuse. Staggs, Carlos Stanfield, Mickey Cudahy, toţi au dat pe lângă minge. Patru aruncări, trei aruncări şi, din nou, patru aruncări. Cudahy juca de ani de zile şi îl mai întâlnise pe Dean o dată pe teren, cu ani în urmă. Când ultima dintre cele patru mingi fu strigată ratare, Evvie îl văzu zâmbindu-i lui Dean şi arătându-i în glumă vârful bâtei.

Dean Tenney, care, părăsind terenul din New York, fusese făcut „dementu' dracului", ieşea acum de pe terenul din Calcasset, Maine, ridicat – vorba vine – pe umerii a 2500 de oameni care îl aclamau şi a cine ştie câţi alţii lipiţi de ecrane. Marco alergă spre el şi se lansară într-o lovitură de piept, surprinsă perfect de Charlotte Penny, o fată de clasa a noua aflată în primul rând pe latura dinspre baza întâi. Charlotte a pus filmuleţul pe Twitter, unde a fost preluat de verişoara ei Brenda, de prietenul Brendei, Steve, apoi de tatăl lui Steve, Rick, ulterior de fostul coleg de cameră de cămin al lui Rick, Michael McCasey, jurnalist sportiv pentru un site de ştiri neînsemnat şi apoi de Walt Willette, jurnalist sportiv pentru un site de ştiri foarte cunoscut. Toate astea au durat patru minute.

La ieşire, membrii echipei se strânseră în jurul lui. Îl băteau cu palma pe spate, îi strângeau mâna şi Evvie îi vedea cum sporovăiesc, îi mulţumesc şi se minunează. Se temuseră să nu aibă parte de chestia aia în care se transformase Dean Tenney, dar avuseseră parte de adevăratul Dean Tenney, cel puţin în repriza a patra. În drum spre vestiar, Brett Bradley, jucător la baza întâi, se aplecă şi-i spuse ceva care-l făcu pe Dean să râdă, să râdă cu poftă, bătându-l pe Brett pe

umăr. Când să iasă din teren, Dean se întoarse şi se uită fix în direcţia ei, de parcă ar fi putut să o vadă, deşi părea că nu ar avea cum. Monica se aplecă prin faţa lui Andy şi puse palma pe mâna lui Evvie.

— Ei, bine, nici nu am fi putut spera la ceva mai bun. Arăta incredibil acolo, spuse ea, ridicând din sprâncene.

— Da, chiar că da, spuse Evvie.

Cea mai distribuită postare pe Twitter etichetată #DeanTenney conţinea filmuleţul şi spunea aşa: „Un moment foarte drăguţ pentru un tip drăguţ care a avut vreo doi ani foarte proşti.” Următoarea ca număr de distribuiri conţinea o poză cu echipa strânsă în jurul lui Dean, felicitându-l astfel: „Felicitări, prăjitule, ai patru victorii la campionate mondiale. Ai trecut de trei paiaţe într-o ex-punere [sic] ţinută undeva la dracu'-n praznic, în MAINE.”

Restul meciului, Dean îl petrecu împreună cu cei de la Claws la vestiare, acolo unde Evvie nu-l putea vedea. O vreme, o ţinu pe Lilly în braţe, mâncă un covrig şi primi câteva vizite de la oameni care voiau să se apropie şi să-şi dea ochii peste cap, întrebând-o dacă ştiuse asta dinainte. Tot ce le putea spune era: „Aveam eu o presimţire că ar putea să apară pe teren.” Scoase telefonul şi văzu că numele lui Dean era popular mai peste tot, că apariţia lui surprinzătoare se regăsea printre primele ştiri pe SI.com şi că, în primul articol publicat pe tema asta, ESPN hotărâse că Dean trăise ca un „sihastru”, o noutate pentru sportivii de liceu pe care-i bătuse încurajator pe spate în ultimele şase-şapte luni.

Una peste alta, era sigură că, dacă apărea acum de la vestiare, ar fi lăsat în urma ei un norişor în formă de Evvie, luând-o la sănătoasa mai ceva ca *Road Runner,* personajul din desene, ca să ajungă pe teren şi să se caţăre pe el ca într-un copac.

Andy se aplecă spre ea.

— Pari fericită, îi spuse el.

Ea zâmbi.

— Chiar sunt.

— Mă bucur.

Reluă discuţia întreruptă, povestindu-i Monicăi despre Ginger şi farul ei, în timp ce aceasta o asculta şi decojea alune pentru Lilly.

Evvie luă tricoul lui Dean şi îşi vârî mâinile în el, strângându-l bine pe corp şi mirosindu-i pe furiş gulerul, în timp ce se făcea că examinează ceva de pe jos. Soarele începea să dispară, lăsând în urmă

o dâră portocalie, iar în parc felinarele aruncau scântei albe. O adiere de vânt îi alungă părul de pe obraji, iar ea închise ochii şi linse sarea rămasă pe buze de la covrig. *Oh, aşa e,* îşi spuse. *Îmi amintesc cum e să ai zile bune.*

24

Când meciul luă sfârşit, Evvie le ură Monicăi, lui Andy şi fetelor noapte bună şi merse să-l aştepte pe Dean lângă camionetă, sprijinită de portiera din dreapta, încercând să-şi facă de lucru cu telefonul. Ziarul din Portland îşi trimisese deja reporterul sportiv şi se părea că vor urma şi alţii. Mâine, toate camerele motelului din oraş vor fi rezervate, nu vei găsi nicio maşină de închiriat mai aproape de Brunswick, iar ea va reîncepe să alunge reporteri de pe verandă. Însă, de astă dată, vor veni să-şi retragă cuvintele. Poate că Ellen Boyd se va înfiinţa cu carneţelul ei cu coperte de piele să-şi ceară scuze, căci se pare că Dean nu se apucase de băut, poate că nu se culca cu ea şi poate că de fapt nu ştia nimic. Poate Ellen Boyd avea să recunoască că nimeni nu-i spunea dom' doctor lui Tim, că Evvie nu o ameninţase şi că nu era nimic în neregulă cu Dean. Poate Ellen Boyd o să cadă pe scările casei lui Evvie şi o să aterizeze cu faţa în stratul de flori.

— Doamnă, vă sprijiniţi de camioneta mea.

Ridică privirea. În blugii ăia, cu bluza Henley şi jacheta nou-nouţă cu Calcasset Claws, era întruchiparea lui *măi, băiete, măi.* Îşi vârî telefonul în buzunar şi alergă spre el.

— Doamne! Doamne! Doamne! zise, aruncându-i-se de gât.

El o cuprinse şi Evvie simţi cum degetele de la picioare i se desprind de la pământ, apoi o puse jos şi-i dădu un pupic direct pe gură.

— Nu pot să cred cât de bine puteai să arăţi, îi zise ea. Arătai nemaipomenit! Cum te simţi?

El îşi duse mâinile la ceafă.

— Nici eu nu ştiu.

— Ei, bine, ar trebui să ştii. Ar trebui să te simţi extraordinar. Tipii ăia au intrat pe teren şi n-au ştiut ce i-a lovit. Aproape că mi-a părut rău pentru ei, păreau demni de milă şi...

— Ştii că a fost un meci caritabil, nu?

— Erau demni de milă într-un gest caritabil. Caritabil de demni de milă. Nimeni nici nu s-a putut apropia de vreo minge aruncată de tine.

— Ştii că au fost unsprezece aruncări, nu?

— Da, ştiu că au fost unsprezece aruncări. Dar au fost unsprezece aruncări geniale. Te-ai adunat, nu mi-a venit să cred. Toată lumea era aşa de entuziasmată şi atât de fericită pentru tine şi...

— Şi am câştigat meciul.

— Corect! Am câştigat meciul! Uitasem că am câştigat meciul! Şi pentru asta sunt foarte bucuroasă.

Se săltă pe vârfuri şi coborî la loc.

— Sunt atât de mândră de tine. Sunt *atât* de mândră de tine. Oh! Şi am ceva pentru tine acasă.

El ridică din sprânceană.

— Da?

Evvie râse şi ridică arătătorul.

— Nu la asta mă refeream.

El se apleca spre ea.

— OK, dar putem să ne mai giugiulim puţin în bucătărie? Nici n-am apucat să te ciufulesc bine, că am avut ceva treabă.

— Adică... să arunci mingea ca un superstar? Adică... să-i fraiereşti pe fraierii ăia? Adică... să zădărniceşti industria tabloidelor sportive? La asta te referi? La treaba asta?

El se aplecă şi îşi sprijini fruntea de a ei. Trase adânc aer în piept, cât de adânc putu, şi oftă.

— M-am simţit bine.

— Şi eu, şopti ea.

— A fost numai o repriză.

— Toate la timpul lor.

Dean se îndreptă din mijloc.

— Ne vedem acasă?

Ea încuviinţă din cap. Trecură unul pe lângă celălalt şi, în timp ce se îndreptau fiecare spre propria maşină, întoarseră amândoi capul, privind înapoi peste umărul stâng.

În maşină, Evvie puse un CD cu Avett Brothers pe care nu-l mai ascultase de aproape doi ani. Teoretic, era un cântec despre moarte, dar avea un iz de speranţă: *When i lay down my fears, my hopes and my doubts; the rings on my fingers and the keys to my house; with no hard feelings...*[5]

Evvie era încă îmbrăcată cu tricoul lui Dean şi, cu toate că odată cu căderea nopţii se lăsase brusc frigul, întredeschise geamul când ieşea din parcare. Simţea din maşină mirosul sărat al ceţii din golf şi, când

[5] „Când îmi abandonez temerile, speranţele şi îndoielile; inelele de pe degete şi cheile de la casă; fără resentimente... ”, versuri din cântecul *No hard feelings* (n. tr.).

muzica nu se mai auzea, putea desluşi sirenele şi goarnele, sunete din locuri maritime, unde se lucra. De acolo se întorsese zilnic tatăl ei atâta amar de vreme, acolo se ducea atât de devreme şi de acolo pleca uneori atât de târziu, cu noroi pe cizme şi cu dureri de spate, rugând-o să îl calce pe spinare cu şoseţelele ei roz şi pufoase până se făcea ora să plece la şcoală. Fusese de atâtea ori în port, încât putea repera de la distanţă tot ce se afla pe chei: casele aflate chiar pe mal, restaurantul, docul unde băieţii îşi bălăngăneau picioarele şi aruncau undiţele, în timp ce beau cola şi mâncau Doritos.

Coti pe Cherry Lane, ajunse pe Bancroft, apoi zări camioneta lui Dean în oglinda retrovizoare şi zâmbi. Văzu casa cu veranda ei spaţioasă, unde-şi amintise să lase lumina aprinsă, parcă maşina şi opri motorul. În întuneric, abia reuşea să-l vadă pe Dean, care, coborând din maşină, îi şopti „Bună".

— Bună şi ţie, asule!

Evvie se sprijini de hayon, iar el o cuprinse cu mâinile de solduri.

— Ce gălăgie, spuse el, aplecându-se spre ea.

— Se aud greierii.

O sărută în colţul gurii.

— Greierii şi mai ce?

— Greierii şi... broaştele, cred.

— Intrăm?

Evvie încuviinţă din cap, iar el o urmă pe scări.

— Aşa, spuse ea, ţi-am spus că am ceva pentru tine.

Traversă livingul şi intră în bucătărie. Deschise frigiderul, dădu la o parte carafa de ceai rece şi scoase sticla de şampanie.

— În onoarea victoriei tale!

El rânji.

— Uau, mulţumesc.

Îi luă sticla din mână şi o privi, apoi îşi întoarse din nou privirea spre Evvie.

— Şi ce aveai de gând să faci dacă o dădeam în bară?

— Nu avea cum să se întâmple asta, rosti ea, maimuţărindu-se.

Dean începu să desfacă folia de aluminiu.

— Atunci înseamnă că ai fost de o mie de ori mai încrezătoare decât mine.

Mototoli ambalajul şi îl aruncă spre coşul de gunoi, de unde ricoşă şi ateriză alături.

— Asta nu se pune.

— Hei, mă vedeai, când ai aruncat? Zi-mi adevărul.

— Am încercat, dar n-am reuşit să te găsesc, spuse el, luptându-se cu dopul. Totuşi ştiam că eşti acolo. Mi-am zis că erai ocupată, dându-le pumni în faţă ălora care ziceau că aş fi nebun.

Se auzi un pocnet, iar din sticlă se ridică un rotocol ceţos. Dean umplu două pahare de suc.

— Păi, să bem pentru unsprezece aruncări şi multe altele de-acum înainte.

Ciocniră şi băură din şampanie.

— Deci... spuse el.

— Deci...

— Ce te-a făcut să crezi că n-o s-o dau în bară?

Evvie clătină uşor din cap.

— Nu sunt sigură. Pur şi simplu, am ştiut.

— Ştii că şi în cele mai proaste zile ale mele mai reuşeam din când în când unsprezece aruncări decente la rând, nu?

Dean lăsă privirea în jos, în pahar.

— Cât de des ai reuşit unsprezece aruncări atât de bune? După ce lucrurile au început să nu mai meargă, vreau să zic.

— Niciodată, răspunse Dean, luând o înghiţitură.

— Păi, vezi. Nu mă înţelege greşit. Cred în toate lucrurile alea pe care te-au pus să le faci. Însă, uneori, totul se reduce la lucruri imateriale.

— Lucruri imateriale, zici?

Se uitară unul la altul. De data asta, ea ridică din sprânceană. El îşi masă ceafa.

— Doamne, o să regret ce urmează să zic.

Ea făcu ochii mari.

— Ce s-a întâmplat?

Dean chicoti.

— Nu s-a întâmplat nimic. Dar trebuie să-ţi spun adevărul. Sunt obosit. Am nevoie să stau o lună sub un duş fierbinte ca să-mi refac articulaţiile. Şi asta e nasol, pentru că eu chiar îmi doresc să... petrecem timp împreună.

Ea încuviinţă încet din cap.

— Înţeleg. Vrei să petrecem timp împreună.

— Ev, eu pur şi simplu... A însemnat mult pentru mine, ştii? Simt că

s-ar putea să nu fie prea inteligent să amestec lucrurile pe care chiar nu vreau să le stric. Pentru treaba cealaltă, n-au intrat zilele-n sac, ştii?

Se sprijini de chiuvetă.

— Doamne, o să regret asta.

De dimineaţă, când se trezise, nu luase în calcul nimic din toate astea. Nimic nu părea plauzibil şi acum iată că era. Era prea mult dintr-odată.

— Dacă e să fiu sinceră până la capăt, mă simt un pic uşurată.

Simţi cum i se relaxează muşchii spatelui.

— Lucrurile au mers atât de încet şi acum merg atât de repede. Nu sunt sigură că trebuie să dau toate semnalele de undă verde în aceeaşi zi.

Bău restul de şampanie şi puse paharul pe masă.

— Adică, eu m-am măritat cu iubitul meu din liceu.

— Ştiu.

Eveleth se aplecă în faţă.

— Şi el a murit.

Dean părea descumpănit.

— Ştiu. Am spus eu ceva greşit?

— Nu.

Evvie începu să bată darabana pe blatul din spatele ei.

— Ah, spuse dintr-odată Dean. Îmi spui că el a fost singurul.

— Da, singurul.

El ridică din umeri.

— OK.

Ea insistă.

— Aşa că, zic şi eu...

— Ce zici şi tu?

Eveleth îşi roti privirea prin încăpere: tavan, podea, cuptor, chiuvetă, dulăpior, alt dulăpior, masă, apoi se uită la el.

— Nu ofer garanţii. Satisfacţia nu este garantată.

El izbucni în râs. Îşi petrecu braţul în jurul taliei ei şi o trase mai aproape. Era conştientă că privirea i s-a oprit mai întâi pe creştetul ei, pe ureche, pe obraz şi mai apoi pe gură, înainte să o privească direct în ochi.

— Nu-mi fac griji, îi şopti el.

Apoi o sărută. Primul sărut fusese nebun, al doilea fusese rapid, dar ăsta părea că îi leagă de când lumea. Îi era la fel de uşor să-l sărute pe

Dean cum îi era să vorbească cu el. Îi era într-adevăr uşor şi o făcea să vrea să-şi smulgă hainele de pe ea. Numai asemănări.

— Poate că ar trebui să ieşim la o întâlnire, spuse el în cele din urmă.

— Locuim deja împreună, spuse ea, privindu-l pieziş. Nu cred că poţi să ieşi la întâlniri cu persoana cu care locuieşti.

— Nu locuim împreună, spuse el. Tu te duci acolo sus – arătă cu degetul – şi eu mă duc dincolo.

Arătă din nou cu degetul.

— Nu se cheamă că locuim împreună. Aş vrea să te invit în oraş.

— Unde în oraş?

Dean se gândi un minut, bătând cu degetul pe şoldul ei.

— La cină. Ca oamenii normali. Unde vrei tu.

— E o propunere interesantă, spuse ea. Dar poate că ar trebui să luăm cina acasă. Nu vreau să înceapă lumea să bârfească. E ciudat. Ştii că detest... vorbitul pe la spate. Putem să comandăm mâncare acasă. Oricum petreci mult timp în bucătărie. Putem să mâncăm în living.

— Putem face mai mult de-atât, spuse el. Ce-ar fi să ieşim din oraş? Să mergem undeva unde n-o să-i pese nimănui?

— Tu cam apari la ştirile de ultimă oră. Nu ştiu unde am găsi aşa un loc.

— Găsesc eu ceva. Un loc micuţ, în care să putem ajunge cu maşina.

Îi dădu la o parte o şuviţă de pe frunte.

— Dă-mi voie să te scot în oraş, îi spuse el din nou.

Ea ridică privirea spre el, la ochii lui verzi, cu sclipiri aurii, cu gene lungi şi dese – ce abundenţă ridicolă de gene bune! – şi la mica lui cicatrice şi răspunse:

— Mi-ar plăcea foarte mult. Când putem să mergem?

El zâmbi.

— Bun. Luni, marţi şi miercuri după şcoală am antrenamente. Ce zici de joi? Cina de joi. Plecăm la cinci, dat fiind că pornim la drum.

Ea încuviinţă cu o mişcare a capului, iar el se întinse şi o pupă pe vârful nasului.

— În regulă, Minnesota. Mulţumesc din nou pentru tot. Ducă-se dracului Freeport! Revenim joi.

În timp ce el se îndrepta spre apartament, ea se încruntă.

— Cum adică „revenim"?

— Sau cum vrei să-i zici, îi strigă el.

Apoi închise uşa. Se pare că acum voia să menţină o atmosferă de mister.

25

A doua zi, Evvie își sună tatăl și-l întrebă dacă vrea să-i ducă pentru cină niște supă de la restaurantul lui Sophie. Toată dimineața citise reportaje pline de stupefacție despre cum Dean Tenney, ratat cu diplomă, își făcuse apariția într-un cătun minuscul din Maine și aruncase mingea, timp de o repriză cel puțin, ca în vremurile lui bune. Ellen Boyd își dăduse și ea cu părerea – cum altfel? – calificând reapariția lui Dean ca „miraculoasă, venită de la înălțimea baseballului de ligă mare într-un joc demonstrativ pentru a strânge fonduri pentru Asociația Părinților”. Eveleth detesta cuvântul „târfă” și încerca să nu-l folosească, dar în unele momente înțelegea de ce unora le plăcea să-l rostească.

Tatăl ei era, bineînțeles, încântat de vizită și când ajunse ea, puțin după ora șase, îl găsi proțăpit în spatele plasei de țânțari din ușă, înainte chiar ca ea să coboare din mașină. Cu punga de hârtie în mână, se dădu jos și se apropie de el, călcând pe dalele sparte.

— Bună, tată.

— Bună, scumpa mea.

El deschise plasa, iar ea se întinse și îl sărută pe obraz.

— Am supă, îi spuse ea, ridicând punga.

— Ei, bine, mi-e o foame de lup.

Tatăl ei mânca în continuare în bucătărie, la aceeași masă, în aceeași casă în care copilărise ea. Nu prea le avea cu decoratul, drept care casa lui era o colecție de obiecte vechi, de obiecte noi care le înlocuiseră pe cele vechi – când în cele din urmă cedaseră – și de obiecte noi, pe care îi permitea din când în când lui Eveleth să i le dăruiască fără să protesteze. După ce Tim devenise doctor, cuvintele pe care Evvie le auzise cel mai adesea de la tatăl ei erau: „Păstrează-ți banii.”

— Te-ai distrat ieri la meci?

Tatăl ei stătuse împreună cu niște amici pe un rând de scaune pliante, pe partea stângă a terenului de joc.

— Glumești?! Cel mai tare „dans” din viața mea. Vremea a fost perfectă.

— Vremea *a fost* perfectă.

— Am câștigat meciul.

Așteptă ca ea să încuviințeze din cap.

— Nu mă aşteptam să-l văd pe Dean în teren.

Ea zâmbi, în timp ce se aşezau faţă în faţă.

— Nu, a fost un fel de surpriză. Îmi pare rău că nu am putut să-ţi spun. E complicat, cu toată atenţia asta nedorită, cu presa şi restul lumii. A vrut să facă o încercare să vadă dacă îi iese.

— Şi e mulţumit?

— Da, sigur.

Încerca să nu zâmbească prea mult. Şi să nu o facă într-un fel prea grăitor, deşi tatăl ei nu avea prea multe şanse să observe.

— Păi, are noroc cu tine, că-i faci galerie. Şi mă bucur că mai e cineva cu tine în casa aia mare. Nu prea-mi place să te ştiu singură.

Evvie suflă în supa groasă şi sărată din lingură, apoi o băgă în gură. Restaurantul lui Sophie se deschisese doar de câţiva ani şi deja se regăsea în toate revistele care prezentau regiunea ca destinaţie turistică de vară.

— Ei, să ştii că nici mie nu-mi place să te ştiu singur.

— Eu sunt bătrân, spuse el, desfăcând punga de plastic şi vărsând în castron snackurile în formă de stridii. Tu eşti o fată frumoasă. N-aş vrea să-ţi faci veacul în casa aia. Şi, dacă-mi permiţi să spun asta, nici Tim nu şi-ar fi dorit asta.

Evvie rămase cu lingura în mână, uitându-se la mâinile tatălui ei, pistruiate şi presărate cu cicatrici micuţe. Pe tejgheaua din spatele lui se vedea tăviţa pe care erau puse flacoanele cu medicamente pentru dureri de spate, pentru tensiune şi pentru colesterol. Mâna ei era moale şi palidă.

— Tată, te-ai gândit vreodată să te recăsătoreşti? După?

— Să mă căsătoresc? Nu. Au mai fost femei în viaţa mea, fireşte.

Evvie nu-şi amintea să fi fost vreuna.

— Au mai fost?

El o privi, ridicând din sprâncene.

— Mama ta a plecat când eu aveam treizeci şi trei de ani. Ce credeai? Că am vorbit cu homarii timp de douăzeci şi cinci de ani?

— Dar nimeni special?

— Nu am spus că nu a fost nimeni special. Am spus că nu am găsit pe nimeni cu care să mă gândesc să mă căsătoresc. Adu-ţi aminte, scumpa mea, că eu munceam pe barcă în fiecare zi. Nu o duceam foarte bine şi nu aveam prea mult timp de ieşit la întâlniri.

Eveleth zâmbi, apoi însă îi apăru brusc în minte o poză cu ea şi cu

tatăl ei, făcută probabil când ea avea vreo nouă ani. Avea părul prins în cozi şi ţinea un peşte în mână, iar el îşi petrecuse mâna în jurul mijlocului ei.

— Şi aveai o fiică.

— Sigur, spuse el.

Apoi îi văzu expresia de pe chip.

— Cu toate că, ascultă, asta n-a avut nicio legătură. Tu ai fost cel mai frumos lucru din viaţa mea. Încă eşti. Nici prin cap să nu-ţi treacă.

— Totuşi, spuse ea, ar fi fost greu de suportat pentru oricine, probabil.

— Vorbeşti aiurea. Ce descreierată ar fi preferat să locuiască cu mine şi nu cu tine? Cel mai probabil e vina mea că nu ai avut o mamă vitregă.

Luă o înghiţitură.

— Am fost fericit. Norocos şi fericit toată viaţa mea. Şi aşa îmi doresc să fii şi tu.

— Ştiu, tată, mă străduiesc.

Evvie lăsă lingura din mână.

— Pot să te întreb ceva? E puţin cam personal.

— Sigur.

— Cum ţi-ai dat seama ce trebuie să faci după ce ea a plecat?

După o clipă de tăcere, în cele din urmă, îşi încrucişă braţele şi o privi.

— Cred că am continuat să mă dau jos din pat în fiecare dimineaţă. La început, m-am simţit cam aşa cum te simţi tu. Ştiu că e diferit, pentru că Tim chiar nu mai e. Dar în fiecare dimineaţă m-am dat jos din pat şi m-am dus la muncă, iar tu ai mers la şcoală. N-am stat prea mult să mă gândesc. Poate că a fost bine că eram ocupat, cred. Apoi veneam acasă şi mâncam împreună. Nu puteam să ne oprim, aşa că am mers înainte.

— Ştiai de ce a plecat? Adică, asta te-a ajutat vreun pic?

— Mama ta nu a fost niciodată fericită aici. Cred că voia să trăiască într-un oraş mai mare, cu mai mulţi oameni. Dar nu mi-a spus niciodată că se gândea să plece dis-de-dimineaţă, într-o zi de marţi, dacă asta era întrebarea. Tot ce ştiu e că nu a avut nicio legătură cu tine. Te-a iubit.

Aici, credea cu tărie Eveleth, simţea influenţa lecturilor lui. Citise el pe undeva cât de important era să o încredinţeze că nu era vina ei

pentru cele întâmplate, iar el nu încetase să facă asta şi nici nu o va face vreodată. *Nicio legătură cu tine, nicio legătură cu tine, nicio legătură cu tine.* Însă lucrul ăsta, se temuse ea mereu, nu avea cum să fie adevărat. Mama ei hotărâse că oraşul Calcasset, unde era fiica ei, nu era la fel de bun ca Florida, unde nu se afla fiica ei. Avea *o legătură.*

Eileen plecase într-o marţi. Când se trezise, în acea dimineaţă, Eveleth se aşezase la masa din bucătărie şi, în loc să o găsească pe mama ei pregătind ouăle, îl găsise pe tatăl ei, care în mod normal era deja plecat la ora aia. Cu o seară înainte fusese extrem de entuziasmat, pentru că îşi cumpărase în sfârşit barca pe care şi-o dorise mereu. Propria lui barcă pe care să muncească. Propria lui afacere. Părea să fie un nou început. Acum, însă, părea albit şi tras la faţă.

Întrebase unde e mama, iar el îi spusese că: „S-a dus la plimbare." Abia după nişte ani i-a spus că în ziua aceea, când se trezise, găsise pe noptiera de lângă pat o scrisoare care începea cu „Dragă Frank, îmi pare rău, dar..." şi că îi trebuiseră câteva ore ca să se hotărască să citească restul.

În acea seară, „s-a dus la plimbare" deveni „a plecat pentru o perioadă", iar după o săptămână Frank îi spuse fiicei sale că Eileen hotărâse să se mute în Florida şi ei doi să rămână acasă. Tot ce ştia Evvie despre Florida era că acolo se afla Walt Disney World. Aşa că, pentru ea, asta însemna că mama ei avea să-şi petreacă tot timpul la Walt Disney World – cine putea să se pună cu asta?

La început, întreba des când aveau să meargă să o vadă pe mama în Florida sau când avea să vină mama să-i vadă. Se gândea că sunt o familie cu două cămine, ca şi cum Pompano Beach ar fi fost reşedinţa părinţilor ei. Trecură două luni în care nu o văzuse pe mama ei până înţelese pe deplin ideea că acum trăia împreună cu tatăl ei, aşa cum Heidi, fetiţa din cartea din care începuse Frank să-i citească la culcare, trăia cu bunicul ei în Alpi.

Când împlinise zece ani, îl întrebase pe tatăl ei de plecarea mamei şi atunci auzise pentru întâia oară că nu era vina ei că mama plecase. După ce suflase în lumânările de pe tortul în formă de pisică, luat de la Speciality Sweets, şi desfăcuse panglica albă şi hârtia roşie de împachetat de pe cutia în care tatăl ei îi pusese o haină de iarnă nouă, citi felicitarea de la Eileen. Nu primea aproape niciodată scrisori, aşa că îi plăcea la nebunie să-şi vadă numele scris deasupra adresei lor şi cunoştea scrisul, pentru că citise şi răscitise lunga scrisoare trimisă de

mama ei, scrisoarea despre ambiţiile ei abandonate, din care Evvie nu pricepuse mare lucru. Spunea lucruri de genul: „Am fost o dansatoare foarte talentată! Dar pot interveni multe piedici, iar asta mă întrista. Ştiam că, dacă sunt o persoană nefericită, nu voi putea fi o mamă bună!”

Am primit numele nefericirii mamei mele.

Felicitarea avea o imagine cu un câine Scottie, iar înăuntrul ei Eileen scrisese: „Sper că dai din codiţă de bucurie de ziua ta. Cu dragoste, mama.” Doar atât: „Cu dragoste, mama.” Felicitarea asta se afla în valiza albastră, pe care o văzuse Kell în portbagajul maşinii în noaptea accidentului lui Tim.

Evvie îi arătase tatălui ei felicitarea şi-i spusese:

— Nici măcar nu mi-a urat „La mulţi ani”.

Frank luase felicitarea şi o întorsese pe toate părţile.

— Nu, spusese ferm. Cu siguranţă n-a făcut-o.

Apoi, însă, îi arătă cu degetul mesajul imprimat.

— Păi, scrie „La mulţi ani” aici. Poate că nu a vrut să repete, adăugase el, luând-o în braţe pe Evvie.

— Cred că e supărată pe mine, îi spusese Evvie tatălui ei, punând felicitarea peste haină.

— Nu e supărată pe tine, spusese Frank fără nicio ezitare. Pe cuvânt că nu e, m-ai auzit? Nu e supărată pe tine.

Evvie simţise că o podideşte plânsul şi strânsese pumnii.

— Atunci de ce nu vine acasă?

O luase cu el în sufragerie, unde se aşezară unul lângă celălalt pe canapeaua verde şi uzată.

— Mama ta, începu el, are multe lucruri la care să se gândească. Dar te iubeşte, Eveleth. Nu a plecat din cauza ta.

Îi puse mâna pe obraz.

— E important să ştii asta.

Eveleth privise în pământ şi spusese cu glas sugrumat:

— Eu n-aş pleca niciodată.

— Nici eu, îi spusese Frank.

Apoi îi ridicase bărbia ca să se uite în ochii lui.

— Hei. Nici eu.

Avuţia ei era un talmeş-balmeş: era o văduvă cu o casă enormă, fără un job adevărat, un prieten de suflet semi-implicat şi, peste trei zile, ceea ce părea să fie programarea unei partide de sex cu unul dintre cei

mai buni *pitcheri* din baseballul ultimilor douăzeci de ani. Dar era suficient de inteligentă să-şi dea seama că poate cea mai norocoasă întâmplare a vieţii ei fusese una dintre primele trăite: atunci când tatăl ei îi spusese acel „Nici eu”, vorbise serios. Iar acum, privindu-l cum mănâncă un castron de supă delicioasă, făcând abstracţie de durerile de spate care nu-i dădeau pace aproape niciodată, nu putea decât să spere că va fi, la rândul ei, la fel de bună.

— Te iubesc, tată.

El se întinse şi îi strânse mâna într-a lui.

— Şi eu te iubesc, scumpa mea.

26

Joi dimineaţă, Evvie îi dădu lui Dean o ceaşcă de cafea şi el o sărută pe frunte de rămas-bun. Apoi, îndreptându-se spre uşă, îi spuse:

— La cinci, bine?

Ea încuviinţă din cap.

— La cinci.

— Să fii gata de plecare.

— Voi fi gata. Sper că ai ales un loc drăguţ.

— O, da. Să-ţi iei şi bagaj, în cazul în care rămânem peste noapte. Şi am o propunere.

— Pun pariu, răspunse Evvie pufnind.

— Ce minte bolnavă, răspunse el cu o voce joasă. Voiam să spun că-ţi propun să aplicăm vechile reguli în timpul cinei. Fără soţ, fără baseball.

— Bine, de acord.

— Aşa că, dacă ai ceva de spus, scuipă tot acum.

— OK. Stai aşa: soţul meu era un dobitoc.

— Ei, bine, eu câteodată mă uit pe YouTube la filmuleţe în care arunc mingea pe lângă *batteri.*

— Bine, merge. Acum du-te la şcoală. Adolescenţii te aşteaptă să le modelezi caracterul.

După ce plecă el, Evvie urcă la etaj şi deschise dulapul, unde pitise o pungă albă cu litere negre şi elegante, pe care scria LA CATHERINE. Era un mic magazin de lenjerie, pe care i-l recomandase de fapt Monica, după ce jurase să păstreze secretul.

Întrebare ciudata: Ai vreun loc preferat de unde să-mi iau nişte danteluţe drăguţe? Caut să-mi înnoiesc garderoba şi n-am mai făcut cumpărături de secole.

DA. Du-te la LA CATHERINE, în Bangor. Merită efortul. Sunt frumoase, fără a fi vulgare, de purtat în fiecare zi sau la ocazii speciale. Urma un emoticon care făcea cu ochiul. Nu putea să o învinuiască pentru emoticon. Îl merita.

Mulţumesc. TE ROG, nu-i spune lui Andy că te-am întrebat asta.

Monica îi trimisese înapoi un emoticon cu buzele pecetluite.

Ei, bine, se încadra la ocazii speciale, dacă exista vreo legătură între o ocazie specială şi faptul că neglijase capitolul ăsta atâta vreme, încât

aproape că uitase orice trucuri folosite cândva, nu că ar fi apelat vreodată prea mult la unele. Alesese un set de lenjerie *deux-pièces* roz, unul roşu şi unul negru şi le spălase cu o zi înainte în chiuvetă, cu detergent Woolite, apoi le pusese la uscat şi le aşezase la loc în punga din debara, ca şi cum neruşinarea lenjeriei trebuia ţinută la distanţă de restul hainelor, nu care cumva să-i scandalizeze hanoracele. Alese setul negru de lenjerie şi-l aşternu pe pat.

După-amiază se băgă în cadă, îşi epilă şi îşi scurtă părul din diverse zone, cu o precizie asemănătoare meticulozităţii cu care se construiesc bărcuţe în interiorul sticlelor, apoi întinse peste tot un strat gros de loţiune. Dorindu-şi să-şi fi făcut pedichiura, îşi netezi călcâiele moi cu piatră ponce şi se dădu cu spray de picioare cu aromă de mentă.

Proaspăt ieşită din cadă, se înfăşură în halat şi coborî la parter, unde mâncă desculţă un sendviş cu unt de arahide şi încercă să se relaxeze. În septembrie se împlineau doi ani de când murise Tim, ceea ce însemna că ea nu mai făcuse sex de mai bine de doi ani şi nu făcuse niciodată sex cu altcineva în afară de Tim. Nici nu prea se gândise la asta până de curând – parţial din cauza văduviei, parţial pentru că nu mai era nevasta nimănui, iar mintea îi era copleşită de întrebările despre ce ar trebui să facă mai departe, acum, când tot ce plănuise ea de la început, precum şi evadarea pusă la cale, totul se evaporase.

Îşi amintea că în acea primă lună de decembrie se întrebase dacă asta însemna că nu va mai face vreodată sex. Dacă nu se va mai arăta nimeni interesat? Dacă nu va mai avea niciodată chef? Dacă exista o lege pe care nu o cunoştea şi care îi impunea să se abţină până când mureau părinţii lui Tim? Dacă oraşul aproba o rezoluţie prin care să o închidă într-un acvariu de sticlă, pe care să-l aşeze în faţa poştei asemenea unui monument dedicat memoriei soţului ei?

Luă decizia să întreprindă ceva prostesc la ceva timp după acel sendviş cu arahide. Deschise laptopul şi căută pe Google „iubita lui Dean Tenney”. Apoi dădu clic pe „Imagini”.

„Oh, la naibaaaaa”, spuse încet. Ştia de Melanie Kopps, actriţa cu care fusese văzut chiar înainte de sfârşitul carierei lui. Era roşcată, cu pielea extrem de palidă şi nişte sprâncene pe care părea să le fi câştigat în timpul unei partide de poker cu fantoma lui Audrey Hepburn. Într-o poză, era agăţată de braţul lui Dean şi purta o rochie verde, care se îngusta puţin deasupra taliei, altfel spus, puţin deasupra locului destinat taliei. Mai era şi o poză cu Dean şi o surferiţă profesionistă,

blondă, cu umeri dezvoltaţi şi plină de pistrui. Apoi Dean cu o cântăreaţă pe nume Bev Bo, care era cunoscută pentru îmbinarea de voce suavă şi violoncel electric. Şi ea era foarte, *foarte* frumoasă, cu pielea închisă la culoare şi un păr negru superb.

Evvie închise laptopul cu o mişcare bruscă şi se duse să se uite în oglinda din baie. Pe frunte avea două cicatrice lăsate de acnee. Avea pe obraz o pată ceva mai închisă la culoare, de provenienţă incertă, şi despre care un dermatolog o asigurase că nu stă la pândă să o omoare. Avea nasul uşor încovoiat şi dinţii din faţă puţin strâmbi. Prin halat, se împunse cu degetele în moliciunea burticii. Îşi puse mâinile de o parte şi de alta a taliei şi-şi supse burta. Avea picioare butucănoase – aşa îi spusese o fată cu care fusese pentru scurtă vreme colegă de clasă într-a noua – şi, cu toate că fusese mereu destul de mulţumită de sânii ei, începeau deja să nu mai fie la fel de frumoşi ca la douăzeci de ani.

Evvie se aplecă spre oglindă. Luă penseta dintr-o tăviţă argintie şi se holbă în oglindă. Ca de obicei, pensatul sprâncenei stângi o făcea să strănute, îşi eliberă spaţiul dintre sprâncene, zonele în care fire de păr rătăcite migrau dezorganizate spre tâmple şi zonele unde pur şi simplu firele nu aveau ce căuta, ca nişte pui rătăciţi de turmă. Îşi frecă faţa cu o cremă exfoliantă, sperând să nu fie dintre cele cu mărgeluţe de plastic care dăunează delfinilor, broaştelor ţestoase sau oricui or dăuna, apoi continuă cu o cremă hidratantă care se recomanda a fi „revitalizantă". Nu trecuse încă la crema antiîmbătrânire, dar îşi spunea că cea „revitalizantă" era recomandată între treizeci şi patruzeci de ani, cea „antiîmbătrânire" era pentru femeile de peste patruzeci şi până în şaptezeci de ani – după şaptezeci, pur şi simplu îi băgai pe toţi în mă-sa. Puse câte trei picături de ser de ochi sub fiecare ochi, pentru că aparent pielea de acolo nu era una obişnuită, şi îşi unse buzele cu un balsam care bănuia că ar fi produs clandestin în aceeaşi fabrică cu ChapStick, însă, la sfârşitul procesului de producţie, în loc să fie turnat într-un tub, era turnat într-o chestie de plastic mică şi rotundă, i se adăuga un strop de vanilie şi era vândut cu şaisprezece dolari bucata.

Părul ei era ondulat în mod natural şi se luptase mereu cu el, vreme de câţiva ani în timpul liceului, după ce o auzise pe bunica Ashton spunându-i tatălui ei, exasperat, că ar trebui să facă ceva în legătură cu „cuibul ăla de şobolani". Ah, buni, odihnească-se în pace, ar fi preferat anticamera unui coafor extrem de pretenţios! Câteodată Evvie îşi

îndrepta părul cu placa, atunci când se îmbrăca elegant – asta pe vremea când se mai îmbrăca elegant –, însă dacă ar fi făcut asta acum, ar fi părut că se străduiește prea mult, nu? Ideea era să pară că era o zeiță a sexului *din întâmplare,* nu pentru că muncise *toată ziua* la asta. Așa că se mulțumi cu o loțiune pentru păr rebel și speră să fie bine.

Apoi, în dulap, scotoci într-un sertar plin cu blugi până-i găsi pe cei mai drăguți și mai închiși la culoare, o pereche de blugi drepți, care îi veneau cel mai bine. Îi puse pe pat și începu să răscolească printre umerașe. Avea o bluză neagră, cu umerii goi și o centură cu striații, încă o bluză neagră, care se înfășură pe corp și se prindea în lateral, și un pulover ușor, cu mânecă scurtă. Neștiind unde merg, i se părea extrem de greu să aleagă ceva. Ideea era să obțină un rezultat care era posibil numai printr-un efort susținut, fără să lase impresia că ar fi depus vreunul. Nu putea să lase impresia că nu s-a străduit. Nu putea să lase impresia că s-a străduit.

Scoase puloverul și îl puse pe pat. Ce-ar fi să încerce o abordare complet diferită? Dacă și-ar pune tricoul de la concertul cu *Decemberists?* N-ar fi lejer? N-ar fi lipsit de efort? El ar veni acasă, iar ea s-ar fâțâi prin bucătărie îmbrăcată cu – nu, asta ar însemna să-și pună alți blugi, nepotriviți pentru cină și, *pentru numele lui Dumnezeu,* își spuse, *alege odată ceva.* Așa că dădu jos halatul și se strecură în lenjeria neagră, legănând conținutul sutienului, apoi își puse blugii și puloverul și își dădu părul pe spate. Era gata. Aproape.

Se întoarse în baie și scoase mica ei trusă de machiaj. Fondul de ten ar fi prea mult, ar părea boită. Nu știa sigur dacă Dean o văzuse vreodată complet machiată; dacă i s-ar părea ciudat. Era destul de sigură că era o întâlnire care va culmina cu o partidă de sex; dar dacă rămânea ceva pe pernă? De când avea sticluța asta? Nu, nu, numai puțină pudră, un pic de fard de obraz și puțin rimel. O, Doamne, cât de vechi era rimelul ăsta? Probabil n-ar trebui să-l folosească, pentru că nu-și mai cumpărase rimel de când murise soțul ei (era o modalitate utilă, chit că era macabră, de a-și data cosmeticele), dar și-l întinse oricum pe gene și își promise în sinea ei că își va cumpăra machiaje noi pentru ochi înainte de următoarea partidă de sex.

„Sunt o femeie în toată firea”, își spuse în fața oglinzii. „E stupid.”

Coborî agale în living, unde se trânti pe canapea și scoase un număr din *Sports Illustrated* din teancul de reviste aflat alături. Observă sus, în colț, un pătrățel cu poza în care Dean și Marco se loveau piept în

piept, iar titlul spunea: „Să nu ne pripim: mai ai o viață când ești «dus cu capul» și exilat din baseball?”

Găsi articolașul în interiorul revistei – includea o poză făcută la vestiare cu trei ani în urmă –, în care Dean își sprijinea coatele pe genunchi, ținea șapca într-o mână, iar pe frunte i se prelingea puțină transpirație. Se apropie de imagine ca să-i vadă ochii. Articolul spunea că ar fi „tulburat”, „cândva genial” și „dinamic”. Examinându-i expresia de pe față și cunoscându-l de câteva luni bune, Eveleth se gândea doar la cât de sexy putea fi.

Frățică, chiar era sexy. Era... era deștept, era ager, era amuzant și fusese atât de bun cu ea; era un chiriaș bun, era bun la baseball și se purta frumos cu copiii lui Andy, cu mama lui Andy și cu tatăl ei. Susținea comunitatea și îi ajutase pe vecinii ei să dea zăpada la o parte cu lopata din parcări – în ianuarie, pe timpul nopții se depusese un strat de zăpadă de treizeci de centimetri. Făcea pâine prăjită bună (noua lui specialitate), iar brânza lui la grătar nu se topea și era... ei, bine, devenea tot mai bun la jocul de *pinball.* Dar Doamne Dumnezeule, ce sexy era! Acum câteva zile, când o sărutase, i s-a părut că tot corpul ei, între piept și genunchi, scotea sunetul ăla pe care-l făcuse când el îi arătase tatuajul: acel *buuuuuh.*

Merse în bucătărie și scoase sticla de vin pe care o luase cu o zi în urmă, când se întorcea de la *La Catherine* (magazin căruia în ultimele douăzeci și patru de ore îi spusese *Casa de modă cu sutiene prezentabile a lui Catherine).* Înlătură folia de aluminiu și săpă după tirbușon. Fu nevoie s-o zgâlțâie un pic, dar reuși să deschidă sticla și puțin vin gâlgâi într-un pahar. Stătea sprijinită de chiuvetă, cu paharul la gură, când auzi cheia în ușa laterală. Aceasta se deschise, iar el intră, cu o geantă pe umăr.

— Hei, îi spuse el cu un rânjet. Arăți drăguț. Gata de plecare?

Merseră vreo oră și jumătate și parcară în fața hotelului Stafford, înghesuit într-una din zonele costiere elitiste ale bunăstării, adăpostite între șantiere navale și foste orășele industriale. Înăuntru, restaurantul hotelului era liniștit și întunecos, deloc aglomerat, iar ei se așezară într-un separeu cu canapele negre de piele.

— E drăguț aici, spuse Evvie. Cine ți-a vândut pontul?

— Știi cât de mult detest eu internetul?

Evvie dădu aprobator din cap.

— Ştiu prea bine, da.

— Este foarte bun pentru alegerea restaurantelor.

O chelneriţă le puse meniurile pe masă.

— Trebuie să te întreb, spuse Evvie, dacă faptul că restaurantul se află într-un hotel e o coincidenţă.

Dean se uită cruciş la ea preţ de un minut.

— Nu am idee ce vrei să insinuezi.

Aveau pâine pe masă. În sala de mese plăcută şi aproape pustie se auzea în surdină un fel de muzică acustică indie. Şi, în timp ce ea înmuia o bucată de pâine în ulei de măsline, el îi turnă un pahar cu vin roşu din sticla pe care o comandase.

— Aşa, deci mai e puţin şi se încheie anul şcolar, spuse ea. Îţi pare rău că se termină?

— Foarte. Ţi-am spus că Krista Cassidy o să meargă la Purdue cu o bursă sportivă? Ne-am întâlnit întâmplător zilele trecute şi am întrebat-o cum îi merge, iar ea mi-a trântit asta. Nu mi-au plăcut niciodată puştii de liceu când mă număram printre ei, dar o să-mi fie dor de ei.

— Ei, vor putea să spună la toată lumea că te cunosc şi am senzaţia că asta o să devină un avantaj.

Dean ridică paharul.

— OK. Pentru... toate lucrurile măreţe pe care le vom face!

Paharul ei scoase un clinchet când se ciocni de al lui. Băură vinul.

— Şi pentru faptul că, dacă ai ales locul ăsta cu ajutorul tehnologiei moderne, n-are cum să fie aşa de rea. Poate o să inventezi o aplicaţie de găsit restaurante pentru oamenii care nu vor să dea peste cunoscuţi.

— Doamne, te rog să mă pocneşti dacă-ţi spun vreodată că vreau să fac o aplicaţie. Să mă pocneşti dacă îţi spun că vreau să dau cuiva bani ca să facă o aplicaţie. Sau pentru orice fel de *startup.* Tata m-a pus să-i promit că nu mai dau niciodată bani cuiva îmbrăcat într-un hanorac.

— De ce?

— Picam mereu în plasa ăstora care voiau să facă lumea mai bună. Degeţele de pui vegane, fără amprentă de carbon, pelerine de ploaie create din sticle de plastic reciclat, pur şi simplu... zi-mi un tip al cărui proiect tehnologic are un logo ecologist sau al cărui plan de afaceri spune că poate transforma căcatul în non-căcat, că probabil i-am dat bani.

— De ce?

— Era mai tare decât să cumpăr maşini. Cred că erau alte vremuri.

— Ştii, apropo, trebuie să-ţi spun ceva, zise Evvie. Ţi-am căutat fostele iubite pe Google.

— Ah, zise el. Ai întrebări.

— Toate erau frumuşele.

— Asta nu-i o întrebare.

— Nu, e o constatare.

— Aşa, zise el. Ai văzut-o pe Melanie Kopps, asta-i roşcata. Actriţă. Cea despre care a adus mama vorba. Era o fată foarte de treabă.

— O femeie.

— Exact, zise el. O femeie foarte de treabă. Asta a fost ultima mea relaţie. Am fost împreună vreo doi ani şi ne-am despărţit chiar la finalul carierei mele. Despărţire nasoală, din păcate.

Evvie se încruntă.

— Din cauza problemelor cu cariera?

Dean clătină din cap.

— Nu în mod direct. Nu a fost cel mai potrivit moment din lume să petreci prea mult timp cu mine. Făceam toate tratamentele alea, eram mereu ţâfnos... În plus, lumea dădea vina pe ea, iar eu n-aveam ce să le fac. Dar mi-a plăcut mult de ea. Despre cine voiai să mă mai întrebi?

— Ai fost cu o surferiţă.

— Lindsay. A trecut ceva de atunci. Era sportivă, aşa că înţelegea unele ciudăţenii pe care uneori femeile nu le înţelegeau. Şi de ea mi-a plăcut mult. Relaţia aia s-a încheiat foarte firesc, când m-am dus la Yankees. Ea era religioasă, pentru ea religia avea o importanţă colosală. Şi ştii, doar, că la noi în familie Crăciunul şi Paştele se ţineau în stil prezbiterian, aşa că nu puteam s-o scoatem la capăt. Lucrurile nu puteau decât să se înrăutăţească dacă relaţia devenea mai serioasă.

— Şi ai ieşit cu Bev Bo.

— Timp de vreun an, un an jumate, cu întreruperi, înainte de Melanie. Bev tocmai se aşeza la casa ei. Pleca des în turnee, nu din alea sofisticate, mai degrabă turnee cu rulota. Ne vedeam şi aveam nişte weekenduri foarte intense, dar apoi ne vedeam fiecare de drum. Relaţia asta m-a ajutat să trec cu bine de primul meu an în New York. A fost probabil cea mai deşteaptă femeie cu care am ieşit vreodată. Absolvise Facultatea de teorie muzicală.

— Ai învăţat ceva?

— Despre teoria muzicală, nu. Dar, dacă stau să mă gândesc, am învăţat că mesajele porcoase sunt al dracului de jenante pentru mine. Ştiu că acum toată lumea face asta, dar, jur, cele mai plictisitoare chestii pe care le faci în timpul unei partide de sex sună ca nişte perversiuni când le tastezi. Toată viaţa ta de adult ai făcut o anumită chestie şi, când o scrii, îţi zici: „Cine ar face asta?" Îmi amintesc că încercam să descriu cum aş săruta-o pe umăr – pe umăr, la naiba! – şi mă simţeam ca un fermier care descrie cum ar insemina o iapă. Poate că pur şi simplu nu mă pricep la asta. La descriere, nu la sărutat.

Se întrerupse.

— Ai roşit?

— Nu, spuse ea. Te ascult cu mare interes.

— Foarte înţelept din partea ta. Ai transcris vreodată replici murdare?

— Nu prea ştiu ce consideri tu „murdar", zise Evvie. Am transcris un interviu cu un tip care studia orgasmul feminin, dar într-un fel care-l făcea să sune a... vin roşu.

— Hm. Detaliază.

— Nu sunt convinsă că era chiar om de ştiinţă. Avea tot felul de termeni descriptivi pentru, ştii tu, orgasme. Pe unele le numea „inimoase" şi „pline de vitalitate", pe altele – „uşoare" şi „superficiale".

— Cu tonuri lemnoase, adăugă el.

— Mi s-a părut foarte ciudat, nu-i aşa? Dar am scris tot. Ciudaţii şi ciudăţeniile lor. Fac parte din fişa postului.

— Pun pariu că citeai mult când erai mică, spuse Dean, înclinând uşor capul; era sigur de asta, imaginându-şi-o în pielea unei tocilare mici şi nostime, ceea ce chiar fusese.

— Aşa e. Dar, sinceră să fiu, cealaltă mare pasiune a mea era radioul. Cea mai mare parte a anului, tata era la pescuit şase zile pe săptămână. Era plecat de la cinci dimineaţa până la ora cinei, inclusiv vara, când eu eram în vacanţă. Şi, după ce a plecat mama, asta a însemnat că stăteam mult timp singură. Nu aveam cablu şi nu prea aveam semnal, aşa că nu mă uitam prea mult la televizor. Cu toate astea, îmi plăcea la nebunie radioul. Nici măcar nu ascultam emisiuni prea reuşite. Ascultam emisiunea asta de sfaturi medicale, unde oamenii sunau şi puneau întrebări legate de lucruri despre care eu habar nu aveam, cum ar fi monturile sau guşa. Ţin minte că o dată l-am întrebat pe tata ce-i aia cotul tenismenului şi nici el n-a ştiut să-mi spună. Eu doar ascultam, cu

toate că nu prea înţelegeam. Şi ăsta-i motivul pentru care, în clasa a şasea, am scris o compunere despre o fată pe nume Chlamydia. Nimic din toate astea nu avea sens pentru mine, dar, de fiecare dată când lua cuvântul o altă persoană, aveam impresia că putea să spună orice. Orice se putea întâmpla. A fost un psiholog care a vorbit despre doliu sau divorţ şi mi s-a părut extrem de interesant, dar n-am priceput. Şi ascultam o mulţime de ştiri. Toate problemele de interes public, ştirile locale. Îmi plăcea să-i ascult pe oameni vorbind.

— Încă îţi mai place, spuse el.

— Nu mi-am pus niciodată problema aşa, dar, da, să zicem. Şi învăţ o mulţime de chestii. Când... ei, când locuiam în California, am transcris sesiuni de recapitulare pentru examen pentru un tip care studia îmbătrânirea pielii. Practic, în următorii cinci ani, m-am scăldat în protecţie solară.

— Ei, bine, mie mi se pare că pielea ta arată bine.

Evvie începu să se foiască, apoi se încruntă.

— Sunt normală, să ştii. Sper că nu te aştepţi să se ascundă pe undeva pe-aici vreo actriţa sau vreo surferiţă.

— Evvie?

— Da.

— Ştiu cine eşti. Cu siguranţă m-am gândit la ce se ascunde acolo, dar nu-mi doresc să fii actriţă sau surferiţă.

— Ai mai ieşit cu o persoană normală?

— În viaţa mea? Da, normal. Am ieşit cu destul de multe aşa-zise „persoane normale”. Cu toate că s-ar putea ca Google-ul să nu ştie de ele. Dar ai dreptate, în ultimii câţiva ani, am ieşit cu nişte femei destul de cunoscute.

— Există vreo regulă care spune că atunci când ajungi celebru nu poţi să ieşi decât cu oameni care sunt la rândul lor celebri?

— Nu există, spuse el încet. Mai degrabă... odată ajuns persoană publică, a devenit tot mai greu să mă aflu printre oameni care nu erau aşa ceva. Asta mă face să par un mare mitocan, dar asta nu din cauză că eram eu foarte cool, grozav sau aşa ceva. Era doar pentru că e ciudat să fii singurul din încăpere pe care toată lumea îl recunoaşte. Atâta vreme cât nu poţi intra undeva presupunând că oamenii nu ştiu cine eşti şi cu ce te ocupi, e mai uşor dacă toată lumea e în aceeaşi situaţie. Nu-mi plăcea să fiu în locuri unde cineva lua opt oameni la rând şi-i întreba cu ce se ocupă, iar mie îmi spunea: „Hei, pe *tine* te ştiu.” Cam aşa se

petreceau lucrurile, cu toate că aş fi preferat, ştiu şi eu, să ies cu prietenii şi să ne uităm la televizor, dar până la urmă ajungeam la o petrecere selectă unde se consuma votcă. Şi, la o astfel de petrecere, întâlneşti o anumită categorie de oameni.

Evvie se aplecă spre el.

— Ce fel de petrecere?

— Ştii tu. „Lansăm noua noastră votcă cu unt de arahide, sau mai ştiu eu ce, şi organizăm o petrecere într-un club al naibii de întunecos şi de zgomotos, iar toată lumea o să zbiere în urechea partenerului de discuţie, o să dureze zece minute să-ţi iei ceva de băut de la bar şi o să stai în spatele unui morman ambulant de grăsime care încearcă să-şi vândă un scenariu, dar vestea bună e că băutura e gratis, atâta timp cât bei votca noastră, care cel mai probabil are gustul transpiraţiei de pe spatele lui Mr. Peanut."

— Chiar există votcă cu aromă de unt de arahide?

— Dacă nu există, nu e probabil din cauză că ar fi o idee prea stupidă ca cineva să dea o petrecere.

— Mie petrecerile mi se par super. Poate că tu n-ai avut experienţe prea fericite.

— În 2014 cred, am fost de Sf. Patrick la o petrecere care se ţinea într-un depozit atât de aglomerat, că o femeie mi-a vărsat pe spate un pahar întreg de bere verde. Pun pariu că, indiferent ce făceai tu aici, a fost mult mai distractiv.

Evvie ridică privirea în tavan, încercând să-şi amintească.

— Cred că în martie 2014 negociam factura pentru operaţia de spate a tatei, ca să nu-şi piardă casa.

Se făcu linişte. Dean lăsă jos paharul. Îşi duse o mână la piept.

— Sunt un dobitoc. Îmi pare rău.

— Nu eşti, îi spuse ea, întinzând mâna şi aşezându-i-o pe încheietură. N-a fost drept din partea mea.

Îşi reluă poziţia.

— Pur şi simplu am avut vieţi diferite. Adică, eu nu sunt deosebit de stilată, Dean. Asta-i... Asta-i cam tot ce pot, rosti ea, analizându-se de sus până jos.

— Încerci să mă faci să mă răzgândesc în privinţa ta? întrebă Dean, fixând-o cu privirea. Să ştii că n-o să funcţioneze. Te plac *foarte* mult în clipa asta. Foarte mult.

Buuuuuuh.

— Bine, reuşi ea să îngaime.
— Apropo.
Scoase la iveală din buzunar o cheie aflată pe un inel, alături de o plăcuţă de alamă. O aşeză pe masă.
— E de la camera 208, la etaj.
Evvie se aplecă să studieze cheia, însă nu o atinse.
— Uau, o cheie adevărată. Credeam că astăzi toată lumea foloseşte carduri de plastic. Foarte elegant.
Nu-şi dădea seama dacă trebuia să spună mai mult de atât.
— Pun pariu că e drăguţă.
— Ei, bine, nu e pentru tine, spuse Dean. Eu stau la 208.
Băgă din nou mâna în buzunar. Mai strecură o cheie pe masă.
— Asta-i de la 204, e vizavi.
Evvie ridică din sprâncene.
— Ai luat camere separate. Serios? Chiar ai luat camere separate.
Dean îşi rotea ochii prin restaurant şi se juca cu cheia.
— Ştiu... ştiu că nu mai avem nouăşpe ani sau ceva de genul. Dar mă gândeam că-mi fac de lucru şi te aştept. Şi, ştii tu. Consideră-te invitată pe la mine.
Ea îi privi şuviţa de păr care i se răsucise peste ureche.
— Ai luat camere separate, repetă.
— La început mi s-a părut o mişcare isteaţă, mormăi el, uitându-se în jos, apoi ridică privirea spre ea. Acum nu mai sunt convins. Pare slăbuţă. E o mişcare proastă? Chiar e o mişcare proastă, nu-i aşa?
Evvie luă cheia ei şi o răsuci în palmă.
— Nu, mi se pare sexy.
Se priviră direct în ochi şi lui Evvie îi veni să înşface ambele chei de pe masă, să-şi înfigă degetele în cureaua lui Dean şi să-l târască după ea la etaj atât de repede, că încă ar mai fi ţinut paharul de vin în mână în timp ce ea îi smulgea cămaşa. Dar în clipa aia reapăru chelneriţa, iar Evvie îşi dădu seama că niciunuia dintre ei nu-i trecuse prin cap să se gândească la ce ar fi vrut să mănânce.

27

În cele din urmă comandară şi serviră mâncarea. Restaurantul se mai aglomeră puţin. Din politeţe, Evvie evită orice preparat care conţinea prea mult usturoi. După ce Dean achită nota, rămaseră aşezaţi, uitându-se la cheile de pe masă. El întinse mâna şi o trase spre el pe cea cu numărul 208.

— Tu urcă, zise el, şi-ţi aduc eu bagajul din maşină, bine?

— De acord, spuse Evvie.

Câteva trepte late duceau la etaj, iar camera ei se afla la câţiva paşi de capul scărilor. Evvie descuie yala uşor şi deschise uşa. Un pat dublu, un dulap, un televizor pe perete, un birou cu o vază cu trandafiri. Merse să se întindă pe pat, fără să-şi scoată din picioare balerinii negri. Aştepta să o cuprindă îndoiala, însă era doar agitată, surescitată, aşteptându-l să bată la uşă.

Şi apoi bătu.

— O, bună, spuse ea, în vreme ce el îi întindea geanta. Îţi mulţumesc mult. Servirea e impecabilă.

El aruncă o privire prin cameră.

— Foarte drăguţ.

— Mulţumesc pentru flori.

— Ştiu că sunt un clişeu.

— Şi pe bună dreptate.

Privindu-l cum stătea în pragul uşii, fu încă o dată şocată de cât era de înalt.

— Nu era nevoie să faci asta.

— Ştiu, spuse el. Aşa însă o să mi se pară foarte palpitant când o să-mi baţi la uşă, peste câteva minute.

— Pari foarte încrezător.

Se aplecă până ajunse la numai câţiva centimetri de ea. *Are ochii la fel de verzi ca o frunza de primăvară,* îi trecu prin minte fără să vrea, un gând brutal de siropos şi absolut adevărat, în vreme ce el îi privea leneş gura.

— Sunt... un optimist.

Ea se ridică pe vârfuri să-l sărute şi apoi se uită în stânga şi în dreapta spre coridor.

— N-am de gând să mă giugiulesc cu tine pe hol, îi spuse, pentru că

o să se holbeze lumea la noi. Hai, treci la tine. Şi nu adormi.

— Trebuie să mă crezi, Ev, că n-o să adorm.

Se îndepărtă de ea şi dispăru în camera de vizavi, iar ea închise uşa.

Evvie se pieptănă în baie. Când se aplecă spre oglindă ca să dea la o parte o urmă de ceva de pe obraz, observă strălucirea inelelor. Verigheta simplă de aur şi inelul de logodnă cu diamant rămăseseră aproape neclintite după nuntă. Când trase de ele, trecură cu uşurinţă peste articulaţii şi-i lăsară o urmă pe deget. O clipă îşi privi mâna, acea mână care arăta la fel ca la optsprezece ani, plus-minus cincisprezece ani de soare. Puse inelele pe etajeră şi îşi scoase pantofii. În picioarele goale, deschise uşa şi se furişă pe coridorul pustiu până la camera 208. Bătu de două ori.

— Cine e?

— Ştii foarte bine cine e.

— Parola?

— Consiliere şi consimţământ.

Urmă o pauză. Apoi auzi o voce în care i se citea rânjetul:

— E deschis.

Intră şi închise uşa în urma ei, apoi se rezemă de ea. Dean stătea pe pat, în tricoul lui alb şi în blugi, sprijinit de tăblia patului, cu picioarele goale întinse.

— Hai, salut, spuse el.

Ea rânji şi, cu mişcări rapide, se sui în pat alături de el, încolăcindu-şi braţele de gâtul lui şi sărutându-l într-un fel care o făcea să se simtă excelent. Şi lacomă, în acelaşi timp. Nu ţinea minte de câte ori reuşise să-i atingă umărul, spatele, cotul, şoldul – atingeri inocente, în teorie, toate însă numai pentru că-şi dorise asta, fix asta. Îşi strecură mâna pe sub tricoul lui, iar el şi-l scoase îndatoritor imediat, dând dovadă exact de acea dexteritate care o făcea pe Evvie să fie extrem de recunoscătoare pentru existenţa lumii sportului de performanţă, de altfel destul de plicticoasă. Degetele lui urcară pe sub marginea puloverului ei, apoi Dean se opri. Se retrase, cu respiraţia uşor întretăiată şi o privi lung în ochi.

— Ce e? întrebă ea.

O bătaie, încă o bătaie. El continua să o privească. Dintr-odată, îl bătu pe umăr, însă aşa de tare, că sună ca o palmă.

— Ah! zise ea. Dă-i înainte. Da. Clar, dă-i înainte. Bineînţeles că ai undă verde.

El zâmbi, părând uşor intimidat. Ea îl ajută să-i desfacă nasturii puloverului, făcându-l să alunece peste umeri şi să cadă. Îi luă mâna şi îi privi degetele, cercetă urma lăsată de inele şi i-o sărută. Când îi dădu drumul la mână, Evvie o întinse şi i-o aşeză pe umărul drept, acolo unde se freca el mereu ca şi cum l-ar fi durut. O lăsă să se odihnească acolo, apoi o plimbă în jos pe braţul lui, până degetele ajunseră să li împletească.

Mai târziu, când se gândea la asta – şi chiar făcea asta – era ca şi cum cineva ar fi făcut un montaj din cadre de una-două secunde, perfect clare, dar disparate şi, posibil, neordonate cronologic. La un moment dat o sărutase în palmă, lucru care o surprinsese. Ea îşi scosese ultima piesă vestimentară într-un mod bizar, întinsă pe spate, cu piciorul rămas blocat pe cracul blugilor, pe care-i smucea în timp ce el o tachina:

— Vino încoace. Poţi să-i păstrezi pe tine, dacă vrei, îmi fac loc pe lângă ei.

— O să meargă şi mai încet, dacă mă faci să râd.

Evvie se aşteptase să fie sfioasă, să simtă aerul şi răsuflarea lui cu toată pielea, ştiind că era pentru prima oară când o cartografia, dar lucrurile nu se petrecută astfel. Reuşi să-şi ţină mintea înăuntrul trupului, o dată în viaţă. Pentru o scurtă perioadă, poate chiar subjugată lui.

Îşi aducea aminte că şi-a auzit propriile gemete, că a întins mâna să-i şteargă sudoarea de pe frunte. Ţinea minte că i-a alunecat părul pe umărul lui gol. Nerăbdarea crease neîndemânare: ea îi trăsese un genunchi în coapsă, el îi dăduse din greşeală un cot în stomac, în momentul acela ea pufnise în râs şi el o sărutase pe arcadă.

„Îţi chiorăie stomacul?”, „Ţi-a trosnit încheietura?”, „Ai loc?”, „Ești OK?” „Cel mai OK.”

Fusese altfel, asta era sigur.

~~~

Nu deranjă aşternuturile din camera 204. Adormiră, iar la ora trei dimineaţa, constatând că erau amândoi treji, stătură faţă în faţă, la câţiva centimetri distanţă, şuşotind pe marginea unui vis pe care-l avusese ea despre *Culisele puterii.* Ea îi spuse că-i este frig, iar el îşi găsi tricoul şi i-l dădu. El îi netezi părul şi picară amândoi laţi.

Ea se trezi din nou, puţin după ora cinci şi jumătate, se întoarse pe partea cealaltă, unde-l găsi pe Dean lungit pe spate, dormind buştean,
~~~

vizibil în fâșiile de lumină aruncate de felinare printre lamelele storurilor. Nu era una dintre femeile alea care priveau oamenii în timpul somnului, își spuse. Era sinistru. Așa că închise ochii și se mulțumi să-l asculte cum inspiră și expiră, acel schimb de aer lipsit de efort. Își sincroniză respirația cu a lui și adormi la loc.

Când deschise din nou ochii, afară era lumină, iar Dean era treaz și stătea cu ochii în tavan. Se întinse, iar el se întoarse să o privească.

— Hei, spuse ea, ridicându-se în capul oaselor și aplecându-se spre degetele de la picioare ca să-și întindă spatele.

El o scărpină ușor între omoplați.

— Ai dormit bine?

— Mda.

Dean o cuprinse cu brațul, iar Evvie se cuibări și se așeză la loc în pat, odihnindu-se pe pieptul lui, cu brațul peste abdomenul lui nefiresc de sculptat. Una peste alta, nu era cel mai rău suport pe care ar fi putut să stea întinsă.

— Deci, spuse ea în cele din urmă.

— Deci.

El îi luă mâna care se odihnea pe tatuajul lui și începu să se joace alene cu degetele ei.

— Cred că m-am accidentat la coapsă, spuse Evvie.

— Serios? întrebă Dean îngrijorat. Ești OK?

— Nu, nu, spuse Evvie râzând. Sunt bine, stai. Doar că... știi cum e să lucrezi cu un antrenor nou?

El o privi.

— În clipa asta, nu știu cum să iau faptul că ai uitat că am fost sportiv de performanță.

— Bine punctat. În orice caz, cred că așa se simte.

— Sigur nu se simte așa. La ce sală mergi?

— Mă antrenez mai mult singură, dacă înțelegi aluzia.

— Ei, bine, zise el, ducându-și brațul pe după ea, apreciez că ai dat totul pe teren. Sper că a meritat.

— Da, absolut.

Îi aruncă o privire solemnă.

— A fost inimos, cu tonuri lemnoase.

Râseră, cu voci răgușite de oameni de-abia treziți din somn, iar el o sărută pe umăr.

— Cât e ceasul?

El se uită la ecranul telefonului.

— E 8.27.

— Şi, acum ce facem?

— Trebuie să predăm cheia la ora unsprezece. Am nevoie să fac un duş. Cred că jos ne aşteaptă micul dejun.

Evvie întoarse capul ca să-l privească.

— Nu la asta mă refeream.

— Ah, spuse Dean.

— Adică, nu vreau să iniţiez o discuţie despre statusul relaţiei noastre. Fără discuţii serioase înainte ca toată lumea să fie îmbrăcată şi să-şi fi băut cafeaua, mi se pare o regulă bună. Doar că nu ştiu sigur unde vrei să dormi la noapte şi treburi dintr-astea, asta voiam să spun.

Urmă o pauză. Era posibil să fi fost cea mai lungă pauză din lume, îşi spuse Evvie. Până să vorbească Dean, ea avu impresia că se succedară fluxuri şi refluxuri, decolară şi aterizară avioane, se construită clădiri.

— Îmi place mult de tine, spuse el.

— Păi e bine, şi mie-mi place mult de tine.

— Şi tu locuieşti aici, iar eu locuiesc în New York.

— Aşa e.

— Trebuie să recunosc că nu m-am gândit mai departe de atât.

— Sigur, spuse Evvie.

Ce ar trebui să faci ca să pari complet calmă atunci când nu ai pantaloni pe tine? Se ridică şi se răsuci, sprijinindu-se cu spatele de pernă.

— Eu cred că ar fi mai bine să rămână între noi.

— Nu vrei să-i spui lui Andy.

— Nu vreau să spun nimănui. Nu vom rămâne împreună. Iar dacă ar afla tata, Kell, Andy şi cine-o mai fi o să creadă fie că rămâi tu aici, fie că mă mut eu. Cred că... ar fi mai bine să sărim peste toate astea. În plus, în clipa de faţă, nici nu am avea ce să le spunem, în afară de, ştii tu, asta. Nu e ca şi cum m-ai fi invitat la balul de absolvire.

— Data viitoare aş putea să-ţi aduc o floare de pus la corsaj.

— Hei, nu face promisiuni pe care nu ai de gând să le ţii.

Ea îşi întinse braţele în sus.

— Am degetele ciudate. Vezi cât sunt de strâmbe?

El îşi mută capul pe perna ei.

— Arată ca nişte degete.

Evvie își îndoi brațul la loc pe piept.

— Tu nu știi cum e să fii muritor.

— Hei, ar trebui să vezi cum arată cotul meu pe interior. Arată fix ca peisajul de la începutul filmului *WALL-E*.

— *WALL-E* animația?

— Da, când toată lumea e alcătuită din gunoi, fiare îndoite și dărâmături. Așa arată interiorul unui cot de *pitcher* de baseball. Mi-am făcut o dată un RMN și doctorul mi-a zis: „Am vești bune și vești proaste: vestea bună e că oasele tale sunt încă la locul lor. Vestea proastă se referă la tot restul”.

Ea amuți.

— Și ce se întâmplă dacă oasele nu mai sunt la locul lor?

— Te operează. Îți iau un tendon de la picior și îți leagă cu el oasele brațului.

— Minți.

— Nu mint. Și dacă nu funcționează, iau material de la cadavre.

— Nu fac asta.

— Ba chiar fac asta. Adolescenții fac operații din astea.

— Stai așa, cum legi un os de altceva?

— Îi fac o gaură și apoi îl leagă.

— Dumnezeule!

— Oh, e dezgustător, adăugă el, masându-și cotul la gândul ăsta. Ai avut vreodată vreun os rupt?

— Când aveam opt ani, am sărit de pe masa de picnic și mi-am rupt mâna.

— De ce ai sărit de pe masa de picnic?

Ea întoarse capul spre el.

— Pentru că John Cody a spus că mi-e frică să sar de pe masa de picnic.

— Treceai prin faza de golănie.

— Chiar așa.

— La cincisprezece ani, mi-am rupt clavicula la schi, spuse el, arătând cu degetul spre claviculă. Ce s-a mai enervat tata: „Tu umbli cu idioții ăștia și faci cascadorii, când ar trebui să intri la facultate și să joci baseball.” Nu-i spusesem că merg la schi. Nu aveam voie. Cu toate astea, m-am dus.

— Și ce-a făcut?

Dean râse.

— Nimic. Nu voia ca amicii mei bătuţi în cap să-mi dea drumul cu planorul din vârf de munte. M-aş fi întors acasă bucăţi şi nu mai putea să mă trimită la facultate. Iar el îşi dorea mult să merg la una.

— Ce-ai mai făcut în facultate, în afară de baseball?

— Am absolvit chimia.

Ea se întoarse să-l privească.

— Glumeşti!

— Ah, înţeleg. Credeai că mi-am ales cursuri de rahat? Numai curse de doi kilometri şi cum să-ţi bandajezi glezna?

— Nu, bineînţeles că nu. N-am ştiut.

Evvie se uită în tavan.

— Ce te atrăgea la chimie?

— Aveam ocazia să fac diverse chestii. Amesteci asta cu aia şi, dacă ştii cum funcţionează, poţi s-o faci să devină albastră, să se încălzească sau să explodeze. Era o nebunie, dar era o nebunie previzibilă. Puteai să scoţi fum verde dintr-o chestie sau puteai s-o transformi în spumă, dar de fiecare dată reacţia era aceeaşi. Apoi o înregistrezi şi, bum, iată rezultatul! La fel e şi în baseball. Pare o nebunie, dar nu e decât fizică. Pare să nu aibă logică, dar, de fapt, are. Adică, mai puţin atunci când, evident, nu are.

Evvie se întoarse pe o parte şi se rezemă în cot. Întinse inelarul şi i-l trecu peste arcadă.

— De unde ai cicatricea asta?

— Am încasat o minge în faţă când eram în anul trei la Cornell. Şiroia sângele. Pur şi simplu, şiroia. Mai ţii minte când ţi-am zis că am ieşit şi cu oameni normali? Aveam pe atunci o iubită, Tracy, care venise la meci şi a leşinat. Pur şi simplu, bum, şi gata. Mi-a părut foarte rău. Din câte-am înţeles, mi-a aruncat o privire şi s-a prelins de pe scaun, ca în desenele animate cu Daffy Duck. Prietena ei a trezit-o turnându-i gheaţă şi Cola Zero pe faţă.

— Oh, ce trezire nasoală!

— Apoi m-au dus la spital şi mi-au lipit faţa la loc.

— Nu ţi-au pus copci?

— Nu, lipici. Când am sunat acasă şi i-am spus mamei că am fost dus la Urgenţe şi acolo m-au reparat cu lipici, mi-a închis telefonul şi a sunat la spital. Tata mi-a zis că nu se mai oprea din „Mi-aţi lipit copilul", „Nu era un proiect pentru arte şi meserii" şi chestii de genu' ăsta. Apoi, însă, i-au spus că nu era lipici, era ceea ce se cheamă „piele

artificială”. La care ea a răspuns: „A, în regulă, atunci.”

Dean se făcu că închide telefonul.

— Chiar se cheamă piele artificială? întrebă Evvie.

— Habar n-am. În orice caz, mama s-a simţit mai bine. Tu ai avut vreodată copci?

— O dată la genunchi şi apoi încă o dată acum câţiva ani, când am călcat pe un pahar spart în living.

— Au!

— Am sângerat mult. A fost foarte scârbos.

— Pun pariu.

Aproape fără să realizeze ce face, Evvie îşi pipăi cicatricea cu degetele de la celălalt picior. Fusese paharul lui Tim. El se enervase. Dar ea îi spusese asistentei că ea spărsese paharul, în bucătărie. „Pur şi simplu mi-a alunecat din mână”, aşa-i spusese.

Lăsă degetul să alunece de pe tâmpla lui Dean până pe bărbie, apoi sări la un semn roşu-închis de deasupra claviculei.

— Ah, la naiba, cred că te-am altoit puţin. Ai o vânătaie.

El se ridică în şezut ca să se poată vedea în oglinda de pe uşa dulapului, apoi înclină capul într-o parte.

— Asta nu-i vânătaie, spuse, atingând-o cu degetele.

Se întoarse spre ea şi lăsă bărbia în jos până ajunse să o privească printre genele lui impresionante.

— Mi-ai lăsat un semn pe gât.

Şi repetă:

— Mi-ai lăsat un *semn pe gât.*

Ea privi atent la urma de pe gât.

— Stai aşa, când am făcut asta?

Apoi îşi aminti.

— Oh, chiar aşa am făcut.

Evvie zâmbi, dezvelindu-şi dinţii.

— Îmi pare rău!

— Să nu-ţi pară rău. La naiba, hai că e suficient de bună să o pun pe Instagram. O să scriu doar atât: „Mă distrez grozav aici, în Maine.” Apoi încarc poza – *bum!*

Se întinse după telefon.

— Îmi fac un selfie.

— Ba nu!

Râzând, se întinse la rândul ei după telefon, dar fu depăşită fără

speranţă de detenta braţelor lui şi ajunse întinsă peste el, la câţiva centimetri de faţa lui nebărbierită, în timp ce el ţinea telefonul în afara razei ei de acţiune.

— Nu te doare, îi şopti ea, nu-i aşa?

— Nu, îi şopti, zâmbind la rândul său. Nu mă doare.

28

Mai târziu, în vreme ce camioneta lui Dean se zdruncina pe Route 1, trecură pe lângă un panou publicitar cu Compass Café, care se afla acolo de secole sau cel puţin din adolescenţa lui Evvie.

— Mă întreb dacă nu cumva Compass o să dea faliment, acum, că nu mai mergeţi voi să vă faceţi veacul pe-acolo câte şase ore în fiecare weekend, spuse Dean.

— Nu stăteam şase ore, răspunse Evvie, continuând să se uite pe geam. Poate două.

— Ai de gând să-mi spui vreodată despre ce e vorba? o întrebă.

Evvie întoarse privirea spre el şi văzu cum braţul lui – cândva neascultător – se odihnea acum pe volan. Ce fusese cândva defect se putea repara, iar Evvie trase aer în piept.

— Deci, în noaptea în care a murit soţul meu...

Se întrerupse şi inspiră adânc.

— Eu îl părăseam. Adică, nu că mă gândeam să-l părăsesc. Eram chiar pe cale să-l părăsesc.

Dean stătea nemişcat.

— Cât de aproape ai fost?

Evvie privi din nou pe fereastră.

— Stăteam în parcare când m-au sunat. Luasem cu mine o valiză, nişte bani şi certificatul de naştere.

— Dar nu-i spuseseşi lui Tim?

— S-ar fi împotrivit. N-aş mai fi plecat. Şi a doua zi, i-ar fi părut rău.

— Fireşte.

— În orice caz, mama lui Andy a văzut valiza la mine-n maşină, atunci, la spital. I-a vorbit lui Andy despre asta. El şi-a dat seama. S-a supărat.

Dean se încruntă.

— Dar nu s-a supărat pentru că plecai.

— Nu. Cred că s-a supărat pentru că aveam de gând să plec fără să-i spun. Fără să spun nimănui. Supărat nu e cuvântul potrivit. Rănit, poate.

— De ce *nu* ai spus nimănui?

— Pentru că atunci nu l-aş mai fi părăsit.

— Chiar ştii să ţii lucrurile pentru tine.

— Îi promisesem lui Tim că n-o să vorbesc cu Andy despre chestii legate de căsnicie. Ceea ce suna destul de rezonabil.

— Când ai luat hotărârea să pleci?

— Oh, spuse Evvie. Păi, într-o seară mi-a spus că ia pizza pentru cină, dar, când a ajuns acasă, a venit fără pizza. Îl întreb: „Cum a rămas cu pizza promisă?" La care el răspunde: „N-am spus niciodată așa ceva." A fost așa... *așa de bizar,* ideea că eu mi-aș fi închipuit un întreg schimb de replici cu el, în care el îmi spunea că o să ia pizza în drum spre casă. Îmi aminteam în mod expres c-o să ia o pizza cu ardei și ciuperci, pentru că mie nu-mi plac ciupercile și hotărâsem să le dau deoparte. Îmi aminteam. Și i-am spus: „De ce te porți de parcă aș fi eu nebună, în loc să spui că ai uitat să aduci cina? Cui îi pasă?"

— Și ce-a spus?

— A spus: „Tocmai am petrecut zece ore îngrijind oameni bolnavi, în timp ce tu ai stat acasă nefăcând nimic. Nu sunt serviciul tău personal de livrări la domiciliu." Am plecat și l-am lăsat. Înainte să te muți tu în apartament, mă duceam acolo ca să scap de Tim. Așa că, mă duc acolo, mă întind pe podea și bineînțeles că *mor de foame,* pentru că îl așteptasem, și ia pizza de unde nu-i. Și încep să mă gândesc că poate dau o fugă să cumpăr ceva de mâncare. Și apoi mă gândesc că poate dau o tură cu mașina. Și apoi mă gândesc că poate rămân peste noapte într-un loc simpatic din Rockport. Să fiu departe de el pentru o noapte, să mă uit la TV, să stau singură cu mine – la o noapte de spa, să spunem – sau poate să-l sun și să născocesc că a trebuit să merg să stau cu tata pentru că îl supără șoldul sau așa ceva.

— Ai făcut asta?

— Nu. Am ieșit să iau pizza și m-am întors cu ea acasă la ora zece și jumătate. Cu ciuperci și tot tacâmul. Am încheiat discuția. Dar, practic, în fiecare zi de atunci mă întorceam în apartament și mă întindeam pe podea și mai adăugam ceva la povestea asta pe care începusem să o scriu în capul meu. Nu aveam de gând s-o fac. Era doar ideea. Dacă ar fi să plec pentru un weekend, unde m-aș duce? Aveam suficienți bani să merg o săptămână în Boston? De ce-aș avea nevoie? Ce mi-aș lua la mine? Cât timp aș putea sta plecată? Și nici nu-mi mai amintesc tot, dar, într-o noapte, stând întinsă acolo și ascultând zăngănitul ventilatorului din tavan, mi-am spus: „Dacă aș pleca și nu m-aș mai întoarce niciodată?" Și atunci am început să-mi imaginez unde m-aș duce și m-am gândit că mi-ar plăcea să locuiesc undeva la munte. Aș

avea o căbănuţă, un câine şi un job. Am început să visez cu ochii deschişi că o să mă transform într-o cu totul altă persoană, căreia nu i s-a întâmplat niciodată nimic rău.

— Ca în secţiunea „M-am măritat cu un ticălos” din Programul de protecţie a martorilor.

— Da! Exact aşa era. Şi, de fiecare dată când mă gândeam la ce ar face tata, dacă eu plecam, sau la ce ar face Andy, îmi scoteam ideea din cap. Mă gândeam cum ar fi să prepar cina, să-mi aranjez părul sau să văruiesc un perete, fără să-mi spună nimeni că n-am habar ce fac acolo.

— Şi apoi?

— Am continuat timp de vreo patru luni. Însă apoi, într-o noapte în care el era plecat, am luat un pachet de cărţi de joc – câteodată mă joc *solitaire* cu cărţi adevărate – şi l-am pus într-un rucsac. Şi asta a fost. A fost începutul împachetării. Era pe bune, chiar făceam asta.

— Şi n-ai vorbit cu nimeni despre asta.

— Încă aveam impresia că e o repetiţie, ca să văd dacă vreau să o fac cu adevărat. Încă simţeam că o să mă înec la mal. Mă gândeam că n-o să merg până la capăt.

— Dar ai făcut-o.

— Mda, chicoti ea puţin. Ei, măcar am început să duc bagajele la maşină – apoi ducându-şi mâna la ochi – cam aveam o dată-limită. Şi cu câteva zile înainte să moară, i-am spus că mă deranjase treaba aia – am mers la Bangor să luăm cina cu un cuplu de doctori, nişte cunoscuţi de-ai lui. Şi, când m-au întrebat cu ce mă ocup, el le-a zis: „Ea mă face fericit.” I-am spus: „Voiau să ştie cu ce mă ocup. Trebuia să le fi spus că lucrez. Trebuia să le fi spus că lucrez cu jurnalişti, că am propria afacere, toate astea.” Şi el mi-a zis: „Am vrut să nu te jenezi. Nu ştiam cum te-ai fi simţit dacă le ziceam unor doctori că eşti dactilografă pentru cineva care scrie o carte despre copaci.”

Dean rămăsese cu gura căscată.

— A venit data stabilită şi eu am dus bagajele la maşină. Poate că aş fi plecat. Poate că aş fi dat înapoi, să zicem.

— Ai fi plecat.

— Aşa sper, spuse ea şi, cu toate că ştia că e doar în imaginaţia ei, auzi ecoul acelor cuvinte în maşină. Îmi tot fac planuri. Credeam că până la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, o să mă mărit cu tipul ăsta, o să fiu fericită şi o s-o termin cu greutăţile. Şi apoi am crezut că o să-mi fac bagajele, o să mă sui în maşină şi o să bag divorţ. Să-mi reiau

numele de fată, să-mi găsesc un job şi să trăiesc într-o căsuţă la munte, doar că... nu s-a întâmplat nimic din toate astea.

— Ei, bine, partea asta îmi sună cunoscut.

— Sunt încă la Evvie Drake. Mai departe.

— Crezi că o să-ţi reiei vreodată numele de fată?

— Nu prea pot.

— Ba normal că poţi, spuse el încruntându-se.

Ea ridică din sprâncene.

— Să renunţ la numele soţului meu, care o să ajungă să aibă propria aripă din spitalul care-i poartă numele, dacă îşi bagă maică-sa coada? Să le spun părinţilor lui că nu mai vreau să-l port? Nu cred că o să decurgă prea bine.

— Aşa că o să târăşti după tine numele ăsta în următorii cincizeci de ani ca să nu răneşti sentimentele nimănui?

— Eh! Poate. Nu ştiu.

Degetele lui Evvie pipăiră din reflex buzunarul unde inelele împingeau materialul din interior, formând o ridicătură.

— E de-abia prima zi.

— Prima zi din ce? o întrebă el.

— Ştii tu, din ce-o fi asta.

VARA, ÎNAINTE DE ZIUA DESCHIDERII

29

Într-o zi de început de iunie, în vreme ce amâna prepararea cinei, citind un jurnal din timpul grevei din domeniul confecţiilor textile, din 1912, din Massachusetts, Evvie auzi camioneta lui Dean intrând în parcare. Lăsă cartea deschisă, nedezlipindu-şi privirea de la ea, aşteptând să audă cheia lui în broască. Ştia cât îi lua, aşa cum ştii cât durează să iasă la suprafaţă cineva care s-a băgat cu capul sub apă, iar, când nu auzi nimic, se duse să se uite pe fereastră. Dean stătea în maşină, cu mâinile pe volan. Îl zări stând complet nemişcat până când se simţi mai jenată că-l priveşte decât dacă ar fi dat buzna peste reveria lui şi, în cele din urmă, ieşi afară, în acea vară timpurie, caldă şi uscată.

Îndreptându-se spre camionetă, încerca să nu se întrebe ce era în neregulă. *A murit cineva. A sunat cineva. A cunoscut pe altcineva. Pleacă. Orice ar fi, eu am stricat lucrurile.* El ridică privirea, o văzu apropiindu-se de geam şi îi făcu semn să vină pe partea cealaltă. Aşezându-se alături de el, pe scaunul din dreapta, Evvie constată că pe chipul lui nu se citea o expresie de paralizie traumatizată. În schimb, avea o expresie de pură neîncredere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, trăgând portiera după ea.

— Mai ţii minte că ţi-am povestit de tovarăşul meu Dante, care era foarte gelos pe jocul meu de *pinball?*

— Ăla cu două iubite?

— Mda.

— Sigur.

— Mi-a trimis azi un sms, chiar înainte să plec de la şcoală.

Evvie era destul de sigură că Dante juca acum la Phillies sau la Nationals. Aveau echipamente asemănătoare.

— Ce zicea?

Dean nu schimbă tonul vocii.

— Păi, antrenorul lor e Alex Laramie, care înainte a fost la Yankees. Şi Dante mi-a zis că Alex a văzut înregistrarea cu mine la Spring Dance şi că aşteptă să-l sun.

În cele din urmă, Dean se uită la Evvie.

— Şi?

Dean întoarse privirea fix înainte. Ţinea în continuare mâinile pe

volan.

— Păi, l-am sunat pe Alex. Vrea să vin într-un complex de-al lor din Connecticut. Au câţiva oameni accidentaţi, sunt puţin disperaţi şi vrea să-şi dea seama dacă e ceva de capul meu.

— Adică vrea să ştie dacă poţi să arunci. Vrea să-ţi dea şansa să arunci. În liga mare de baseball. Să arunci mingea unor jucători din liga mare.

— Evvie, vrea doar să mă vadă. Să afle de ce sunt în stare, să mai cheme nişte antrenori, să vadă cum stă treaba.

— Eu ştiu cum stă treaba, îi spuse împungându-l. Treaba e că o să arunci din nou la un nivel profesionist. Lucru pe care, aş vrea să subliniez, l-am ştiut mereu.

— Ai ştiut, hm?

În cele din urmă luă mâinile de pe volan şi le duse la ceafă.

— E interesant, pentru că eu sunt al dracului de şocat.

— Ar trebui să ai mai multă încredere. Aşa, ca mine.

El întinse o mână şi i-o puse pe ceafă, sub păr. Îi dădu un pupic, apoi se retrase şi-i spuse:

— Stai aşa. Nu am de ce să te pup în maşină. Nu mai am şaisprezece ani. Pot să te pup în casă.

— Poţi, spuse ea. Foarte adevărat.

Chiar şi în maşină, Evvie reuşea să-şi tină o mână obraznică în şold.

— Vrei să-mi vezi camera? E plină cu postere, mape şi tot felul de chestii.

— Desigur.

Coborâră din maşină şi se înghesuiră lângă uşa lui, cea mai apropiată de casă, unde ea îl sărută din nou. Aici, unde erau pietrele de pavaj gri şi neregulate pe care le alesese Tim în timpul proiectului lor de reamenajare, cărămizile de teracotă fiind prea „banale”, după spusele lui. Aici erau şi treptele pe care le refăcuse împreună cu un amic de-al său în căldura zdrobitoare a verii, pentru că trecea printr-o fază „de dibăcie”, fază care a durat până a realizat că era prea obişnuit să se pricepă la toate ca să înceapă de la zero, în postura de învăţăcel, unul care nu era în stare să facă un colţ în unghi perfect drept.

Aici era uşa de la intrare pe care o deschisese râzând, în timp ce era dusă pe sus în casă, în ziua încheierii contractului. Şi podeaua de lemn pe care o zgâriase o dată cu roata de la valiză, motiv pentru care el o făcuse „al naibii de neatentă”. Şi intrarea spaţioasă în bucătărie, unde,

la un moment dat, Tim o sărutase cu o nerăbdare atât de surprinzătoare, vârându-i mâna pe sub tricou, în timp ce ea se străduia să-l zgârie pe umăr doar ca să-i demonstreze că și ea depune eforturi. Iată masa din bucătărie pe care căzuseră de acord să facă un copil, dacă era să fie, fără să încerce să influenţeze lucrurile într-o direcţie sau în alta – ceea ce era o minciună sfruntată –, ai zice că un doctor ştie ce înseamnă când ea îi spune, din când în când „o lăsăm pe altă dată?” Aici era chiuveta unde aruncase cândva un trandafir în tocătorul de gunoaie – primit prea târziu de ziua ei, de care Tim uitase, și apoi se revanșase a doua zi trimiţându-i acasă șase duzini de trandafiri.

Şi iată și scările pe care alunecase cu două săptămâni înainte să moară Tim, alegându-se cu o mare vânătaie la șold. Căzuse; nu fusese împinsă. Nu o lovise nimeni, nu o pocnise nimeni. Dar se grăbise să coboare scările în șosete, în drum spre ascunzătoarea ei, doar pentru că obosise foarte tare să-l mai asculte urlând, așa că, își zise pentru sine, *să-mi spui tu mie cum a fost.*

Iar în dormitor se afla dulapul pe care-l înduplecaseră cu grijă să intre pe ușă. Dulapul care mai târziu avea să joace un rol central în prima lor ceartă, despre care ea fusese convinsă că va rămâne cea mai groaznică ceartă a lor, asta până la următoarea.

— De ce sunt supărată? Sunt supărată pentru că m-ai împins în dulap, Tim.

— Nu am făcut una ca asta.

— Ai făcut mișcarea asta din umăr, uite așa, și m-ai îmbrâncit în dulap. O să-mi rămână vânătaie. Vrei să ţi-o arăt mâine?

— Eu ieșeam din cameră ca să te las să te calmezi. De ce te-ai pus în faţa mea?

— Nu am făcut asta.

— Evvie, hai să nu mai dramatizăm atâta, bine? Trebuie să plecăm. Părinţii mei se vor întreba de ce am întârziat.

Asta se petrecuse la șase luni după ce se mutaseră aici. A două zi chiar îi apăruse o vânătaie pe spate, acolo unde intrase în – intrase în? – muchia dulapului. Nu vorbise cu nimeni despre asta și, câteva zile mai târziu, Tim, observând-o în timp ce se dezbrăca, spusese: „Au, cum ai făcut asta?” Nu-și dădea seama dacă el chiar nu știa, dar îi spusese: „Jucând leapșa” și, cu toate că i se păruse că i-a dat un răspuns suficient de sarcastic încât să se prindă, el încuviinţase din cap, continuând să se uite în ecranul telefonului.

Şi iată patul în care făceau sex, nu prea des însă, nu prea bine şi nici prea mult. Arareori regreta că prietenul şi confidentul ei era bărbat, dar ceva din ea deplângea faptul că nu se simţise niciodată confortabil să-i spună lui Andy cu câtă precizie putea cronometra partida de sex cu soţul ei: nouă minute. Dacă începeau la 9.51, putea să se uite la *Culisele puterii* şi niciodată nu rata începutul.

Şi acum Dean, înalt şi lat în umeri, aşezându-se cu mişcări lente lângă ea, desculţ şi în blugi. Mirosea mereu a iarbă proaspăt tunsă şi Evvie nu era sigură dacă era vreun parfum, vreun şampon sau era din cauză că petrecuse atâta timp pe terenul de baseball. Ori poate că îşi închipuia doar, la fel cum se aşteptase mereu de la un pescar de homari să miroasă a mare, chit că mirosea aşa sau nu. Dar nu se mai sătura de mirosul ăsta şi, când găsea o zonă în care îl simţea mai puternic, o adâncitură sub maxilar sau o fâşie undeva pe corp, zăbovea acolo, încercând să-l memoreze pentru atunci când, în mod inevitabil, Dean va pleca.

Îi plăcea hârjoneala cu haine pe ei – nu, nu era mai plăcută decât sexul, dar frustrarea asta asumată o încânta la culme. Era ca şi cum s-ar fi furişat prin casă, prăbuşindu-se pe pat, trăgând unul de celălalt şi lăsând agrafe şi catarame să-i încetinească. În cele din urmă, ea cedă: se ridică în capul oaselor şi-şi scoase tricoul peste cap, iar degetele lui aruncau umbre pe pielea ei în soarele care pătrundea prin fereastra dormitorului.

Mai târziu, moţăind şi îndemnându-se din când în când să coboare să mănânce ceva, Evvie spuse într-un moment împărtăşit de trezie:

— Sunt entuziasmată. Vrei să vin cu tine în Connecticut?

— Nu, nu se poate. Mă duc să muncesc. O să-mi dea teste, o să mă pună să încerc nişte chestii, o să mă pună în diferite ipostaze ca să vadă ce şi cum.

— Îţi dau o şuviţă de păr să-ţi poarte noroc, spuse ea, trăgându-se de un cârlionţ.

— Mă mulţumesc să ştiu că te găsesc aici când mă întorc, îi răspunse, strângând-o în braţe şi încolăcindu-se de trupul ei.

30

Dean şi Evvie deciseră într-o noapte, în care erau puţin chercheliţi cu whisky, ca, înainte ca Dean să plece în Connecticut, să-i invite la ei la cină pe Andy şi pe Monica, cărora le mergea în continuare foarte bine, după şase luni de relaţie. Evvie şi Monica mai avuseseră câteva schimburi de mesaje după „marea consultare despre desuuri”: o convorbire despre ce cadou să-i ia lui Rose de ziua ei; Monica îi povestise cum o dată mama Kell a numit-o Eveleth şi apoi, în timp ce-şi cerea scuze, îi spusese Lori; şi descoperirea unei elaborate opere de ficţiune omagiale în care Dean se îndrăgostea de Jennifer Lopez. (Căzuseră de acord că nu era deloc rea.)

Aşa că Dean îi trimise lui Andy un sms cu invitaţia pentru sâmbătă, iar Andy îi răspunse că ar fi „extaziaţi” să vină – cuvânt pe care probabil l-a împrumutat de la Monica, pentru că ea nu-l mai auzise niciodată spunând asta, constată Evvie. În ziua cu pricina, era cald şi uscat, aşa că Dean, înarmat cu o perie de oţel şi o butelie, se duse la grătarul pe gaz din curte, inactiv de doi ani. Evvie cheltui mai mult ca de obicei la măcelărie, luând cotlete şi cârnaţi graşi, umplu un coş cu salată verde proaspătă şi impecabilă de la ţăran, suficient de multă cât să hrănească o armată. Se lăsă tentată de nişte scoici sălbatice locale – mult mai greu de găsit decât pe vremuri – şi cumpără şi o pungă de scoici. După-amiază, făcu o negresă, în timp ce Dean dădu o fugă să ia bere şi vin. Roşu pentru friptură, alb că e de vară, aşa că îi spuse să ia şi, şi, plus nişte bere şi mai adaugă şi o sticlă de votcă, pentru că, ei, bine, nu se ştie niciodată.

Imediat după ce Dean se întoarse şi se apucă să facă focul în curtea din spatele casei, telefonul lui Evvie vibră în buzunar iar, când îl scoase, pe ecran îi apăru „număr necunoscut.” Probabil era greşeală sau o chestie de marketing ori poate erau cei cu sondajul despre terenurile publice din Maine, care o mai sunaseră deja de vreo două-trei ori. Înlătură cu degetul notificarea de pe ecran. Însă, când peste un minut telefonul vibră din nou, îşi dădu seama că persoana respectivă îi lăsase un mesaj pe robot. Apăsă butonul de ascultare a mesajelor.

„Bună, Eveleth!” O, Doamne! „Mama la telefon. O să vin în Portland în septembrie şi speram să ne putem întâlni. Nu ne-am mai văzut de secole, sper că eşti bine. Apropo, prietenul meu Foster ţi-a văzut

numele în ziar, într-un articol despre un prieten de-al tău baseballist. Sună *foarte* captivant și de-abia aștept să-mi povestești în detaliu. Pa-pa, scumpa mea. Sună-mă.”

Evvie își puse telefonul la loc în buzunar. Perfect! O luă instant durerea de cap. Eileen Ashton venea în Portland. Eileen, care dacă o văzuse pe Evvie de cinci-șase ori în ultimii douăzeci de ani, voia ca ele să se întâlnească. Ultima oară când se văzuseră fusese când mama ei făcuse pentru a doua oară cunoștință cu Tim. Prima oară îl cunoscuse pe vremea când erau împreună în adolescență, iar Eileen venise pe nepusă masă la balul de absolvire. A doua oară, după ce se căsătoriseră, când Tim insistase să-i facă o vizită, în timpul vacanței petrecute în Florida. Fusese o vizită tensionată și anxioasă pentru ea, fericită pentru mama ei și obligatorie pentru Tim. Cum Eileen ratase nunta, era absolut firesc să rateze și înmormântarea lui Tim, însă măcar trimisese cărți poștale cu ambele ocazii. Evvie hotărî să-și bată capul cu asta mai târziu. Deocamdată, avea o boxă portabilă pe care o ținea în bucătărie, așa că puse un play-list care-i plăcea ei și deschise ferestrele, pentru că se mai răcorise afară.

Ușa glisantă se deschise.

— Grătarul e pornit și n-am dat foc la casă, nici n-am sărit în aer, așa că sunt al naibii de mulțumit de mine. M-am murdărit puțin pe mâini, dar simt că am câștigat lupta. În drum spre chiuvetă, trecu pe lângă Evvie, care scurgea frunzele de salată într-o strecurătoare și, fără să o atingă cu mâinile, se aplecă și o sărută pe umăr, acolo unde începea breteaua rochiei albastre, strâmte și fără mâneci.

— Văd că ai luat avans cu băutura, spuse el, observând paharul de vin alb, aburit și pe jumătate gol.

— Hei, dacă tot muncesc din greu, măcar să fiu bine dispusă, zise Evvie, aruncând roșiile și castraveții tăiați în castron.

În clipa aceea se auzi soneria, iar Dean se șterse pe mâini și spuse:

— Mă duc eu, tu ocupă-te de asta.

După ce dispăru din bucătărie, Evvie se întinse după pahar, pe care-l termină din câteva înghițituri zdravene.

Până să ajungă invitații în bucătărie, paharul lui Evvie era din nou plin.

— Hei, bine ați venit, mă bucur că ați putut ajunge, spuse ea, în timp ce Andy se aplecă să o îmbrățișeze.

— Dean o să meargă să ardă niște chestii pe grătar, o să fie foarte

tare. Vă aduc ceva de băut?

— Da. Conduce Monica, iar fetele sunt la Lori weekendul ăsta, aşa că vreau o bere.

— Oh, spuse Evvie. Nu ştiam că merg la Lori weekendul ăsta.

Andy oftă.

— Da, nici eu. Las' că vorbim noi. Dă-mi şi mie o parte din carnea crudă de-acolo.

Dean şi Andy luară cotletele şi cârnaţii şi merseră în curtea din spate, iar Evvie puse o oală cu apă la fiert ca să opărească scoicile, apoi îi turnă Monicăi nişte vin. Se aşezară la masă, cu paharele alături şi vorbiră despre fete şi despre Casa de modă cu sutiene prezentabile a lui Catherine, râzând atât de tare la un moment dat, încât Dean urcă repede scările din spate şi vârî capul înăuntru, să se asigure că nu ţipau una la alta, dar nu le spuse asta. Le tachină:

— Vă faceţi de cap aici, hm?

Se dovedi a fi o masă bogată. Monica adusese o pâine rotundă cu coajă groasă, crusta crăpată şi cu marginile crocante, fără a fi însă arse. Când îi dădu pâinea, Evvie simţi că era uşor caldă şi făcu ochii mari.

— E făcută de tine?

Monica ridică o mână şi enumeră pe degete:

— Făină, apă, sare şi drojdie – asta-i tot ce i-am pus.

Pe masă, pâinea era aşezată între un castronel cu sos de usturoi şi un bol încăpător cu scoici la abur, drese cu sare şi lămâie. Cârnaţii erau presăraţi cu mărgeluţe de grăsime, iar fripturile erau amuzant de macho, perfect arse la suprafaţă şi atât de mari, încât se revărsau pe marginile platoului. Înainte de a se aşeza la masă, Evvie pusese pe salată o vinegretă înţepătoare, preparată cu muştar, iar farfuriile micuţe păreau, la rândul lor, depăşite de situaţie. Mâncară şi mâncară. Şi iar mâncară.

— Pentru prieteni! spuse Dean, ridicând sticla de bere.

Ciocniră paharele şi sticlele. De la vin, Evvie avea deja un luciu de sudoare pe frunte şi, cum afară se întuneca, închiseră geamurile şi porniră aerul condiţionat.

— Aşa, spune-mi mai multe despre călătoria în Connecticut, zise Andy. Ce o să faci acolo?

— Nici eu nu prea ştiu, spuse Dean. Acuma, din senin, vor să mă vadă. Deja mi-au făcut de toate, mai puţin să-mi pună un cip în creier, aşa că Dumnezeu ştie despre ce-o fi vorba. Probabil o să mă pună să

arunc în faţa unor indivizi, probabil să le arunc unor *batteri.* O să mă cronometreze, ceea ce la Dans nu s-a întâmplat. Şi presupun că vor vrea să arunc în timp ce în jurul terenului aleargă nişte cutii de cereale, ca să se asigure că au recreat condiţiile optime.

— Ai emoţii? întrebă Monica, obţinând drept răspuns o mică vânzoleală din partea lui Evvie.

Nu avea niciun sens să-l *întrebe* dacă avea emoţii. Asta nu putea decât să-l facă să... aibă emoţii.

— Bineînţeles, spuse Dean, râcâind eticheta de pe sticla de bere. Mi-am petrecut ultimii doi ani încercând să-mi dau seama care-i treaba. Arunc şi eu bine într-o repriză împotriva (fără supărare) unora care nu joacă atât de bine şi mi se deschid iar porţile. Încerc să-mi dau seama dacă o să regret asta.

— Nu o să regreţi, spuse Evvie, uitându-se fix la pahar. O să te descurci de minune.

— Uau, asta-i o promisiune îndrăzneaţă, îi spuse Andy.

— Sunt o fată îndrăzneaţă, spuse Evvie.

— Bun aşa, bombăni Andy.

— OK, e rândul vostru, spuse Dean, în timp ce tăia o bucată de cârnat. Monica, ce mai e nou în viaţa ta?

Monica vorbi despre orele de la şcoală şi despre harababura din clubul ei de lectură, în care se infiltrase o persoană foarte nemulţumită că nimeni nu citea niciodată cărţile. Cartea de la ultima întâlnire fusese *Infinite Jest,* iar Monica îşi trecu exasperată mâinile prin păr, explicând că era normal să nu fi citit *Infinite Jest,* căci scopul clubului de lectură era socializarea şi, dacă aveai ceva de spus despre carte, era perfect în regulă, dar nu puteai să vii şi să impui propriile tale reguli pentru toată lumea.

— Chiar cred că o să arunce în aer tot clubul de lectură şi, în loc să avem un club de lectură unde nu se citesc cărţile, vom avea un club de croşetat.

Dean încuviinţă din cap.

— Format din oameni care nu ştiu să croşeteze.

— Perfect, îl aprobă Monica.

— Poate că ai putea s-o iei şi pe Evvie, spuse Andy. Nu i-ar strica să aibă ceva de făcut.

Evvie îşi aţinti privirea asupra lui.

— Ce vrei să spui cu *asta?.*

— Ai spus că-ţi cauţi un proiect, spuse Andy, întinzând unt pe o nouă felie de pâine. Ce s-a întâmplat cu ideea aia? Nu mai vrei să faci asta?

Apoi aruncă al treilea capac de bere în chiuvetă şi acesta ateriză cu un clinchet.

— N-am spus asta.

— Îmi ziceai la un moment dat că ai vrea să-ţi reiei studiile. Te mai gândeşti la asta?

— Nu ştiu. Lucrurile se fac în timp. Se pare că n-ai nevoie decât de şase luni ca să devii un guru al vieţii sociale active, dar...

— N-am spus c-aş fi vreun guru. Am spus că tu doar vorbeşti despre asta, fără să faci nimic. Şi tu mi-ai spune acelaşi lucru, dacă aş sta în casă toată ziua bună ziua.

Evvie nu se considerase niciodată pricepută la dat replica. Tim o prindea mereu cu garda jos, spunându-i lucruri care o lăsau mască şi îndărătnic de tăcută, dacă nu cumva doar îndărătnică. Când era mică, nu le spusese niciodată nimic copiilor care o tachinau pentru că locuia într-o casă mică sau pentru că purta nişte blugi prea scurţi. Însă, de astă dată, cu burta plină şi cu limba dezlegată de *Pinot grigio,* se uită la Andy şi găsi combinaţia perfectă de răceală, zeflemea şi ironie atunci când îi spuse:

— Ei, să ştii că-mi fac de lucru acasă, Andy, nu-ţi face griji.

Ea fusese cea care spusese că nu voia să-i spună lui Andy. Şi aşa era, dar bineînţeles că o făcu.

Ochii lui Andy scânteiară de la ea la Dean şi apoi la Monica, a cărei expresie era comic de transparentă: *Păi ce vrei? Doar ţi-am spus.*

— Păi, mă bucur să aud asta, spuse Andy şi se întoarse la friptura lui.

— Evvie, eu nu mă mai satur să mă minunez de ce casă grozavă ai, spuse Monica, înşfăcând volanul conversaţiei şi conducând-o cât mai departe de şanţ, în vreme ce cauciucurile scrâşneau. Aşa cum ţi-am mai zis, mereu mi s-a părut că ai cea mai drăguţă verandă din tot oraşul, însă şi restul casei e pe măsură.

— Mulţumesc. Eu nu am prea mult merit în asta, răposatul meu soţ a cumpărat casa fără să-mi spună şi mie, aşa că...

Evvie simţea un vârtej, la fel cum ştia că ar fi avut nevoie de un minut ca să reuşească să se ridice.

— Dar lucrurile s-au aranjat, adăugă repede.

Andy se duse să verse cochiliile goale într-o oală mare, aflată pe masă și, dintr-odată, se chiori la castronul pe care-l ținea în mână.

— Hei, ce s-a întâmplat cu vesela cu flori mici? Pe astea nu cred că le-am mai văzut.

— Le-am dosit, răspunse repede Evvie, mai turnându-și niște vin. Sunt în beci.

Era destul de sigură că Dean o privea dezaprobator, dar nu îl luă în seamă.

— Te-ai săturat de ele?

— Da. Voiam să fac o schimbare. Îmi plac astea, sunt simple.

— Frate, s-a zis cu tot ce-i vechi, să vină noutățile, nu? spuse Andy.

— Asta ce vrea să însemne?

Dean interveni.

— OK, ajunge, Sughiță Hagi, Dan Cherchelescu. Eu zic să mergem afară, acum, că s-a mai răcorit. Vin eu cu negresa, că am de gând să înfulec vreo zece bucăți.

Evvie apucă sticla de vin pe care de-abia o începuse și, într-adevăr, când se ridică, îi trebuită câteva secunde să-și recapete echilibrul, sprijinindu-se de colțul mesei.

— Ești bine? mormăi Dean.

Ea încuviință din cap și-i făcu cu ochiul.

În întunericul de afară aprinseră o lumânare și se așezară în jurul mesei metalice de grădină. Monica își scoase pantofii și-și puse picioarele în poala lui Andy, iar Evvie studie reflexia flăcării în paharul cu vin, apropiindu-l de lumânare.

— Ce mișto, spuse ea, vorbind puțin împleticit.

— Nu știu dacă e momentul să stai prea aproape de flacără, spuse Dean, îndepărtând lumânarea. Și să nu sufli spre ea. Că ne trezim în fața unui spectacol cu aruncători de flăcări.

— Îl mai ții minte pe tipul ăla din liceu, spuse Andy, cel care aprindea băltoace de votcă cu bricheta? Cineva ne-a povestit că încercase treaba asta acasă și făcuse magazia cu scule scrum? Ce nebunie! spuse el, luând o înghițitură.

— Am votcă, spuse Evvie. Aș putea și eu să dau foc la băltoace de votcă.

— Nu, mulțumesc, se rățoi Andy la ea. Tu nu ești genul de fată care să dea foc la chestii de-astea.

Gesticulă cu sticla de bere înspre ea.

— Deşi poate că acum eşti, nu mai ţin pasul cu vasele, cu nimic.

— Păi, da. E ciudat cât de puţine lucruri afli, dacă încetezi să mai vorbeşti cu mine.

— N-am încetat să mai vorbesc cu tine. Am încetat să ne mai vedem săptămânal la micul dejun, pentru că eu am avut treabă şi tu ai avut treabă.

— Treabă?

Evvie aproape răsturnă paharul de pe masă când îi răspunse.

— Nu ai avut treabă, mi-ai dat cu flit.

Andy se încruntă.

— Cred că tu mi-ai dat cu flit prima, cu toate că pe vremea aia nu ştiam.

Evvie rotunjea fiecare cuvânt, de parcă nu reuşea să-l stăpânească cum trebuie.

— O, Doamne, care-i problema ta? Îmi pare rău că nu ţi-am povestit despre vase. De ce dracu' eşti atât de obsedat de fiecare detaliu al vieţii mele?

Berea lui Andy se ciocni neelegant de masă, când se aplecă, ţinând-o în mână.

— Ce tot spui acolo? Obsedat?

— Te iei de mine pentru orice. Te superi că nu-ţi spun totul despre căsnicia mea, îţi faci griji din ce farfurii mănânc, te ţii de capul meu să fac şcoală, de parcă ai fi tata. Îmi spui să nu-l ajut pe Dean. Nu pricep. Nu pricep care-i problema ta!

— N-are nicio noimă ce spui. Mai ia nişte vin, nu vrei?

— Voiai să nu mai întâlnesc pe nimeni, Andy? De asta te supără tot ce fac fără să-ţi spun? Sau eşti supărat că n-ai fost tu acela?

Dean, care până acum privise scena, sperând să se stingă fără urmări, ca o lumânare de pe tort – aşa cum se întâmpla cu certurile de beţie ale coechipierilor lui –, se aplecă înspre ea.

— Hei!

— Nu, spuse ea. Vorbesc serios. Tot timpul e supărat pe mine şi, în clipa în care te-ai mutat tu la mine, a hotărât că a venit vremea să iasă din nou cu femei. Care-i problema ta, Andrew? Ai să-mi spui ceva legat de motivul pentru care te porţi ca un iubit gelos? Vrei să-i explici şi ei?

Arătă cu capul spre Monica, ale cărei picioare se aflau în continuare în poala lui.

Andy, în ciuda damfului de hamei pe care-l împrăştia cu fiecare

respiraţie, rămase nemişcat. Tot ce spuse – când, în cele din urmă, spuse ceva – fu:

— Ce?

Dean se lipi de urechea lui Evvie.

— Ascultă-mă! Ascultă, ascultă. Ai băut mult. Ai încredere în mine, nu-i aşa? Eu îţi spun că ai băut mult. Nu vorbeşti serios când spui toate astea. Eşti supărată şi eşti foarte beată, iar mâine dimineaţă o să fie deja o situaţie nefericită, aşa că ascultă-mă şi lasă-mă să te ajut şi să te duc înăuntru ca să te culci. Hai să mergem la culcare.

Ea nu-i răspunse. Se uita la Andy, care părea să primească de la Monica acelaşi sfat şoptit.

— Noi o să ne retragem, spuse Monica. A fost o noapte lungă. Am o grămadă de lucruri de făcut mâine.

Nu era prea clar cine era ţinta acestor politeţuri, date fiind circumstanţele, şi pe cine încerca să menajeze, dar Monica îl trase pe Andy de cot.

— Haide, hai să mergem.

Ridicându-se, el se uită la Eveleth, arătând-o cu degetul şi spuse:

— Eşti nebună!

Dean se ridică şi el, se uită la prietenul lui din şcoala generală şi ridică o mână.

— Fir-ar să fie, sunteţi beţi amândoi. Ajunge! Du-te dracului acasă şi vorbim mâine.

Nici Monica şi nici Dean nu reuşiră să-l urnească pe Andy. Acesta rămase locului, uitându-se la Evvie, care acum se încăpăţâna să nu se uite în ochii nimănui, şi spuse:

— Mă bucur că ţi-ai găsit un proiect. Dacă te hotărăşti să-i dai papucii şi să îţi iei lumea în cap în miez de noapte, spune-mi şi mie, de data asta. O să-ţi ud plantele.

— Du-te-n mă-ta, spuse Evvie, ridicând în cele din urmă privirea la el.

— Eşti nebună de legat, bolborosi el, dând scaunul la o parte din drum şi urmând-o pe Monica prin curte până la maşină.

Evvie îşi sprijinea fruntea în palmă, iar Dean suflă în lumânare şi se aplecă spre ea, şoptind:

— Mă duc să-i urez noapte bună Monicăi, OK?

Ea mormăi o încuviinţare.

Dean o găsi pe Monica aşezându-l pe Andy pe scaunul din dreapta şi

aplecându-se peste el ca să-i pună centura.

— Hei, îi spuse. Ești bine?

Închise portiera și veni pe partea cealaltă a mașinii.

— N-a fost cea mai reușită petrecere din viața mea.

— Știi că n-a vorbit serios, spuse el. Știi că a fost cea mai mare bombă care i-a venit în minte.

— Oh, știu, spuse Monica, deschizând portiera. Asigură-te că adoarme pe partea care i se cuvine și convinge-o să bea niște apă, OK?

Apoi ridică din umeri.

— Am fost asistent rezidențial în facultate.

Dean dădu aprobator din cap.

De acolo din scaun, Andy declară că vrea să meargă acasă, așa că Dean îi puse Monicăi o mână pe umăr, ea zâmbi și el se întoarse în curte, unde o găsi pe Evvie cu capul pe masă. În vreme ce ea dormea, plângea sau orice făcea ea acolo, el luă sticlele și paharele și le duse înăuntru. O ridică cu grijă, hârșâind scaunul greu de metal, care scrâșni pe dale.

— OK, hai. Te-am prins. Haide.

Făcură câțiva pași până ce hotărî că nu merita efortul de a încerca să o facă să meargă pe picioarele ei, așa că o ridică și o cără pe scările din spate până în casă, în bucătărie, pe scări până în dormitor. Îi aduse un pahar cu apă.

— Hei. Bea asta, bine? Evvie? Bea asta și apoi te las să dormi.

Îi scoase pantofii, apoi rochia și îi trase un tricou pe ea. Aduse din baie coșul de gunoi din plastic și i-l puse chiar lângă pat.

— Evvie, dacă ți se face rău, ai ăsta chiar aici, OK?

Ea îi aruncă un „hm” rezervat, iar el, zicându-și că mai mult de atât nu avea ce să facă, o așeză pe pat, se asigură că stă întinsă pe o parte și trase cearșaful și pătura peste ea.

Dean se dezbrăcă și rămase numai în boxeri, își împături restul hainelor, punându-le pe scaunul de lângă ușa de la dulap, apoi se strecură în pat alături de ea. Dimineață, avea să îi aștepte o mizerie impunătoare în bucătărie. Mâncarea va fi stricată, vinul va fi acru, vasele, cu urme de mâncare întărită, totul mirosind a usturoi și înecat în rămășițe de alcool; nimic din toate astea nu-i va face bine lui Evvie, dacă se va trezi simțindu-se așa cum bănuia el.

Chiar când stingea lampa de pe partea lui, aranjându-și perna sub cap, îi auzi vocea, încă împleticită, dar ușor de înțeles. Chicoti oarecum

leneş, încetişor, apoi spuse:

— Ştiam că n-ar fi trebuit să încerc niciodată să fiu fericită.

Dimineaţă, când se trezi, Evvie îl auzi pe Dean făcând curat în bucătărie. Avu nevoie de un minut ca să reconstituie cele petrecute cu o seară în urmă. O cină minunată, o conversaţie prietenească, apoi au ieşit în curte şi... Şi... era ceva de care nu-şi amintea nimic. Doar flash-uri. Îşi amintea expresia şocată de pe faţa lui Andy, de parcă tocmai i-ar fi tras un pumn în ochi. Ştia că-i spusese „Du-te-n mă-ta" şi, cam la cinci minute după ce se trezi, cu gura năclăită şi uscată şi cu capul zvâcnindu-i la cea mai mică mişcare, îşi aminti cum Andy îi arătase degetul mijlociu şi-i spusese: „Eşti nebună." Nu-şi amintea de la ce pornise totul. Era destul de sigură că-i trântise că era îndrăgostit în secret de ea. De faţă cu prietena lui. Oricât ar fi căutat o înregistrare completă printre amintiri, nu găsea decât o mulţime de imagini şi nişte frânturi de conversaţie.

Evvie se ridică în fund cât de încet putu, însă mai dură un minut până ce lucrurile se aşezară la locurile lor şi stomacul ei începu să scoată primele chiorăituri neliniştite. Dându-şi seama că Dean nu avea de unde să ştie că o îmbrăcase cu un tricou vechi de-al lui Tim *(încununarea perfecta a serii respective,* îşi zise), şi-l dădu jos în baie şi intră la duş cu periuţa şi pasta de dinţi într-o mână. Sub apa fierbinte, se spălă pe dinţi şi puse periuţa într-o cană, apoi rămase în picioare, lăsându-se lovită de picăturile de apă. Nimic nu o făcea să se simtă bine; îşi dorea pur şi simplu ceva diferit.

Când începu să plângă, partea bună era, ca întotdeauna, aceeaşi: plânsul sub duş rezolva logistica. Plânsul cerea măsuri: face mizerie, ţi se umflă faţa, creează un teanc de şerveţele care te dau de gol. Însă plânsul sub duş e un plâns pentru superspioni, îşi spusese întotdeauna Evvie. Rămânea între tine şi pereţii de faianţă; tot ce era dureros se transforma în apă, iar apa se ducea.

31

Patru zile mai târziu, Dean își duse geanta la mașină și reveni în living, unde Evvie, ghemuită pe canapea, răsfoia ziarul *New York Times* pe tabletă.

— OK, am plecat, îi spuse el.

Ea se duse la el și-l cuprinse de mijloc.

— Îmi dai un mesaj când ajungi?

— Îți dau. Așa cum ți-am spus, cred că mă întorc luni seară. S-ar putea să îmi dea destul de mult de lucru, așa că nu-ți face griji dacă nu-ți dau niciun semn vreo două zile.

— Tu să-ți faci griji despre cum o să le arăți tipilor ălora ce poți, nu pentru mine.

El o privi și ezită puțin, apoi îi spuse:

— Eu tot cred că ar trebui să-l suni.

Ea își lăsă brațele să atârne, dar rămase locului și gemu.

— Știu.

— Cineva trebuie să pună mâna pe telefon.

— Ar putea fi el.

— Ai putea fi tu.

Ea oftă.

— Ți-am spus că poți să-l suni. Să luați prânzul împreună, să jucați Madden, să faceți ce vreți voi. Pe mine chiar nu mă deranjează, pe cuvânt! Eu nu sunt pregătită să reiau legătura.

— OK. Cum vrei tu. În orice caz, eu trebuie s-o iau din loc, ne auzim curând.

O sărută și-i șopti:

— Dar sună-l.

Ea zâmbi și-și dădu ochii peste cap.

— La revedere, îi spuse ea, în vreme ce se îndepărta.

~~~

Termină lectura pe canapea, cu picioarele ghemuite sub ea, sorbind ceai cu gheață și ascultând ceea ce părea a fi o ceartă foarte aprinsă purtată de două păsări în spatele geamului din living. Una dintre păsări, fabulă ea, luase o bucățică prețioasă de vată, pe care cealaltă și-o dorea extrem de mult pentru cuibul ei. Râse singură, cârâind dialogul celor două păsări în casa pustie: „Tu iei totul, Florence! Ai luat
~~~

surceaua, ai luat paiul.. „Du-te naibii, Maurice! Ţi-am mai zis că paiul e la Horace!”

Hoinări prin apartamentul lui Dean, unde dormise jumătate din nopţile ultimei luni, şi se întinse pe pat. El îşi făcea zilnic patul, îi spusese că e un obicei pe care mama lor li-l insuflase şi la care nu renunţase niciodată. Chiar şi când călătorea cu echipa, cu toate că stătea în hoteluri de lux şi era cocoloşit de manageri entuziaşti şi delegaţi băgăreţi de toate felurile, îşi făcea patul înainte să apuce camerista să i-l facă.

Aici, dormea pe partea opusă celei pe care dormea la etaj. Îşi ţinea un pahar cu apă lângă pat, iar încărcătorul telefonului stătea în priză, cu firul atârnând peste colţul mesei. Pe partea lui Dean, se afla o carte despre Lyndon Johnson, pe care începuse să o citească, cu un bon de la cafenea pe post de semn de carte. Observase că îi lua mult să adoarmă, însă, odată cufundat în somn, era greu să-l trezeşti. Constatase că aveau, mai mult sau mai puţin, respiraţia la fel de ucigătoare dimineaţa, aşa că, uneori, primul lucru pe care-l făceau era să ia câte un drops mentolat dintr-o cutiuţă metalică; alteori însă nu. El dormea în nişte pantaloni moi de pijama, iar când era cald dormea în boxeri. Ei îi plăcea ca noaptea să fie ceva mai răcoare, aşa că uneori îşi scotea picioarele goale de sub pătură, alteori el îşi punea o bluză cu mânecă lungă.

Cum stătea întinsă pe pat, observă că Dean aşezase pe dulap trofeul primit atunci când echipa de baseball a liceului din Calcasset ieşise pe locul al doilea la turneul regional. Se ridică şi se duse să-l privească. Era făcut dintr-un material ieftin, din plastic şi lipici, cu farfuria inscripţionată fixată strâmb şi cu un jucător de baseball prins îngrijorător de şubred; pe el scria: ANTRENOR, LICEUL CALCASSET, LOCUL 2. Şi chiar alături era medalia de la campionatul mondial. Acum avea să se îndrepte spre ceea ce mintea ei neastâmpărată îi spunea că va fi a doua medalie.

Se întinse pe podea, uitându-se în tavan. Ar putea să-l sune pe Andy. Dar el n-o sunase pe ea. Dacă îl suna, ce să-i spună? Nu putea să-i spună pur şi simplu că-i părea rău, aşa cum făcuse când îi prinsese degetele cu portiera. Pentru că, oricât de rău i-ar fi părut, nu-şi putea scoate din cap acel „Eşti nebună!” şi, cu atât mai puţin, felul în care – îşi amintise mai târziu – îi scosese ochii pentru că încercase să plece. De fiecare dată când se gândise să-l sune, să-i scrie, poate să apară la uşa

lui, își amintise cum el o făcuse *nebună* și rămăsese țintuită locului.

Monica îi dăduse o dată un mesaj, la două zile după cină: „Ești OK?" Ea îi răspunsese: „Da, sunt OK. Mulțumesc pentru întrebare." Adăugase o față zâmbitoare, lucru la fel de caraghios ca faptul că Monica susținuse că îl duce pe Andy acasă pentru că avea treabă de dimineață. Evvie nici măcar nu știa cui i se adresează zâmbetul sau cine s-ar fi lăsat convins de el. I se păruse că era cel mai potrivit. Sau cel puțin potrivit.

Nu-i plăcea să recunoască, dar, în continuare, faptul că putea să închidă ochii și să revadă momentul în care prima minge aruncată de Dean se pitise în mănușa lui Marco conta enorm. Simțise atunci surpriza, ușurarea mulțimii. Însemna speranță, așa cum însemnase și pentru ea. Era posibil ca lucrurile să se îmbunătățească chiar atunci când aveai senzația că așa ceva nu mai era cu putință. Ăsta e motivul pentru care oamenii au continuat să îi susțină pe Red Sox și pe Cubs, până când, în cele din urmă, au câștigat. Era motivul pentru care aceia care nu dădeau doi bani pe patinajul-viteză auziseră de Dan Jensen, care căzuse la Jocurile Olimpice de la Calgary, după ce aflase că sora lui murise. Oamenii l-au susținut până când, șase ani mai târziu, a câștigat o medalie de aur, doar pentru că voiau să creadă că există speranță.

Îl putea vedea pe Dean cu ochii minții și își imagina cum va arăta ceva mai târziu, la ceea ce-și închipuia că va fi întâlnirea cu antrenorii. Știa că va măsura cu pașii camera hotelului unde îl cazaseră, masându-și umărul. Se va gândi la ea? Poate. În eventualitatea în care o făcea, închise ochii și se concentră cât putu ea de tare la cuvintele *Poți s-o faci, poți s-o faci.* Era o chestie în care nu credea deloc, ar fi recunoscut-o doar strânsă cu ușa. Dar senzația era minunată – senzația că își putea împacheta sentimentele, punându-le la treabă, învelindu-le – și nu, bineînțeles că nu credea în telepatie, dar, până la urmă, ce era acel „cele mai frumoase urări" de pe o felicitare, dacă nu ideea că gândurile tale bune pot să conteze?

Inspiră și expiră în liniște, ignorând chiorăielile din stomac. Camera părea foarte schimbată, acum că locuia cineva în ea: cartea lui lângă pat, pantofii lui lângă ușă, colecția lui neobișnuită de suplimente alimentare, pe care le transforma uneori în ceea ce numea *smoothie*-urile lui Hulk („Te fac mai puternic și sunt nenatural de verzi", după cum îi spusese), aliniate pe blatul chicinetei, alături de blender. Ea avea mai mult loc pe blatul din bucătăria mare, își spuse, decât avea el

aici. Putea să-şi mute întreaga operaţiune smoothie pentru tot restul şederii. Şi avea loc în living, acolo unde era televizorul îşi putea instala Xbox-ul. Poate că dormitorul ei de la etaj ar putea deveni cameră de oaspeţi. Poate că ar putea transforma în dressing o porţiune de apartament. Poate ar putea să pună un joc de *pinball* în living, dacă mutau canapeaua aici. Dacă se hotăra să nu mai plece.

Bineînţeles, îşi spuse, că dacă se reapucă de baseball, o să călătorească mult. O să fie plecat tot timpul. Prin toată ţara, în diverse locuri, perioade lungi de timp. Ar putea să-şi stabilească reşedinţa aici? Oare voia asta? Mai călătoreau şi alţi oameni împreună cu echipa? Soţii? Oare şi... ce-o fi fost ea pentru el? Dacă se dovedea că arunca mai bine în prezenţa ei, aşa cum se întâmplase la *Spring Dance,* când se asigurase că ea se află în tribune? Poate că depindea de echipă. Dacă îşi făcea veacul în liga mică, presupunea că ar putea să ajungă la orice echipă. Nu ştia. Dar ar vorbi despre asta. O vor scoate la capăt. Dacă se hotăra să nu plece.

Evvie nu primi prea multe semne de la Dean în timpul deplasării, însă el o prevenise. În prima zi în care nu-l văzuse, îi scrisese *Baftă!,* urmat de o inimioară roşie, iar el îi răspunsese: „Mersi, Minnesota. Să-mi ţii locul călduţ până mă întorc.” Râsese şi se înroşise toată, dar luase cererea în serios, dormind în patul lui din apartament pe toată perioada.

După acel prim mesaj, nu mai auzi nimic de la el până luni dimineaţă, când îi scrisese: „Ar trebui să ajung până în ora şase. Avem multe de vorbit. Ne vedem curând.”

Era o zi domoală, călduroasă şi liniştită, pe care Evvie o petrecu la băcănie, la brutărie şi la un magazinaş de unde-şi cumpără un lănţişor cu un talisman emailat în formă de minge de baseball. Se tot uita la telefon, verificând ora şi dacă-i scrisese. Era plecat de trei zile, dar se obişnuise repede cu răsfăţul, cu senzaţia persistentă că era îndreptăţită să se întindă când poftea să-i pună mâna pe spate sau să-l cuprindă de mijloc ori să-l sărute, să-l tragă după ea în apartament şi să-l dezbrace aproape complet în numai şapte secunde.

Cum trecu de ora şase, măsură bucătăria în lung şi-n lat, se aşeză, se ridică, se aşeză în living, se ridică, se întoarse în bucătărie, îşi turnă un pahar cu apă, merse în baie, se pieptănă şi ajunse din nou la masa din bucătărie. Şi, cam la şase şi douăzeci, auzi camioneta în curte. Se

întreba dacă să fugă la uşă, să deschidă uşa sau să se ridice, dar rămase locului până când uşa laterală se deschise şi el apăru în prag, cu geanta pe umăr şi cheile în mână.

— Hei, îi spuse el.

Trânti cheile pe masă.

— Hei.

Acum se ridică, se duse la el şi-şi strecură braţele în jurul lui.

— Mă bucur să te văd.

Se întinse şi îl sărută.

— Şi eu mă bucur să te văd.

O sărută din nou, de astă dată pe frunte.

— Ce am ratat?

— Nu mare lucru, cred. Am stat mai mult pe-aici. A fost cald. Într-una din zile, am luat prânzul cu Kell.

De ce, se întrebă*, de ce vorbim despre asta? De ce nu spune nimic?*

— Cum a fost?

Se îndepărtară unul de celălalt, iar el îşi scoase haina şi o agăţă într-un cui de lângă uşă. Se întoarse la ea şi-şi încrucişă braţele. Clătină din cap.

— Am aruncat-o în tribune, Ev.

Simţi cuvintele lui în piept.

— Cum adică?

Ridică o mână.

— Stai jos şi povesteşte-mi. Îţi aduc ceva de băut.

Merse şi-i aduse o sticlă de bere din frigider.

— Am aruncat-o în tribune. Am aruncat-o la jumătate de metru în lateral, am aruncat-o treizeci de centimetri mai sus, am aruncat-o la dracu-n praznic. Asta se întâmpla vineri, aşa că am mai încercat o dată sâmbătă şi l-am lovit pe amărâtul de puşti care stătea în careul *batterului.* L-am lovit chiar în cot. Au adus un specialist – un *alt* specialist, un nou specialist – şi ieri am stat ceva de vorbă cu el. Şi până după-amiază am căzut cu toţii de acord că a fost o ocazie bună să ne întâlnim, dar cam asta e tot.

Bău din sticlă şi ridică din umeri.

— Îmi pare rău!

— De ce?

Oftă de parcă ar fi vrut să stingă o lumânare.

— Nu ştiu. Nu ştiu de ce am crezut că de data asta va fi altfel. A fost

unul dintre cele mai de rahat antrenamente la care a participat vreodată vreunul din noi. Am aruncat câteva mingi, care nu s-au dus chiar unde voiam eu, iar el îmi spune: „Eşti în formă, te ţii bine, relaxează-te.” Dar am ştiut. Pot să-mi dau seama.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

El lăsă privirea în jos, spre masă.

— Acelaşi lucru care s-a întâmplat vreme de doi ani, înainte să vin aici, adică nu am nici cea mai vagă idee ce dracu' s-a întâmplat.

Nici măcar nu o spuse într-un mod urât. O spuse ca pe o relatare, ca şi cum ar fi spus: *Colereta ar fi trebuit să fie mai strânsă. Au folosit şi programul de spălare greşit.*

— Specialistul mi-a pus o mulţime de întrebări şi m-a pus să fac o grămadă de exerciţii. Am trecut toate testele. Mi-au făcut câteva RMN-uri şi, în afara faptului că atât umărul meu, cât şi cotul arată practic de parcă ar fi fost biciuite din interior, altceva nimic.

— Nu ai treaba aia în care îţi cade braţul?

El zâmbi.

— Nu-ţi cade. Se desface din încheietură.

— Nu pare *mult* mai bine.

— Ei, bine, nu, nu am asta. Dar nu am nimic. Sunt încă dus cu capul, nu s-a schimbat nimic. Se pare că un an e de-ajuns ca să uit că am încercat deja de toate. Cele mai multe lucruri le-am încercat şi de cinci-şase ori şi ar fi timpul să încetez naibii să mă mai fac de râs.

— Stai aşa. Renunţi?

El ridică încet privirea la ea.

— Da. S-a terminat complet şi definitiv.

— Dar am văzut cum ai aruncat acum o lună.

— Şi o mulţime de oameni m-au văzut ieri aruncând în tribune.

Acel poc făcut de minge când întâlneşte mănuşa.

— Nu poţi să renunţi.

— Ba da, pot să renunţ. Renunţ. Nu mai arunc mingea.

Ea dădu din cap.

— Îmi pare atât de rău. Simt că ar fi trebuit să te însoţesc.

El scutură din cap şi din umeri, totul într-un gest de nedumerire nestăpânită.

— Ca să ce?

— Nu ştiu. Să-ţi fiu alături, cred.

— N-ai ratat nicio distracţie.

— Nu pentru distracţie. Doar că... mai ştii când m-ai rugat să mă aşez în spatele bazei a patra, la *Spring Dance*! Mai ţii minte că mi-ai spus că te ajută să ştii că sunt acolo, cu toate că nu mă puteai vedea? Am senzaţia că asta s-a întâmplat, nu am respectat regulile care făcuseră ca lucrurile să funcţioneze, nu am mai procedat la fel. Încă ar putea să meargă, doar că trebuie să facem lucrurile la fel...

— Te rog, încetează! spuse el, scuturând din cap. Te rog să încetezi, bine, Ev?

— Încerc să te ajut.

— Ştiu, dar trebuie să mă asculţi. Trebuie să mă asculţi. Sunt al naibii de obosit şi am avut un weekend lung şi, cu toate că ştiu că încerci să mă ajuţi, eu îţi spun că aşa stau lucrurile.

Era puţin bronzat, observă Evvie. Părea mai în vârstă.

— Sunt doar... Sunt doar surprinsă.

— Evvie, când eram în New York, mi-am bătut capul cu asta până am înnebunit de-a binelea. Am făcut fiecare nenorocit de lucru pe care mi-au zis să-l fac, am făcut *totul.* Nu înţeleg la ce te aşteptai, rosti el, sprijinindu-se de blat. Adică, ai crezut că acum, pentru că noi doi facem sex, o să fiu în stare să arunc mingea?

La auzul acelei întrebări, se simţi ca şi cum ar fi muşcat cu o măsea cariată până la nerv.

— Nu am crezut asta.

Oh, dar de fapt ai crezut, ai crezut, ai crezut.

— S-a terminat, îi zise el. Îţi spun că s-a terminat. S-a terminat cu toate astea.

Luă o gură de bere şi clătină din cap.

— Chiar mi-aş fi dorit al naibii de tare să nu mă fi forţat!

Evvie tresări.

— Încercam să te ajut, spuse ea. Credeam că vrei să-ţi iasă.

— Ei, bine, nu voiam. Şi oricum nu pot. Ar fi trebuit să-i dăm pace. A venit vremea să-mi văd dracului odată de viaţa mea.

Ea îşi roti privirea prin bucătărie.

— Îmi pare rău, dacă te-am înţeles greşit.

— E în regulă. Ar fi trebuit să mă ducă şi pe mine capul.

El îşi trecu mâna prin păr.

— Mor de foame, adăugă el.

Deschise frigiderul şi înjură în barbă şi, chiar în clipa în care Evvie realiză ce va urma, aşeză pe masă sticla de şampanie – pe care ea o

pusese la rece –, chiar în faţa ei, atât de tare, încât zdruncină masa.

— Te rog să încetezi cu asta.

După ce Dean dispăru la el în apartament, Evvie râcâi eticheta de pe sticla de şampanie până se dezlipi în bucăţele, apoi lăsă sticla pe masă şi se duse să se întindă sus. *S-a terminat cu toate astea,* aşa îi spusese.

În acea noapte, de cum se întunecă, Evvie se strecură în nişte pantaloni moi de bumbac şi într-un tricou gri şi stinse lumina în dormitor. Coborî şi se opri să dosească şampania în fundul unui dulăpior înalt, apoi merse în apartament, a cărui uşă era pe jumătate deschisă. Trase cu ochiul înăuntru şi-l văzu pe Dean stând în pat, cu căştile în urechi şi cu ochii în iPad. Stinsese toate luminile, în afara celei de pe noptiera de lângă el. Rămase nemişcată până ce el ridică privirea, zâmbi, îşi scoase casca mică şi albă din ureche şi se întinse spre ea. Ea traversă încăperea, simţind sub tălpile desculţe liniştea şi covorul. Dean ridică cearşaful şi pătura de bumbac de pe jumătatea ei de pat şi ea se cuibări alături de el.

Se uita la *Raiders of the Lost Ark,* iar ea îşi strecură casca în ureche în momentul în care Indy ajungea la barul lui Marion. Dean reaşeză pernele pe care-şi sprijinea capul, astfel încât ea să se poată cuibări lângă umărul lui.

— Îmi pare rău, Ev, îi spuse la ureche. Îmi pare rău, îmi pare tare rău.

Ea se întoarse puţin ca să-i studieze linia maxilarului şi cicatricea de deasupra ochiului, apoi îi spuse:

— Şi mie-mi pare rău.

— A fost o excursie grea. Nu am vrut să mă descarc pe tine.

Ea clătină din cap.

— Nu, te-am presat, ai dreptate. Nici eu nu sunt în cea mai bună formă.

— Probabil că nu sunt şanse să-l fi sunat pe Andy în lipsa mea.

Ea se juca cu medalionul de la gât.

— Nu, nu pot să zic c-am făcut-o.

— Nici să te fi sunat el pe tine?

Ea trăgea de lănţişor.

— Încerc să las să treacă puţin timp, până se mai liniştesc apele.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur, spuse ea, odihnindu-şi o mână pe toracele lui.

— În noaptea în care v-aţi certat, ai spus: „N-ar fi trebuit să încerc niciodată să fiu fericită.” Ce ai vrut să spui cu asta?

Evvie ura cel mai tare la o beţie – şi deja ura şi mai mult faptul că se îmbătase în acea noapte – toate lucrurile pe care de-abia dacă şi le mai amintea, dar despre care ştia că sunt adevărate. Spusese asta; era sigură de asta. Nu avea idee de ce. Aşa că îşi trecu mâna prin păr şi spuse:

— Nu ştiu... o fi fost doar ceva spus la beţie...

— Ştii, a trecut o săptămână. Mai bine de o săptămână. Lucrurile nu vor deveni mai uşoare.

Ea încuviinţă din cap.

— O să-mi fie dor de sfaturile tale foarte deprimante.

El se întoarse încruntat spre ea.

— Plec undeva?

— Nu pleci? A trecut aproape un an. Chiar tu ai spus-o. E timpul să mergem mai departe. Cu viaţa ta obişnuită. Şi eu la fel.

— Eşti sigură?

— Sigură de ce? Că după vară urmează toamna şi că atunci se împlineşte un an? Da. Da, sunt sigură.

Îşi puse palma pe pieptul lui şi îl mângâie uşor, apoi se sprijini de umărul lui. Ea nu era magică, nu-l putuse ajuta şi el spusese cu gura lui, atunci când se mutase aici: viaţa adevărată era la New York. Ar face bine să-şi vadă de ea şi să nu îngreuneze lucrurile. Deja avea să fie suficient de rău.

32

Cam la o săptămână după ce Dean se întorsese din Connecticut, Evvie văzu pe masa din apartament o cutie de carton plină cu cărţi. Era primul semn că era pe bune. În timp ce se scurgea luna iulie, lucrurile continuau, în mare, la fel ca înainte: dormeau fie în patul lui, fie în al ei, deschideau larg ferestrele când se răcorea suficient, citeau ştirile pe telefon, se uitau pe bandă rulantă la episoade din *30 Rock* şi *Archer,* mâncând spaghete, burgeri sau mâncare comandată ori improvizând ceva din resturi. El dormea neîntors noaptea, nu se dădea jos din pat să arunce mingea şi nu-şi punea pe ascuns gheaţă pe umăr atunci când începea să-l jeneze. Treptat, încetă să-l mai jeneze.

Ea citea şi lucra şi începu să socotească de ce clienţi va avea nevoie pentru a plăti facturile după plecarea lui. Nu-i pusese nicio întrebare după ce ieşise cu Andy şi nici el nu-i spusese nimic. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât mai puţin îşi putea imagina cum s-ar putea repara ceva cu Andy. Nici măcar parţial.

Însă pe masă continuau să apară cutii şi, la întâi august, când el îi înmână cecul, ea se uită lung la el.

— Până la finalul lunii, bănuiesc? îi spuse el.

Ea ridică privirea şi încuviinţă din cap.

Spre sfârşitul lui august, Dean începu să ia în serios pregătirile de plecare. Trimise pe cineva să descuie şi să-i facă curat în apartamentul din New York. Începu să vândă lucrurile pe care le cumpărase şi de care nu mai avea nevoie: cuptorul electric, blenderul pentru smoothie şi apoi dulapul, după ce-şi va muta hainele în coşuri. Îi spuse lui Evvie că o să lase televizorul mare pe perete, în cazul în care va dori vreodată să se uite la *Culisele puterii* pe un ecran cu adevărat enorm.

Evvie voia să-i organizeze o petrecere înainte de plecare – sau, mai degrabă, voia să fie genul de persoană care i-ar organiza o petrecere înainte de plecare –, însă el nu-şi dorea asta. Într-o după-amiază, Dean merse împreună cu tatăl lui Evvie la meci, iar copiii pe care-i antrenase făcură un grătar în aer liber în cinstea lui şi îi dăruiră un hanorac pe care scria DOMNUL ANTRENOR TENNEY. Cei de la Claws îl scoaseră la o băută, iar fetele lui Andy luară acuarelele şi-i pictară felicitări. Andy şi Monica îl duseră la *The Pearl,* în vreme ce Evvie rămase acasă,

pretinzând că are un termen de predare ceva mai urgent decât era în realitate. Petrecu o zi acasă la Kell, ajutând-o să se ocupe de grădină.

Își strânse prafurile și poțiunile de pe blat. Își împachetă jocurile Xbox. Împachetă micul trofeu strâmb și sticluțele de plastic puse la uscat. Cu o săptămână înainte de plecare, își vându patul și masa, iar ultimele câteva nopți dormiră în patul ei, trezindu-se uneori în toiul nopții să facă sex, să mănânce cereale sau să se uite la *Match Game '76,* care se difuza toată noaptea. În ultima seară, dezasamblă jocul de *pinball* și înfășură piesele în pături vechi pe care i le dăduse Kell, apoi le puse în portbagajul camionetei.

În ultima zi, Evvie se trezi și se duse la baie, unde constată că el își luase periuța de dinți din paharul de plastic de pe etajeră. Cu o zi în urmă, ea îl tachinase, spunându-i că periuțele lor de dinți se ciocnesc una de cealaltă, făcând schimb de microbi, iar el îi spusese: „Cred că ți-am dat deja toate bolile mele." Când văzu periuța ei albastră sprijinindu-se de una singură de marginea paharului, simți că rămâne fără aer. Se aplecă să dea drumul la robinet și se stropi cu apă rece pe ochi și pe obraji.

Evvie coborî tiptil scările, în șosete, însă Dean era jos, pregătind micul dejun pe aragaz.

— Hei, îi spuse ea, apropiindu-se și sărutându-l pe obraz.

— Hei, am făcut ouă și am pus de cafea. Și nu uita că mai avem gogoșele în punga de-acolo.

Trecuseră pe la cofetărie cu două zile în urmă, ca să poată să-și petreacă dimineața următoare în pat, mâncând dulciuri și contrazicându-se pe tema celei mai bune versiuni din *Lege și ordine.*

— Ai strâns tot?

Evvie își turnă cafea.

— Cred că da. Am luat tot ce aveam în apartament, în baie, mi-am luat lucrurile din uscător, mi-am luat încărcătorul de sus. Am luat încărcătorul de mașină din torpedou și ți l-am lăsat acolo, pe tejghea. Cred că asta-i tot.

Puse farfuria cu micul dejun în fața ei și se așeză.

— Mă gândesc că, dacă plec la drum cât mai repede, o să ajung înaintea traficului de seară, ceea ce ar fi bine.

Ea luă o înghițitură.

— Știi, ouăle preparate de tine sunt delicioase. Ai făcut progrese mari de când ai venit.

El râse.

— Ei, atunci se pare că n-a fost chiar o pierdere de vreme, până la urmă.

Dean se sprijini în cot.

— Deci, presupun că ar fi o tâmpenie să te întreb dacă ai vreodată drum prin New York.

— Nu prea des, spuse Evvie, ronţăind dintr-o felie de pâine prăjită. Dar, dacă ajung pe acolo, te sun. Şi o să te sun oricum. Adică, nu sunt pe moarte. Şi nici tu nu eşti.

— Sper că nu sunt pe moarte, zise el.

După micul dejun, spălară vasele, curăţată blatul, împărţită factura la electricitate şi verificară traficul de pe traseul lui. Apoi rămaseră sprijiniţi de o parte şi se alta a tocului uşii dintre bucătărie şi living.

— Cred că am rămas fără pretexte să trag de timp, spuse ea, în cele din urmă. Ar trebui să porneşti la drum, dacă vrei să scapi de aglomeraţie.

— OK, spuse el.

Păşi spre ea şi deschise larg braţele, ca şi cum Evvie ar fi fost o fostă colegă de liceu la o reuniune cu clasa. Ea se apropie de el, îl lăsă să o ţină în braţe şi rămaseră un timp aşa.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Ev. Nu ştiu ce m-aş fi făcut.

— Nici eu, murmură ea cu faţa îngropată în umărul lui. Vreau să spun... ştii ce vreau să spun.

El făcu un pas înapoi.

— O să-mi fie foarte dor de tine.

— Şi mie o să-mi fie foarte dor de tine. Îmi pare rău că lucrurile n-au mers aşa cum sperai.

Dean îşi roti privirea prin bucătărie, apoi se uită din nou la ea.

— N-aş zice.

Întinse mâna şi o strânse de umăr.

— Mă conduci?

Ea încuviinţă printr-o mişcare a capului. Afară, lângă maşina lui, el se întoarse şi o sărută, iar genunchii ei dădură să i se înmoaie şi respiraţia să i se taie, însă, când se îndepărtă de el, se ancoră bine pe picioare.

— Să conduci cu grijă. Îmi dai un semn când ajungi?

El încuviinţă din cap şi se strecură pe locul şoferului. Porni motorul, ieşi din parcare şi dus fu. Ea rămase un minut în curte, privind gardul,

casa, privindu-şi maşina care ar fi trebuit spălată, apoi se târî pe scări, ţinându-se de balustradă şi intră înapoi în bucătărie.

Tocmai când era pe cale să se cufunde în canapeaua din living, îi vibră telefonul. Era un mesaj de la Dean, care probabil că acum stătea la semafor.

Uită-te sub chiuveta de la baia din apart. Ai grijă. Sună-l pe Andy.

Se duse în apartament, acum din nou complet gol, şi se strecură în baia micuţă. Deschise dulăpiorul şi scoase de acolo o mănuşă de baseball cu şireturi roz. În palma mănuşii găsi un bileţel.

Du-te şi fii cea mai tare, campioană mică!

33

Era septembrie. Frunzele vor începe să-şi schimbe culoarea în săptămânile următoare. Va începe să fie mai răcoare noaptea, însă, deocamdată, Evvie transpira când dormea şi, de cele mai multe ori, arunca păturile de pe ea, trezindu-se îmbârligată în cearşaf.

Dean îi scrisese când ajunsese în New York şi-i mai dăduse un mesaj două zile mai târziu, în care-i spunea că-şi caută un post de antrenor în New York. De ambele dăţi, ea îi spusese că se bucură şi de ambele dăţi îi trimisese şi câte o inimioară albastră. Inimioara albastră însemna *Am o sută de chestii să-ţi spun.* Dar, bineînţeles, doar ea îi ştia semnificaţia. El locuia acolo, ea locuia aici. Asta era tot. Era în regulă. O să fie bine şi, dacă-i spunea toate lucrurile astea, n-ar fi făcut decât să îngreuneze lucrurile.

În schimb, se îndemnă să facă lucrurile pe rând. Chiar îşi lipi pe oglindă un bileţel pe care scria IA-LE PE RÂND. Aşa că, în seara călduroasă de miercuri în care plecase Dean, hotărî să înlocuiască becul ars de deasupra mesei din bucătărie. Târî trusa de scule din beci şi, când se sui şi înlătură pânzele de păianjen, realiză că e nevoie să desprindă capacul plafonierei cu şurubelniţa ca să poată ajunge la becuri.

— Ce tâmpenie! bombăni ea.

Evvie îşi roti privirea prin bucătărie şi-şi aduse aminte că şurubelniţa scotea capul dintr-o cutie de cafea plină cu şuruburi şi cuie. Cutia se afla într-un capăt al raftului de sus, de deasupra aragazului, şi nu putea ajunge la ea decât dacă se ridica pe vârfuri. Se duse la raft, însă, când se întinse după cutie, o împinse, răsturnând-o din greşeală. Până să ajungă jos, cutia se lovi de marginea cuptorului, iar şuruburile şi cuiele din ea se împrăştiată pe podeaua lunecoasă din bucătărie. Odată cu ea căzu şi o carte groasă de bucate, de care Evvie nu-şi dădu seama că se sprijinea de cutie, şi, în cădere, aceasta antrenă atât un borcan de plastic cu piure de mere, cât şi un recipient mare plin cu orez. Piureul de mere căzu jos şi se vărsă, împroşcând podeaua, partea de jos a aragazului şi picioarele mesei şi ale scaunelor. Peste acestea ateriză recipientul cu orez, care formă o grămăjoară în faţa aragazului – amestecat, bineînţeles, cu piure de mere – însă, în cădere, orezul se întinse pe podeaua bucătăriei, până în hol.

Odată ce zgomotele încetară, odată ce totul se opri din mişcare, Evvie rămase locului, privind în jur. Orezul zăcea sub aragaz şi pe ochiurile de la aragaz, iar piureul de mere, împrăştiat sub picioarele scaunelor. Cuie şi şuruburi murate în piure de mere erau împrăştiate peste tot pe podeaua bucătăriei. Se duse, ameţită, la baie, ca să vadă până unde ajunsese orezul şi constată că până şi acolo erau bobiţe de orez. Îşi roti privirea prin bucătărie şi-şi lăsă bărbia în piept.

Începu să plângă, însă de-abia putea să respire. Încercă să nu ţină cont de asta; înşfăcă sulul de prosoape de bucătărie şi se duse către aragaz, alunecând pe orez. Îngenunche pe podeaua bucătăriei şi începu să şteargă grămezi de orez şi mizerie, dar trebuia să aducă mai întâi coşul de gunoi şi nu ştia dacă ar fi cazul să culeagă şuruburile şi cuiele sau să le arunce. Doamne, Dumnezeule, căzuse orez în sertarul de jos al aragazului, pentru că fusese deschis doar doi centimetri şi trebuia să scoată toate oalele şi capacele, toate cu orez în ele, iar aragazul era prea greu de urnit.

În genunchi, pe podea, în casa pe care nu şi-o dorise niciodată, nu reuşea să-şi tragă sufletul. Simţea că zboară undeva deasupra ei, urmărind-o pe femeia asta, care stă pe podea şi hohoteşte, apoi jeleşte, iar apoi pe femeia asta îngenuncheată pe pardoseală care urlă. O parte a ei privea şi-şi spunea: *Ce se întâmplă? Am un atac de panică? Sunt nebună? O să mor?* Iar altă parte sorbea cu sete aer în plămâni, scoţând în mod repetat sunetul ăla pe care nu-l mai auzise niciodată la ea. Orice o fi fost, era mai furios decât un plânset, mai tare ca un urlet şi aducea mai degrabă a convulsie decât a strigăt, aşa era sunetul ăsta şi, chiar în timp ce-l emitea, i se întipărea în minte: *Slavă Domnului că sunt singura persoană care o să mă vadă vreodată în halul ăsta. Slavă Domnului, Slavă Domnului!*

Nu avea idee cât timp dură. Ştia că suficient cât să-i fie groază că o va auzi vreun vecin. Era gata să audă o bătaie în uşă, venită din partea cuiva care crezuse că e asasinată. Ea, una, dacă ar fi auzit asta venind din casa cuiva, ar fi chemat poliţia. Auzi propriile ei cuvinte rostite de o voce care nu părea să fie a ei: *Nu pot să fac asta* şi *Ce-am făcut?* şi *Stric totul.* Ultima replică, de mai multe ori. *Totul, totul, stric totul.* Scotea un sunet, aproape că urla cuvintele astea, un sunet pe care-l putea auzi, dar nu-l putea stăpâni. Trecură minute lungi, în care nu reuşea să-şi imagineze cum ar putea să înceteze vreodată, doar dacă nu cumva s-ar goli de tot sau şi-ar vărsa maţele ori ar rămâne din ea doar o figurină,

care să înlocuiască persoana care existase cândva.

Dar se sfârşi, din acelaşi motiv pentru care iau sfârşit şi partidele de skanderbeg, şi meciurile intrate în prelungiri: mai mult nu se poate. În sfârşit, în sfârşit, simţea că dă înapoi. Sunetul acela îngrozitor reveni la hohotele grosolane, apoi la plânsul obişnuit şi apoi luă o gură de aer, încă una şi încă una. Se ridică încet, scuturându-şi orezul de pe genunchii goi, care erau acum acoperiţi de urme roşii mici şi dureroase. Se duse la baie şi aprinse lumina. Nu-şi mai văzuse niciodată ochii umflaţi în felul ăsta. Îşi simţea gâtul inflamat şi îi ţiuiau urechile. Lăsă un prosopel sub jetul de apă rece şi apoi şi-l puse pe faţă, respirând în el, simţind apa rece pe buze şi mirosind detergentul de rufe.

Se simţea neobişnuit de destinsă, de parcă ar fi alergat o milă sau i s-ar fi făcut un masaj. De parcă s-ar fi golit complet şi nimic dinăuntrul ei nu se mai închega. Ce mai rămăsese plutea ca un puf suflat dintr-o păpădie.

Curăţenia dură cam o oră. Adună ce putu să adune cu prosoape de hârtie şi aruncă totul la gunoi; apoi mătură, mătură şi iar mătură; până la urmă mută aragazul. Sertarele fură scoase de la locul lor. Curăţă uşile dulapurilor şi picioarele scaunelor cu un burete ud.

La final, se aşeză pe podeaua bucătăriei şi-şi scoase telefonul.

Poţi să vii pe la mine?

Eşti OK?

OK/în siguranţă, dar am nevoie de ajutor.

Dă-mi 15 min.

Uşa din lateral e deschisă.)

Nu trecu un sfert de oră şi uşa bucătăriei se deschise, iar Andy, transpirat, în pantaloni scurţi de baschet şi un tricou cu Red Sox, păşi în casa ei pentru prima oară în aproape două luni. O văzu şezând pe podea, sprijinită de dulăpiorul de sub chiuvetă.

— Doamne, Ev, eşti bine? Ce s-a întâmplat?

— Aşază-te şi tu lângă mine, îi spuse ea.

Se lăsă pe vine ca să se aşeze lângă ea, întinzându-şi apoi picioarele în faţă. Aşteptă, apoi se aplecă spre ea.

— De ce stăm pe jos?

Îşi lăsase părul ceva mai lung şi, realizând că de când nu-l mai văzuse trecuse atâta timp, încât părul lui arăta diferit, i se strânse inima.

— Mă apucasem să schimb becul, spuse ea, ridicându-şi privirea deasupra mesei.
Era un început.
El îi urmări privirea.
— Cel de-acolo? Pare treabă grea.
Ea zâmbi.
— Am mers să iau şurubelniţa.
El se întoarse şi se uită pe raftul de sus.
— Era în Cutia Gigantică cu Şuruburi? Evvie, *ţi-am spus* că ţi-o cauţi cu lumânarea.
— Era în Cutia Gigantică cu Şuruburi. Am răsturnat cutia, am răsturnat piureul de mere, am răsturnat orezul.
El se înfioră.
— Chestia aia gigantică cu orez, aia cât pentru *Supravieţuitorul?*
Ea aprobă cu o mişcare a capului.
— Chiar aia.
— Şi a căzut?
— A căzut. Toate au căzut.
El îşi încrucişă braţele şi privi în jur, trase repede aer în piept şi spuse:
— Trebuie să recunosc că sună uimitor.
— O, chiar că a fost uimitor. Era orez şi în baie.
El fluieră încet.
— Stai, ai şi curăţat?
— Da.
Andy râse.
— Ev, ar trebui să suni *înainte* să faci tu singură toată treaba.
— Nu mi s-a părut că ar fi în regulă să te chem să-mi faci curat în bucătărie. Ştii, ţinând cont că...
Se întoarse către el şi oftă.
— Am spus o mulţime de lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun.
— Amândoi am făcut asta, Ev.
— Nu ar fi trebuit să-mi ia atât timp să te sun. A fost stupid şi sunt atât de tristă. Ceva nu e-n regulă. Nimic nu e în regulă.
Se frecă în punctul acela dintre ochi.
— M-a sunat mama. Nu azi. Adică, m-a sunat în timp ce pregăteam cina, în ziua în care aţi venit pe la noi.
— Oh, la naiba, spuse Andy. Ce s-a întâmplat?

— Vrea să mă vadă şi-mi tot lasă mesaje. Nu mai pot s-o amân. Mă presează foarte tare, dar nu am vrut să te deranjez cu asta...

— Oh, Evvie, Doamne, nu m-ai fi...

— Ştiu. Doar că... vreau să fiu genul de persoană care... nu ştiu, care...

— Ia de fiecare dată decizia potrivită? Mda, şi eu vreau asta.

Îşi şterse fruntea umedă cu tricoul.

— Zi de zi îmi fac griji să nu o dau în bară cu copiii, să nu o dau în bară cu Monica. Drace, îmi fac griji să nu se fi dus deja totul naibii.

Se duse mai aproape de ea şi-i culese o bobiţă de orez care i se lipise de genunchi.

— Nu o să reuşeşti să faci mereu pe toată lumea fericită.

— Cu toate că aş vrea.

El o cuprinse de umeri.

— Ştiu că vrei.

— Poverile din trecut, zise ea. Sunt al naibii de multe. Aş vrea să am propriul meu avion de marfă.

— Ei, bine, nu eşti singura. Mai ţii minte când ţi-am spus în seara aia că fetele stau la Lori în weekend?

Evvie încuviinţă din cap.

— În ziua aia mi-a spus că vrea să stea la ea şase săptămâni în fiecare vară.

— O, nu!

— N-am stat niciodată departe de ele şase săptămâni. Niciodată. De când s-a născut Lilly, nu cred c-am stat departe de ele nici şase zile. Dar Monica şi cu mine n-am vrut să stricăm cheful tuturor, aşa că am hotărât să ţinem asta pentru noi.

Andy încuviinţă din cap.

— Ceea ce n-a fost un plan prea reuşit.

Evvie surâse.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce se întâmplă de obicei atunci când Lori face gălăgie că vrea să le vadă mai mult. Le vede, îşi aminteşte că le iubeşte şi ele o iubesc pe ea, dar preferă să le ducă la Chuck E. Cheese şi în croaziere decât să le pună să mănânce crudităţi şi să meargă la şcoală. Şi dă înapoi. Iar a dat înapoi. Pe viitor uşa mea va fi deschisă pentru vizite mai lungi, dar... deocamdată nu.

— Ei, mă bucur cel puţin că i-a trecut.

— Pot să te întreb despre plecarea lui Dean? Am vrut să te sun, dar...

nu am făcut-o.

— Deja îmi e foarte dor de el.

Îşi întări spusele cu o mişcare a capului.

— Foarte. Ăsta-i adevărul. Nu ştiu ce altceva ar fi de spus, dar cel puţin mă străduiesc să nu mai mint.

— Să minţi în legătură cu ce?

— Mint mult, spuse ea foarte firesc. Am minţit în privinţa vaselor.

— Fir-ar să fie, am ştiu că e ceva dubios legat de asta.

Ea râse.

— Mda. Păi, am spart vasele cu flori galbene. Adică, Dean şi cu mine le-am spart. De fapt, eu le-am spart. Şi m-am simţit mai bine decât mă simţisem în ultimele luni, lucru pe care nu-l pot explica. N-am ştiut cum să-ţi spun. La fel cum n-am ştiut cum să-ţi spun că vreau să divorţez.

— Acum poţi să-mi spui?

Îi spuse că Tim era răutăcios. Îi povesti cele mai urâte lucruri pe care îşi amintea să i le fi spus el vreodată. Îi vorbi despre temperamentul lui aprig, despre cum striga la ea atunci când nu găsea câte un lucru şi despre vânătaia pe care i-o lăsase muchia dulapului pe spate. Apoi privirea îi căzu pe propriile degete de la picioare, care-i aminteau ceva. Luă poate cea mai mare gură de aer din viaţa ei.

— Mai ţii minte tăietura pe care-am avut-o la picior? Când mi-au pus copci?

El se întoarse şi o privi.

— Ai zis că ai scăpat un pahar.

— Aşa am spus. Însă Tim a scăpat un pahar.

Făcu o pauză.

— Nu, nici măcar asta nu e adevărat. Tim a aruncat un pahar. A aruncat un pahar pe podeaua din living pentru că era supărat pe mine. El a aruncat paharul şi eu am călcat în el.

Andy clătină din cap.

— Fir-ar!

Evvie încuviinţă printr-o mişcare foarte lentă a capului.

— Ştii, încă din liceu îmi spunea o dată pe săptămână că mereu exagerez. Că la mine totul e o dramă. După o vreme, ştiam ce urmează să spună. Nici măcar nu trebuia să o spună. Aşa că am impresia că pur şi simplu am încetat să mai spun cuiva ceva.

— Ar fi trebuit totuşi să-mi dau seama.

Ea ridică din umeri.

— Sunt o mincinoasă mai abilă decât crezi tu.

Evvie culese ceva de pe genunchi.

— Că tot veni vorba, ar trebui să-ţi spun că de fapt banii din asigurare existau, dar mă simţeam prea vinovată ca să-i cheltui, aşa că nu m-am atins de ei. Şi n-ar trebui să te oboseşti să te cerţi cu mine, pentru că nici n-am de gând s-o fac.

Andy făcu ochii mari.

— Rahat!

Ea zâmbi.

— Mda. De-asta sunt falită. De-asta nu mai pot cu niciun chip să rămân în casa asta. O să-mi caut altceva, probabil ceva mai mic şi mai aproape de apă.

Îşi întoarse privirea spre el.

— Ştiu că te-am încărcat cu multe. Cred că ajunge deocamdată. Şi... îmi pare rău.

— Păi, spuse el, culegând un bob de orez de sub dulăpior şi aruncându-l peste umăr în chiuvetă, şi mie-mi pare rău.

— E OK. Mă bucur că ai venit acum.

— Şi eu mă bucur că m-ai chemat.

Evvie ridică genunchii şi-i cuprinse cu ambele mâini.

— M-am băgat în sperieţi în seara asta. Nici nu ştiu ce să fac mai departe.

El îşi lăsă mâna pe umărul ei, iar ea se rezemă de el.

— E OK. Sunt aici. O să-i dai tu de cap.

34

Câteva zile mai târziu îi scrise Monica. *A trecut ceva de când nu ne-am văzut. Fac pâine. Pot să trec după-amiază să-ţi aduc?*

Sigur! Mulţumesc! Vino la uşa de la bucătărie şi strigă. S-ar putea să lucrez sus şi să nu aud când baţi.

Însă, în loc să lucreze, distrasă şi epuizată, Evvie se plimba de colo până colo prin apartamentul lui Dean – nu, prin *apartament.* Îşi odihni mâna pe blatul din chicinetă, privind pustietatea camerei spaţioase şi rectangulare, în care cândva bea whisky şi stătea la poveşti şi uneori se culca cu cel mai celebru dezastru din Calcasset, dacă nu se punea pe sine la socoteală. În mijlocul podelei, chiar sub ventilatorul din tavan, se întinse pe spate şi închise ochii.

Auzi o bătaie în uşă, însă rămase locului şi, nu după mult timp, auzi uşa deschizându-se.

— Evvie? răsună vocea Monicăi.

— Aici sunt, strigă ea.

Auzi cum Monica lasă cheile pe masa din bucătărie.

— O, bună, zise ea.

— Hei!

— Pot să mă alătur şi eu?

— Sigur.

Monica veni lângă ea şi se aşeză, apoi se întinse pe spate până ajunseră să stea una lângă cealaltă.

— Mă bucur să te văd.

Evvie zâmbi în tavan.

— Mda, şi eu.

Acolo, întinsă pe podea, privind la tavanul zgrunţuros, pe care Evvie îşi dorise mereu să-l modifice, Monica o puse la curent cu recitalul de dans la care urma să participe Rose, cu noua obsesie a lui Lilly pentru jucăriile de colecţie numite Monsteroos („arată ca nişte Beanie Babies făcuţi de Tim Burton”) şi cu tot ce încerca să facă ea, acum, când începuse şcoala.

— Ţie cum îţi merge? o întrebă Monica în cele din urmă.

— OK. O să am de lucru. O să vând casa, cred. E prea mare pentru mine. Şi încerc să mă apuc iar de muncă. Şi în momentul de faţă, tot amân s-o sun pe mama.

Monica râse.
— Of!
Deşi nu intenţionase, Evvie îi povesti Monicăi despre Eileen: cum plecase când Evvie era mică, cum vizitele şi telefoanele ei se răriseră treptat, cum apărea din senin în cele mai nepotrivite momente, când i se năzărea ei, dar rata toate nunţile şi înmormântările.
— Dar, spuse Evvie, e mama. Nu vreau să am regrete. Ştiu că trebuie să mă văd cu ea şi să înghit, dar asta m-a stresat mereu.
— Ei, bine, nu *trebuie.*
— Nu, ştiu. Dar încerc să... nu ştiu. Nu pot să rup legătura cu ea, aşa că măcar să facem pace.
— Hmm.
— Ce?
— Păi, spuse Monica, nu ştiu de ce tu trebuie să fii singura care e acolo de fiecare dată. Dacă poate să aştepte atunci când aşa hotărăşte ea, de ce nu poate să aştepte şi când hotărăşti tu să aştepte? Nu înseamnă neapărat că va dura la nesfârşit.
Era linişte, cu excepţia zornăitului scos de brăţările Monicăi atunci când îşi schimba poziţia.
— Cum e mama ta? întrebă Evvie.
— Prea protectoare. Amuzantă. Deşteaptă. Lucrează la o firmă de avocatură. Familie cubaneză mare, o gloată de fraţi şi surori, la fel ca mine.
— Mama ta e cubaneză?
— Mda. Dacă cumva nu ţi-ai dat seama uitându-te la mine, te gândeşti la aceeaşi chestie pe care mi-a zis-o cândva un tip, când aplicam pentru şcoala de vară. Chiar după ce mă întrebase dacă m-am uitat la telenovela *Virgina Jane.*
Evvie întoarse capul.
— Serios?
— Serios.
— Dar ăia nu sunt cubanezi.
— Nu, nu sunt.
— Şi ce-ai făcut?
— Nimic. Dar două zile mai târziu l-a sunat fratele meu. A pretins că e de la firma de avocatură a lui Rodriguez, Rodriguez&Rodriguez şi i-a zis tipului că dacă mai pune vreodată o asemenea întrebare, o să fie dat în judecată pentru suma de un milion de dolari.

— Fratele tău e avocat?

— Nu doar că nu e avocat, dar e cel mai mic frate al meu. Avea cincisprezece ani atunci.

Monica ridică din umeri.

— Are vocea groasă.

Evvie râse.

— Voiam să-ţi spun că nu te-am dat de gol la faza cu lenjeria, apropo. Andy s-a trezit din senin să mă întrebe dacă cred că te culci cu Dean.

Evvie se întoarse spre ea.

— Ce i-ai spus?

— I-am zis: „Sper că da. Eu, una, aşa aş face."

Umerii lui Evvie se cutremurară pe covor de atâtea hohote de râs.

— Pun pariu că i-a plăcut la nebunie replica.

— Adică, ăsta e adevărul. I-am şi spus: „N-aş zice că am fost vreodată prea aproape să mă culc cu un sportiv de performanţă – nu se pune tipul care purta costumul mascotei la noi în facultate."

— Te-ai culcat cu mascota?

— Jur pe ce-am mai sfânt!

— Şi cum a fost?

Monica ezită, apoi se întoarse spre Evvie.

— O dată mi-a spus că voia să-şi pună masca de tigru în pat. Şi se aştepta să mi se pară o idee foarte excitantă, îţi închipui?

— Şi tu ce-ai zis?

— Am zis: „Din experienţă, îţi spun că aş prefera să porţi costumul."

Chicotelile lor se auziră cu ecou în apartamentul gol. Monica îşi schimbă poziţia pe podea.

— Hei, e în regulă dacă te sun într-o zi să vedem un film sau ceva? Cunosc o grămadă de tipi pe-aici şi am nevoie să mă împrietenesc cu femei, ca nu cumva să o iau pe arătură.

— Ar fi distractiv. Într-o vreme, aveam prietene, spuse Evvie. Apoi nu prea ştiu ce s-a întâmplat. După ce m-am măritat, Tim a vrut să avem numai prieteni *cupluri*, ştii. Credea că o să mă plâng la oameni de el. Până la urmă, a fost mai uşor să nu mai păstrez nicio legătură şi am încetat să mai ies prea des în oraş.

— Stai... cum?

— Mda, ştiu. Era ciudat.

— Evvie, asta nu e ciudat, spuse Monica. Asta e un fel de... abuz

emoţional.

Evvie povestise cum se tăiase la picior în rămăşiţele furiei soţului ei, povestise şi despre irascibilitatea lui. Îi visase iar şi iar faţa congestionată şi răsuflarea înfierbântată. Îi spusese lui Dean de la bun început că nu fusese bun cu ea. Că nu-l iubea. Îi şoptise că nu-i era dor de el. Era rău, îi spusese lui Andy. Dar iată, un diagnostic pe care i l-ai putea pune cuiva care are febră şi roşu în gât, luând o lanternă şi spunând: *hm.* Iar ei ar spune că-ţi dai cu presupusul, că nu eşti specialist, însă ţie cu siguranţă îţi pare a fi un streptococ.

Asta e un fel de abuz emoţional.

— Mda, spuse în cele din urmă Evvie. Îmi tot spun că zilele astea o să încep să fac terapie.

— Eu sunt pentru, spuse Monica. Unul dintre doctorii mei mi-a spus: „Capul tău e casa ta, aşa că tu trebuie să te ocupi de mentenanţă."

— Asta e... ciudat.

— Da. Din experienţa mea, metaforele legate de sănătatea mintală, ori le nimereşti, ori ba. Dar eu iau antidepresive de la şaptesprezece ani, aşa că pot să-ţi recomand pe cineva, dacă ai nevoie.

Am nevoie de cineva, ba bine că nu, îşi spuse Evvie.

Două zile mai târziu, Evvie se întinse din nou pe podeaua din apartament, cu telefonul în mână şi inima bubuindu-i. *Lucrurile nu vor deveni mai uşoare. N-ai decât s-o faci. Şi gata.* Nu putea spune cu precizie de ce scosese mănuşa de baseball neagră cu roz şi o lăsase să i se odihnească pe şold.

Intră în istoricul apelurilor şi-l găsi pe cel pe care-l căuta. Îl selectă şi apăsă butonul de apel.

— Alo?

Vocea mamei ei era mereu nerăbdătoare şi niciodată complet firească. Probabil că stătea la ea pe terasă, cu pisica în poală şi ochelarii de soare ridicaţi pe creştet. Evvie simţea cum îi tremură mâna.

— Bună, mamă.

— Evvie! Ce mă bucur că m-ai sunat! Începusem să mă tem că n-ai primit mesajele mele. Ce mai faci, scumpa mea?

— Sunt bine, rosti ea, zgâriind covorul cu degetele mâinii libere. Tu ce mai faci?

— Sunt ocupată. Mă împart între o mie de chestii. Am avut un târg

meşteşugăresc, care s-a desfăşurat foarte bine. Şi am văzut un spectacol de teatru, ştii, a fost anul trecut pe Broadway, acum e în turneu. E despre o aventură, ştii la care mă refer?

— Nu sunt sigură.

— E splendid. Ar trebui să-l vezi. E aşa de emoţionant!

Evvie închise ochii.

— Ascultă, mamă, nu am foarte mult timp, dar voiam să-ţi dau un răspuns legat de ce-ai spus, legat de faptul că vii în oraş.

— Da! Da, o să trec pe la sfârşitul lui septembrie. În ce zi ţi-ar conveni să dai o fugă până în Portland ca să luăm prânzul împreună? Au trecut secole. Ştiu că niciuna dintre noi nu s-a prea omorât să păstreze legătura.

Evvie îşi încleşta şi descleşta pumnul şi se juca cu şireturile roz ale mănuşii.

— Nu cred că vom reuşi să ne vedem de data asta.

Urmă o pauză.

— Oh! O să fii plecată din oraş?

O clipă, se gândi că poate, o dată în viaţă, mama ei îi aruncase un colac de salvare. Deschise gura cu aşa o recunoştinţă, era cât pe ce să spună da, da, călătorea în perioada aia, chiar aşa era. Dar îşi aminti că atunci când era cu Dean în camioneta lui, după cina de Ziua Recunoştinţei, el îi sugerase că trebuie să înceapă să spună cuiva adevărul.

— Nu, nu voi fi plecată. Doar că nu vreau, mamă. Nu zic că nu vreau niciodată, doar că acum nu vreau.

— Nu fi caraghioasă. Nu te-am mai văzut de secole. Găsim noi o zi.

— Nu. Nu, nu acum.

Vocea lui Eileen deveni gâtuită.

— Bine, acum chiar că nu înţeleg. Ce-i cu tot circul ăsta?

Evvie ţinea ochii închişi.

— Nu e niciun circ. Nu am energia ca, în două ore, să te pun la curent cu tot ce mi s-a întâmplat în ultimii doi ani, doar pentru că ţie ţi se pare că sună interesant. Tocmai m-am despărţit de cineva, s-ar putea să vând casa, am multe pe cap şi nu am de gând să-mi iau şi altele.

— Îmi fac timp când e mai convenabil pentru tine, spuse Eileen, de parcă Evvie nici n-ar fi deschis gura.

— Mamă, tu nu mă asculţi. Nu vreau. Îmi... „Urmează un curs despre

cum să nu-ţi mai ceri mereu scuze”, auzi vocea lui Andy. Nu vreau.

— Scumpa mea, ştiu că ţi-a fost greu. Dar nu-ţi cer mult; e doar masa de prânz. Dacă avem ceva de vorbit, se rezolvă. Vreau să te ajut. Şi vreau să aud totul despre iubitul tău.

— Înţeleg, dar nu vreau să vorbesc despre asta cu tine.

— Eveleth, spuse Eileen. Tu nu ai decât o mamă, iar eu nu am decât o fiică. Şi nu vreau ca vreuna dintre noi să aibă regrete.

Şi iată, era acolo. Crescendoul din simfonia lui Eileen Ashton pentru telefon şi felicitări imprimate se încheia mereu la fel, cu aceeaşi intensitate de sunete: *Dar cum te-ai simţi dacă aş muri?*

— Mamă, vorbim mai târziu.

— Evvie, nu-ţi stă în fire să te porţi aşa.

— Nu, spuse Evvie, nu-mi stă.

35

— Eveleth, spuse dr. Jane Talco zâmbind, atunci când aceasta deschise larg ușa cabinetului. Intră. Mă bucur să te revăd. Scuze pentru teancurile astea de hârțoage.

Evvie se afundă în canapea și încercă să arboreze un zâmbet de om sănătos psihic, dacă exista așa ceva.

— Și eu mă bucur să vă văd, spuse în cele din urmă pe un ton cât se poate de neutru, ceea ce era ridicol, pentru că nu se bucura deloc.

— Așadar, spuse dr. Talco, așezându-se pe fotoliu. A trecut ceva timp. Spune-mi ce se petrece.

Pentru Evvie, surprinzător nu era că plângea, căci tot făcuse asta în ultimele patru zile, ci faptul că plângea atât de *devreme*. „Rahat”, șopti în sinea ei.

— Sunt șervețele pe masă. Respiră adânc.

Evvie se frecă la ochi, reuși să expire prelung și apoi își fixă privirea pe un tablou cu pescăruși de pe peretele aflat în spatele scaunului doctoriței.

— Deja simt că nu mă pricep la asta.

— Te descurci bine, îi spuse dr. Talco.

— Cum, să plâng imediat ce m-am așezat?

— Au venit la mine și oameni care au plâns timp de șase luni, spuse doamna doctor.

Evvie căscă puțin ochii.

— Nu spun că vei face la fel.

— Nu știu ce să vă spun, zise Evvie. „Ajutor”, să zicem. Dar mai departe nu mai știu.

— Ei, bine, ce te-a determinat să pui mâna pe telefon și să mă suni?

Dr. Talco ținea în mână un stilou argintiu, pe care-l răsucea între degete.

— Am scăpat ceva pe jos. La mine în bucătărie. Și nu știu ce s-a întâmplat, pur și simplu am... clacat. Cred că mi s-a părut că e posibil să înnebunesc. Sau cum să-i spun să nu sune așa jignitor.

Îi povesti despre orez, despre cutie și despre cum își auzise propriile urlete. Când îl povestea, episodul i se părea la fel de ciudat ca atunci când se petrecuse. Dacă într-adevăr capul său era casa în care trăia, Evvie se temea tot mai mult că, plimbându-se prin ea, călcând pe

dușumea și zgâlțâind grinzile, ar putea face ca totul să se prăbușească până la temelia de beton.

— Am ajuns să urlu pe podeaua bucătăriei din cauză că aveam de curățat niște chestii pe care le vărsasem. Și, după cum am spus, asta m-a făcut să mă gândesc că e posibil să fiu nebună. Pur și simplu nu mi s-a părut normal.

— Nu știu ce să zic despre asta, îi spuse dr. Talco. Data trecută când am stat de vorbă, ți-am spus că sunt de părere că, în situația ta, majoritatea oamenilor ar avea nevoie de ajutor. Amintește-mi, acum cât timp a murit soțul tău?

— Aproape doi ani.

Evvie dădu din cap.

— Da, uau, peste vreo două săptămâni, se fac doi ani.

Se simți imediat fățarnică, lăsând un doctor să o trateze, de parcă ar fi fost în doliu.

— Tocmai am încheiat o relație în care poate că începusem să mă implic. Și e posibil să o fi rupt și cu mama. Nu sunt sigură dacă accidentul soțului meu este cauza răului.

— Știi, nu trebuie neapărat să fie ceva *rău.*

— Nu m-ați văzut pe podeaua din bucătărie.

Dr. Talco zâmbi.

— Ai fi șocată dacă ai ști câți oameni îmi spun că au reușit să treacă peste un cancer sau un divorț ori peste faptul că le-a ars casa din temelii, dar apoi și-au pierdut cheile, au rămas fără cafea sau câinele le-a ros un papuc și au cedat psihic. E doar ultima picătură.

— Simt că...

Pentru o vreme, Evvie nu continuă. Spuse „simt că" și se opri. Se tot uita pe fereastră și în pământ, așteptând ca dr. Talco să ia cuvântul. Se aștepta să preia inițiativa. Era mai mult decât o tăcere stânjenitoare, devenise o tăcere de colaborare. Care avea un scop. Până la urmă, Evvie își drese vocea ducând pumnul la gură.

— Simt că ar trebui să fiu în stare să găsesc singură o soluție. Îmi tot spun asta, știți? Adună-te! Nu ești muritoare de foame, ai prieteni și pur și simplu... revino-ți.

Doctorița Talco își împreună degetele arătătoare.

— Știai că poți să-ți scoți singur dinții cu cleștele?

Evvie se uită la ea ca vițelul la poarta nouă.

— Nu mă așteptam să spuneți asta.

— Nu, nu, probabil că nu. Dar e adevărat. Dacă ai un dinte cariat, poţi să iei un cleşte, îl bagi în gură şi tragi cât poţi de tare. Tu ai face aşa ceva?

— Sună a întrebare-capcană.

— Fă-mi hatârul.

— Nu, nu cred că mi-aş scoate singură dinţii cu cleştele.

— Asta le spun mereu oamenilor despre terapie. Problema nu e dacă ai putea să încerci să te descurci şi singur. Întotdeauna poţi să încerci. Dar poate fi periculos şi e mai greu. Încercarea de a te pune singur pe picioare este ca un cleşte al sănătăţii mintale.

Îşi aminti cum îi spusese Monica: *metaforele legate de sănătatea mintală, ori le nimereşti, ori ba,* iar asta o făcu să zâmbească. Asta o cam prinsese.

— Evvie, dacă te ajută să auzi asta, tot ce-ai spus în ultimele cinci minute, doar atât şi e suficient să faci un mare pas înainte.

— Deci credeţi că sunt un candidat bun pentru terapie.

— Oh, practic oricine e un candidat bun pentru terapie. Inclusiv eu. Întrebarea este: Eşti dispusă să încerci? Vrei să vorbeşti despre tine?

— Da, încuviinţă Evvie din cap.

~~~

Evvie scoase la vânzare casa din strada Bancroft. Se vându rapid, de îndată ce îl lăsă pe agentul imobiliar să facă curat şi să înlăture jumătate dintre obiecte, făcând-o să pară şi mai mare, şi mai goală. Înlocuiră covorul din living, asta însemna că tot ce mai rămăsese din petele de sânge apărute după ce Tim spărsese paharul părăsise incinta. Pentru ultima oară, se întinse pe podeaua apartamentului, împingând cu palmele în podea şi simţind că ameţeşte de dorul lui Dean. Şi apoi îşi strânse lucrurile şi plecă, urmând să locuiască cu tatăl ei vreo două luni, în timp ce-şi căuta o nouă locuinţă.

O alese într-o zi răcoroasă de toamnă, când tocmai îşi scosese geaca groasă din debara. Betsey, agenta ei imobiliară, o aduse, în maşinuţa ei roşie şi pătrată, din Calcasset în Kettle Bay Island, prescurtat uneori KBI, trecând peste micul pod. Pe insulă erau mai mult căbănuţe cu unu-două dormitoare, iar unele se închiriau pe timpul verii.

— Cred că ţi-ar plăcea asta, îi spuse Betsey. De cum am văzut-o, m-am gândit la tine. Nu e mare, dar are vedere directă la apă.

Casa avea un nume – Kettlewood, aşa i se spunea. Când deschise uşa, Evvie văzu soba într-un colţ şi covorul ieftin şi rezistent, întâlnit
~~~

deseori în casele de închiriat, cu o cărare întipărită între bucătărie şi living, care continua până în salonul care dădea înspre port. Partea cu vedere la apă avea aproape peste tot ferestre panoramice; mai era şi o mică terasă, suficient de spaţioasă pentru două şezlonguri şi, poate, un grătar. Bucătăria era mică şi electrocasnicele trebuiau înlocuite. Se dovedi că şemineul era zdravăn, tavanul îşi făcea treaba, iar tatăl ei, după ce făcu câţiva paşi prin casă, îi spuse:

— Da. Pare un loc bun, Eveleth.

Înainte să termine de golit casa din strada Bancroft, Evvie o invitase pe Lila, mama lui Tim, să arunce o privire şi să vadă dacă-şi dorea să păstreze amintire câteva lucruri. Lila se învârti prin casă, iar Evvie ştiu că tot ce vedea erau toate locurile unde Tim stătuse în picioare, se aşezase sau ţinuse predici despre medicină. Indiferent de ce zăcea în el, Tim fusese băiatul ei.

— Câteodată încă nu-mi vine să cred, spuse Lila. E atât de trist.

Evvie nici nu ştia ce anume i se părea trist. Erau multe lucruri triste. Aici, *totul* era trist. Tristeţea locuia în pereţi, ca un strigoi, şi era timpul să o ia la sănătoasa. O oră mai târziu, înainte să plece, după o ceaşcă de cafea şi o conversaţie despre bursa şcolară în onoarea lui Tim şi despre ce mai avea Evvie de făcut la Kettlewood, Lila îi spuse:

— Sper să fii cel puţin la fel de fericită în noua ta casă cum ai fost aici!

Evvie nici măcar nu simţi că minte atunci când o îmbrăţişă din nou pe Lila, prefăcându-se că îşi doreşte acelaşi lucru. Simţea că i-ar fi strecurat un cadou în buzunar, că ar fi dăruit un talisman cuiva căruia i-ar putea prinde bine. Nu făcea decât să-i dea înapoi Lilei moartea lui Tim ca să o jelească în voie, la fel cum dăduse tricourile lui de pomană. Şi în sfârşit făcuse focul în şemineu şi arsese cutia cu chitanţe, cotoare de bilete şi cartelele lui de acces din facultate.

În timp ce aştepta să se mute, o sună pe Nona şi o prinse în pauza dintre ore.

— Nona, Evvie Drake la telefon. Îmi pare rău că a trecut atâta timp. Am avut multe pe cap. Ar fi trebuit să te sun.

— Ei, mă bucur să te aud, îi spuse Nona. Eram pe cale să renunţ şi să apelez la cineva care nu e nici pe departe la fel de priceput ca tine.

Nu vorbiră despre condoleanţe sau regrete. Nu vorbiră despre Tim,

pentru că Nona nu-l cunoscuse și nici nu-i păsa. Nu vorbiră despre Dean, pentru că Nona nu se uita la baseball. Ea o cunoștea doar pe Evvie. Cunoștea doar munca lui Evvie. Nici familie, nici fapte bune, nici păsările accidentate pe care le-ar fi salvat. Doar munca ei.

Căzură de acord să colaboreze la o carte care analiza efectele pescuitului industrial și ale încălzirii globale asupra pescarilor de homari din Maine. Aveau să înceapă lucrul în aprilie. Nona îi trimise un reportofon nou și o sticlă de șampanie cu un bilețel pe care scria: „Vom face lucruri mărețe împreună. Îți mulțumesc.” Andy o scoase în oraș la cină ca să sărbătorească.

~~~

De Ziua Recunoștinței, tatăl ei transă curcanul și, când îi veni rândul să vorbească despre lucrurile pentru care era recunoscător, spuse că era recunoscător pentru fiica lui, „și pentru că mă face în fiecare zi mândru de ea, cu toate că a pierdut așa de multe”. Era un început. Poate că într-o zi ea avea să îi spună mai multe, avea să îi povestească despre valiza albastră și de vânătaia de pe spate. Însă dr. Talco o asigurase că nu trebuia să-i spună, dacă nu voia. „Nu ai nimic de mărturisit”, îi spusese ea.

~~~

De Crăciun, Andy și Monica îi făcură cadou un voucher care îi asigura o zi de spa la un complex din Bar Harbor. În dimineața zilei de Crăciun, când deschise cadoul la ei acasă, Monica se aplecă și îi spuse:

— Mergem împreună, dacă ești de acord.

Evvie încuviință dând din cap.

La ședința de masaj din ianuarie, Evvie respiră adânc de fericire atunci când o femeie îi întinse pe spate și pe umeri un strat fierbinte de argilă. Însă, când femeia îi dădu la o parte o șuviță de păr ca să nu se murdărească, Evvie tresări, trăsnită de amintirea senzorială a degetelor lui Dean care îi dădeau la o parte părul de pe ceafă. Ochii o înțepau.

~~~

În februarie, Evvie se mută în Kettlewood și, o săptămână mai târziu, se duse la Thunderous A-Paws, un adăpost de câini din Thomaston pe care i-l recomandase Diane Marston. Evvie merse la recepție și zise:

— Casa mea are nevoie de un câine.

Femeia de la tejghea rânji.
~~~

În locul pe care-l numeau acolo „internat”, păşi într-o încăpere mică unde un căţeluş maro cu picioare lungi târa după el o minge de baseball de pluş, cam cât capul lui de mare. Râse în gura mare şi se aplecă înspre el.

— Oh! Salut, amice!

Venind spre ea, căţeluşul rămase cu mingea în gură. Fără să-i dea drumul, o privi direct în ochi şi scoase un sunet prietenos.

Evvie se aşeză pe podea. Căţeluşul dădu drumul mingii şi se dedică pe de-a întregul unui efort prin care urmărea să-i atingă cu nasul fiecare părticică a corpului înainte de a-i sări la piept. Ea continua să-i vorbească, simţindu-i blăniţa moale sub degete, râzând atunci când acesta încercă să i se caţăre pe genunchii îndoiţi şi căzu grămadă pe o parte, scuturându-şi coada.

După patru zile şi o vizită la domiciliu, Evvie stătea întinsă pe podeaua noii ei case, cu un căţel tolănit pe pieptul ei, în timp ce ea îi scărpina urechile şi privea cum i se închid ochii drăgălaşi şi somnoroşi.

Evvie se mutase deja de câteva săptămâni şi hotărî că era o seară la fel de bună ca oricare alta să-şi instaleze boxele pe care le cumpărase la mâna a doua de la un prieten de-al lui Andy. Sistemul era complet wireless, cu o bară lungă de sunet în living şi două mai mici în bucătărie şi în dormitor. Îl conectă la telefon şi, cum apăsă butonul *play,* sări în sus. Sări şi câinele, cu urechile ridicate, ca de cangur. Era atât de *tare!* Se întinse să regleze volumul, dar se opri, amuzată de senzaţia că tălpile ei, în şosete, zbârnâiau de la vibraţiile podelei.

Nu avea niciun vecin prin apropiere. Nimeni nu încerca să doarmă la etaj, nici să dea un telefon, nici să lucreze la ceva. Aşa că rămase un minut în picioare, lăsându-şi tălpile să ţină ritmul. Se apropie de perete şi puse palma pe el. Râse când simţi şi acolo vibraţia.

— Măiculiţă!

Erau sunete care sub palma ei păreau pline şi rotunjite şi altele care păreau ascuţite şi suple. Se apropie de fereastră, aplecându-se uşor în faţă, şi acolo unde se reflecta lumina văzu că geamul tremura uşor. Puse palma pe sticla rece şi, când bubui basul, simţi o gâdilătură. Când se îndepărtă, observă amprenta de grăsime, rămasă parcă după ce bătuse palma cu o fantomă. Realiză dintr-odată că era geamul ei şi că putea să-l murdărească.

Începu să ţopăie pe pernuţele degetelor de la picioare, odată cu ceea

ce părea a fi pulsul întregii case. Webster începea să priceapă că era timpul pentru joacă, aşa că veni la ea şi se ghemui cu fundul în sus. „Dansul căţeluşului!”, îi spuse Evvie şi se învârti lângă micuţul câine maro, în timp ce acesta lovea podeaua cu coada, lansând un lătrat scurt. Evvie se zbengui şi tropăi până în bucătărie, unde execută un solo la un pian imaginar, mişcându-şi degetele pe suprafaţa laminată a tejghelei uzate.

Se învârti în hol, din bucătărie până în dormitor, şi se trânti în pat pe spate, dând din picioare, fluturând din mâini şi urlând din toţi bojocii ultimul refren. Când dădu să încheie ultima notă, se simţi înghiontită pe frunte de un nas rece. Îşi reveni din reverie şi-l găsi pe Webster încercând să i se suie pe piept.

Evvie se ridică în şezut şi scărpină urechile câinelui. Avea faţa umedă şi fierbinte, nu mai avea deloc suflu şi nu mai datora nimic nimănui.

36

Dean stătea în biroul părinţilor lui şi se holba la trofeele din liga mică, la cele câteva articole înrămate despre cariera lui – părţile bune – şi la diverse materiale promoţionale cu Marlins şi Yankees. Era luna martie, iar el nu se pregătea de un nou sezon – asta încă îi provoca o mâncărime la umăr. Îşi spusese că vizita asta i-ar putea prinde bine.

— Încă puţin şi pun mâncarea pe masă, îi spuse mama, cuprinzându-l de mijloc.

El o cuprinse de umeri.

— Ştiţi, nu trebuie să ţineţi toate chestiile astea.

— Nu crezi c-ar trebui să păstrăm măcar figurina cu tine?

Se întinse şi o atinse, iar aceasta clătină sârguincioasă din cap.

— Frate, când au scos-o, mi s-a părut cool, spuse el, zâmbind. Propria mea figurină. Posibil să fi fost punctul culminant al carierei mele.

— Nu scurta apariţie în SVU[6]? L-ai cunoscut pe Ice-T.

— Aşa e, spuse el, apoi puse degetele pe figurina care-l reprezenta, ca să stea locului.

— OK, pe asta poţi s-o ţii. Dar cred că ai putea să scapi de multe din restul chestiilor de aici.

— Glumeşti? Eu intru în continuare aici să-mi pun mănuşa aia mare din spumă cu un deget pe care scrie „suntem numărul unu". O port când mă cert cu taică-tău.

— Nu cred.

— Dar aş putea.

— Ştii, nu prea mai ai de ce să fii mândră, mamă.

Ea îi dădu un ghiont cu şoldul.

— Fireşte că suntem mândri. Oricum cândva tot te-ai fi lăsat. De bătrâneţe, dacă nu de altceva. Ai ceva fire albe în păr, ştii?

— Mda, ştiu.

— Tatăl tău îţi purta tricoul de fiecare dată când jucai. Odată, eram în maşină şi aruncările tale au depăşit toţi *batterii* dintr-o repriză, iar tatăl tău a claxonat până când am crezut că o să luăm o amendă.

---

[6] Acronim pentru *Special Victims Unit* (Brigada specială), subtitlul serialului *Law & Order (Lege şi ordine)* (n. tr.).

Dean privi titlul din *Daily News* în care era numit erou.

— Eram un *pitcher* bunicel.

— Erai un *pitcher* nemaipomenit! Mai ţii minte?

Mama lui îi arătă o poză decupată din *New York Times*, în care apărea sărind, după victoria de la Campionatul Mondial. Sărise vreo şaizeci de centimetri, cu picioarele desfăcute, ca la o sută de metri garduri, cu gura căscată într-un strigăt şi pumnii strânşi deasupra capului. Fotografia apăruse pe tricouri şi coperte de reviste, iar Dean văzuse vreo două poze cu oameni care şi-o tatuaseră pe braţ.

— Încă mai făceai asta, spuse ea.

— Mda. Aşa e. Doar că... sunt singurul, ştii? Sunt singurul care ştie că am făcut tot... tot ce mi-a trecut prin cap, tot ce mi-au spus să fac. O să-mi petrec tot restul vieţii auzind de la alţii că nu mi-a păsat suficient.

Angie îl mângâie încet pe spate.

— Dean, oamenilor nu le place... fragilitatea. Îi nelinişteşte. Se tem că lucrurile se întâmplă pur şi simplu. Ei cred că întotdeauna se poate face ceva ca să împiedici monştrii să se strecoare sub pat. Înţelegi ce vreau să spun?

— Spui că ticăloşii cu prejudecăţi se simt invincibili.

Ea ridică din umeri.

— N-am zis că o să te facă să te simţi mai bine. Însă faptul că fiecare zi în care ai jucat bine îţi aparţine – asta ar trebui să te facă să te simţi mai bine.

Îşi puse mâna pe cotul lui.

— Şi chit că mai pui sau nu vreodată mâna pe o minge de baseball, noi o să fim mereu la fel de mândri de tine ca atunci când ţi s-a făcut poza asta.

Se întrerupse şi se uită la ceas.

— Aşa, cam în cinci minute o să pun mâncarea pe masă. Nu mă face să mă întorc după tine.

— O să vin, spuse el, aplecându-se să o sărute pe obraz. Mulţumesc, mamă.

La masă, Stuart puse punctul pe i.

— Ai mai primit veşti de la Evvie în ultimul timp?

Angie clătină din cap.

— Stuart, credeam că o să ajungem treptat la subiectul ăsta. Aşa deschizi tu treptat subiectul?

Stuart ridică din umeri.
— Eu sunt pregătit.
Dean își puse cartofi în farfurie.
— Îmi trimite din când în când câte un mesaj. Însă nu, nu prea. S-a terminat...
— Ei, asta-i o prostie.
— Stuart, îl apostrofă din nou Angie. Ce-ar fi s-o lași mai moale?
— Ție nu ți se pare o prostie?
— N-am spus asta.
Dean unse cu unt o felie de pâine.
— Ei, bine, tată, ea nu s-a putut obișnui cu problema mea. M-a tot presat, iar și iar, să mă reapuc de baseball și, când nu a funcționat, m-a cam invitat să mă car.
— Nu știam că e așa de pasionată de baseball, spuse Angie.
— Mda, trebuie să recunosc că nu sună prea bine, îi dădu Start dreptate.
— Crede-mă, era destul de stăruitoare, le spuse Dean. Parcă retrăiam ce mi-ați făcut voi la Campionatul Majoretelor.
Angie și Stuart se uitară unul la altul.
— Hei, stai puțin, zise Angie. Ia spune, cum crezi tu că ai ajuns la Campionat?
— M-ați cicălit voi până când am acceptat să merg.
Mama lui Dean lansă un „Ha!” sfidător, în timp ce tatăl lui spuse:
— Cred că-ți bați joc de mine!
— Cum?
Stuart străpunse cu furculița o bucată de pui.
— Îți amintești greșit, amice.
— Cum așa? Care ar fi varianta ta?
— Tu ai venit acasă cu broșura aia, ne-ai spus că ai primit invitația, dar era destul de limpede că va fi nevoie să muncești din greu cu tipi pe care nu-i cunoșteai. Părea că te cam sperie toată treaba asta. Ne-ai spus mie și mamei tale că nu voiai s-o faci. Noi te-am întrebat: „Ești sigur?” Tu ai spus că da. A doua zi, broșura era din nou pe masă. Noi te-am întrebat din nou: „Bun, acum, Dean, vrei să participi?” „Nu, nu, nu vreau.”
— Erai de neclintit, adăugă Angie.
— Dar broșura aia continua să apară. De fiecare dată când plecai cu ea, spunând că nu vrei să participi, broșura răsărea din nou. I-am spus

mamei tale: „Angie, fie Dean își dorește să meargă la campionatul ăsta, fie avem aici o fantomă care vrea ca el să meargă.”

Angie râse.

— Așa ai spus, uitasem asta.

— Așa că a doua zi, vii acasă și zici: „Știi ce-am aflat azi, tată? Am aflat că Teddy se duce la Campionatul ăla al Majoretelor.” Iar atunci eu ți-am spus: „Du-te! Te duci!” Te-am cicălit, fir-ar să fie!

Dean se încruntă.

— E ciudat. Eu nu-mi amintesc să fi făcut toate astea.

— Știi că ți-aș spune dacă tatăl tău ar bate câmpii, spuse Angie. Dar și eu îmi amintesc la fel. Ai tot bătut apropouri. Încă un apropo. Și încă unul. Cred că ne-am simțit îndemnați să te cicălim.

— Ce, spuse Stuart, i-ai lăsat și lui Evvie un teanc de broșuri aruncate la întâmplare?

Dean rămase tăcut o vreme.

— La naiba!

37

În ultima vineri din martie, cu puţin înainte de ora 11 dimineaţa, Evvie se sui în maşină şi dădu fuga în oraş, punând pe scaunul din dreapta o cutie albă, destinată lui Dean, având adresa lui din New York. La colţ, lângă poştă, se dădu jos din maşină, ţinând pachetul în mână. Soarele se străduia să iasă complet din nori, în vreme ce un pescăruş plutea croncănind spre el. Când să ajungă la uşă, aceasta se deschise şi îl văzu ieşind pe doctorul Paul Schramm, cu un teanc imens de plicuri, legate cu elastic. În sfârşit se pensionase şi, din când în când, tatăl ei îi mai povestea ce auzise despre familia Schramm, care le mai trimiteau cărţi poştale prietenilor.

— Eveleth, bună! îi spuse.

— Bună ziua, doctore Schramm.

Evvie mută coletul la subraţ.

— Ce de scrisori aveţi!

— Hei, de când te rog să-mi spui Paul.

Privi în jos, la teancul de scrisori.

— Helen şi cu mine am fost plecaţi vreo două săptămâni în Nova Scotia şi ne-au păstrat corespondenţa. Sunt convins că majoritatea sunt reclame. Ce mai faci tu? Am auzit că ai vândut casa.

— Da, da, am vândut-o.

Evvie îşi însoţi vorbele cu o mişcare din cap.

— A cumpărat-o un tip foarte de treabă, care are o tipografie în Augusta. Sunt convinsă că vă veţi cunoaşte în săptămânile următoare.

— Cred că ţi-a fost greu să te desparţi de ea.

— Mi-a fost. Era o casă frumoasă, însă mult prea mare acum, c-am rămas doar eu.

Şi uite aşa, Tim trecu printre ei, ca un val de baloane de săpun.

Doctorul Schramm încuviinţă blând din cap.

— Îmi închipui. Şi acum locuieşti în KBI, nu? Oricât ar fi fost de frumoasă vechea ta casă, mie întotdeauna mi-au plăcut la nebunie căbănuţele alea. Mătuşa mea a locuit ani de zile acolo. Obişnuiam să stau la ea pe terasă şi să mă uit la bărci.

— Şi eu fac asta adeseori. Încă mai am de lucru la casă. Hai să facem în felul următor: cum o pun la punct, vă invit pe tine şi pe Helen la cină, OK? Mâncăm pe terasă.

— O să-ţi accept invitaţia, spuse el, dând aprobator din cap. Ai grijă de tine, drăguţă!

— Şi tu, Paul.

Evvie trase de uşa grea, o deschise şi se duse la ghişeu. Lăsă jos cutia.

— Serviciul de poştă rapidă? spuse funcţionara, fără să o privească.

Evvie netezi eticheta cu adresa şi închise o clipă ochii.

Te rog, te rog, te rog. Apoi îi deschise şi spuse:

— Da. Vă rog.

La câteva zile după ce expediase coletul, Evvie se trezi când lumina începea să inunde dormitorul şi, în clipa în care deschise ochii, se confruntă cu o privire umedă şi imploratoare.

— Oh, bună, căţeluşule, îi spuse lui Webster, întinzându-se să-l scarpine după ureche.

Acesta închise încântat ochii, dar pentru puţină vreme, apoi continuă să-i arunce scântei de tristeţe, rămânând aşezat pe podea, lângă pat.

— Ţi-e foame? îl întrebă Evvie.

Căţelului îi zvâcniră urechile.

— Să mergem să căutăm ceva de mâncare.

Acesta sări în picioare, iar Evvie dădu păturile la o parte.

— Hai să luăm micul dejun!

Îl auzi pe Webster dând colţul în viteză, traversând livingul şi intrând în bucătărie, unde gheruţele lui patinară pe gresie, în timp ce încerca zadarnic să se oprească.

În bucătărie, îi puse lui Webster o porţie de mâncare în castron, apoi puse cafeaua pe foc. Era ora nouă. Poate că Dean lua micul dejun. Poate era cu cineva. Ar fi trebuit să-l întrebe mai întâi pe Andy dacă Dean se vedea cu cineva, înainte de a-i trimite pachetul. Ar fi trebuit să-l întrebe direct pe *el.* Îşi puse pantalonii de trening şi jacheta ca să-l scoată pe Webster la plimbare pe aleea care ducea de la ea de-acasă până în strada principală.

Ea şi Webster se plimbau zilnic pe alee, prin desişul de conifere şi, în fiecare zi, îşi spunea conştiincioasă că ar trebui să zâmbească şi să încerce să facă cunoştinţă cu vecinii. Casa era la distanţă de vreo douăzeci de minute de cea veche, încă locuia aproape de tatăl ei, încă locuia aproape de Andy şi de copii. Însă era totuşi un cartier nou, în

măsura în care se putea numi cartier, unul în care casele erau atât de răsfirate, încât nu îi era deloc greu să aibă senzaţia că locuieşte în pustietate.

Când se întoarse acasă, îi scoase lesa lui Webster şi apoi îşi făcu ceva de mâncare, verificând mult prea des ecranul telefonului şi întrebându-se dacă va primi vreo veste azi. După un timp, intră în living, de unde observă că ceaţa se risipea şi începea să poată distinge bărcile pe geam.

În timp ce se ducea să se instaleze pe canapea cu o carte în mână, rămase pironită locului şi-şi duse mâna la inimă. Dacă ar fi fost întrebată dacă încă mai poate recunoaşte motorul camionetei lui Dean din zece huruituri asemănătoare, ar fi negat, însă acum află că nu era adevărat, pentru că, în clipa în care îl auzi, nu avu niciun dubiu. Cum nu era decât câinele acolo, se uită la el şi-i spuse:

— Hei, cuţu, cine-i afară?

Încă lipsit de experienţă şi nesigur cum dicta loialitatea absolută să te porţi în faţa unui intrus veritabil, auzind zgomotul camionetei, Webster lătră cu cel mai ameninţător entuziasm de care putea fi în stare un căţeluş de cinci kilograme.

Evvie merse către uşa de la intrare şi o deschise tocmai când Dean îşi parcă maşina alături de a ei, dându-se apoi jos din ea. După şase luni de schimburi intermitente de mesaje şi de ocazionalele şi melancolicele vise erotice – bine, şi cele câteva visuri erotice şi melancolice cu ochii deschişi –, mintea ei netezise contururile înfăţişării lui. Ţinea minte că era înalt, cu părul negru şi ochii la fel de verzi ca muşchiul de pădure şi îşi amintea forma umerilor lui şi legănatul şoldurilor. Însă, când îl zări apropiindu-se cu un zâmbet câş, îşi dădu seama că neglijase aluniţa de pe obraz şi faptul că şchiopăta uşor.

Rămaseră de o parte şi de alta a uşii, zâmbind. Apoi el ridică o mănuşă de baseball neagră, cu şireturi roz. În interiorul acesteia era lipit bileţelul de la ea. Scrisese cu litere mari şi negre: *MI-E DOR DE TINE.*

— Ţi-ai pierdut cumva mănuşa? o întrebă.

Ea îşi muşcă buza.

— Mă gândeam c-o să-mi dai mesaj. Sau c-o să mă suni. Nu m-am aşteptat să vii până aici. Veneam eu la tine.

Nu îi arunca prea des priviri pătrunzătoare cu bună ştiinţă, o făcu

însă în acest moment. Îi întâlni privirea şi îi spuse:

— A fost mai rapid aşa.

Faţa i s-a aprins, genunchii au început să-i tremure.

— Ar trebui să intri, îi spuse ea şi deschise larg uşa.

38

A avut o senzaţie atât de familiară când a trecut pe lângă ea, păşind peste pragul noii case, şi a întâlnit din nou acel umăr, în timp ce-i arăta casa. De cum intră, se întoarse şi o trase înăuntru, cu mâinile împreunate în jurul ei.

— Sper că e OK că am venit. M-am întors aseară de la un turneu unde mă dusesem ca antrenor şi era prea târziu să te sun. Aveam de gând să te sun azi, dar m-am trezit la patru dimineaţa şi, când mi-am dat seama că puteam să fiu aici înainte de prânz, pur şi simplu am... plecat.

Ea încuviinţă din cap zâmbind.

— E bine că ai venit.

Se aplecă şi o sărută şi, la început, simţi că pluteşte; îşi puse mâinile pe braţele lui, amintindu-şi senzaţia, auzindu-şi bătăile inimii. Când se simţi strânsă în braţe mai tare, îşi înfipse degetele în spatele lui. În lunile petrecute fără el, uitase şi, în acelaşi timp, nu uitase; era ca atunci când auzi primele versuri dintr-un cântec şi-ţi dai seama că le ştii pe următoarele.

Deodată, Webster lătră şi se urcă pe picioarele lui Dean, căutând semne de pericol, de hotdogi sau urme ale unor întâlniri cu pisici.

— Webster, Webster, spuse Evvie, în timp ce Dean se ghemui şi-l scărpină după urechi, punând astfel la îndoială orice atribuţii de protecţie ale câinelui.

— Deci ăsta e câinele, spuse.

— Da. El e Webster.

— Deoarece?

Evvie râse.

— Când i l-am arătat lui Andy şi Monicăi, Monica m-a întrebat ce rasă e, iar eu le-am spus că e o corcitură de ciobănesc, pentru că aşa îmi spuseseră la adăpost. Iar Andy a spus: „Arată ca în poza care apare în dicţionar la cuvântul «câine».” Aşa că i-am spus Webster.

— Şi ţi-ai luat şi casă.

— Da, mi-am luat! Vrei s-o vezi? Adică, poţi să rămâi o vreme?

El îi dădu o şuviţă de păr după ureche.

— Da.

— OK, haide.

Îl conduse prin bucătărie şi apoi îi arătă noua masă din încăperea care era în acelaşi timp sufragerie şi living.

— E suficient de mare pentru reuniunile de familie cu tata, Kell, Andy şi toţi ai lui. Aici am o sobă pe lemne.

Intrară în camera cu uriaşele ferestre panoramice, care acum ofereau o vedere limitată a câtorva bărci din imediata apropiere.

— Iar asta e priveliştea.

— Sfinte Sisoe! rosti el încet. E grozav!

— Da, îmi place la nebunie. Agentul meu imobiliar m-a auzit spunând că mi-am dorit mereu o casă pe malul apei, aşa că m-a adus aici. Tâmplăria e veche şi electrocasnicele din bucătărie sunt, na, mai mult „fermecătoare” decât „moderne”. Dar o ador. Sunt dispusă să mă ocup de ea.

Evvie îşi împreună braţele, cu palmele pe coate.

— Cum e la New York? Să stăm puţin?

El încuviinţă din cap şi se aşezară pe cele două fotolii foarte asemănătoare cu cele pe care le avusese el în apartament.

— E bine la New York. M-am întors în vechea mea locuinţă din fostul meu cartier; o mulţime dintre prietenii mei locuiesc în apropiere. Reuşesc din nou să dau ochii cu oameni pe care-i ştiam de dinainte, fără să mă simt al dracului de nasol, ăsta-i un lucru bun. Mai antrenez din când în când, mai lucrez la clinici.

— Cum e... în rest? Eşti fericit?

El rămase tăcut, apoi zise:

— Dar tu? Vrei să-mi spui de ce mi-ai trimis mănuşa?

Vorbele lui rămaseră suspendate în aer.

— Rândul tău, Minnesota.

În cele din urmă, Evvie trase aer în piept.

— Am tot vrut să te sun. Dar am avut de făcut o mulţime de lucruri care nu sufereau amânare. Casa, mama, munca. O tonă de terapie.

— Ai aflat ceva interesant?

Evvie nu avea astâmpăr şi începu să-şi cureţe o unghie.

— Crede-mă, ajungem până la urmă şi acolo. Sunt destule. Principalul e c-am vrut doar să-ţi spun că mi-ar fi plăcut să fac altfel nişte lucruri. Ar fi trebuit să ascult mai cu atenţie. Fac parte din categoria celor care vor să repare mereu ceva. Eu voiam să te ajut. Şi nu ar fi trebuit să te presez.

Luă o gură de aer.

— Dar mai cred și că ar fi corect față de mine ca tu...

El ridică o mână.

— Evvie, și eu vreau să repar lucrurile și ar fi trebuit pur și simplu să spun asta. Nu a fost corect că n-am făcut-o.

Am acceptat jocul. Am acceptat totul. Ai avut dreptate. Conurile de brad, stadionul în toiul nopții. Chiar voiam să fie totul ca înainte.

Dean se întinse să mângâie câinele.

— Însă, Ev, când nu a funcționat, când părea că o să mă fac profesor de sport la liceu, am avut impresia că ție ți s-a părut că nu e de-ajuns.

Ea simți lovitura adânc, chiar între coaste.

— Dean, nu îmi doream să fii în stare să arunci mingea pentru că asta ar fi însemnat că ești îndeajuns.

Se priviră.

— Îmi doream să fii în stare să arunci mingea pentru că asta ar fi însemnat că *eu* sunt îndeajuns.

El se încruntă. Nici măcar nu era neîncredere, era doar curiozitate. Care apoi se dizolvă.

— Ești îndeajuns.

Ea încuviință din cap.

— Și tu.

Evvie zâmbi și trase adânc aer în piept.

— Terapia asta, nu? Știi, câinele a fost ideea ei.

— Ți-a scris o rețetă pentru câine?

— Nu chiar, nu poate să-mi prescrie nimic. Dacă ar fi să-mi prescrie cineva ceva, ăla ar fi psihiatrul la care merg. Nu, terapeuta s-a gândit că, dacă tot încerc să-mi dau seama ce am de făcut cu viața mea și să o structurez, atunci cineva ca Webster, care îmi cere să ies din casă, ar fi ceva pozitiv.

El încuviință cu o mișcare ușoară a capului.

— E mult de dus.

— Mda, păi, sunt foarte defectă, îi spuse senină Evvie.

— O, da, și eu.

Rămaseră în living și vorbiră până după-amiază târziu și, când începu să plouă, priviră cum picăturile bombardează suprafața apei și udă bărcile pescarilor de homari, iar Evvie luă din portbagaj păturica de lână cadrilată și și-o întinse pe picioare. Făcu ceai și-i arătă lui Dean cum se face focul în sobă, apoi îi împărtăși propriile cercetări cu

privire la tipurile de lemn care ard cel mai bine.

Dean luă jucăria preferată a lui Webster, făcută de Evvie din tricouri vechi împletite, și se lansă într-o luptă interminabilă, cu smucituri și încăierări, care presupunea mârâieli considerabile de ambele părți. Evvie îi dădu lui Dean una peste cot și-i spuse să nu-i tortureze cățelul, Dean îi zise să se ia de câine, iar Webster, extenuat, merse să se întindă lângă sobă.

Spre sfârșitul după-amiezii, Evvie turnă whisky și pregăti niște gustări. Apoi se așezară în fotoliul dublu, cu picioarele întinse pe măsuța de cafea, ascultând ultimul episod din podcastul despre crime reale, pe care îl urmăreau amândoi.

Dean își dădu ochii peste cap și se văită de faptul că evident oamenii ăia nu aveau cum să rezolve vreodată cazul, iar Evvie îi întinse un biscuit cu unt de arahide și îi spuse că e vorba despre călătorie, ea e importantă, nu destinația. El întinse mâna și îi prinse arătătorul ei cu al lui.

Emisiunea se încheie, iar Evvie propuse să-l scoată pe Webster la plimbare. O luară pe calea mai lungă, pe aleea care ducea către drumul principal, apoi cotiră spre golf, până ajunseră la un mic pod, care lega Calcassetul de insula unde locuia Evvie acum. Era atât de puțină apă, încât mașinile străbăteau podul în câteva secunde; însă, dacă ai fi întrebat pe oricine stătea pe strada lui Evvie, ți-ar fi spus că locuiește în Kettle Bay Island, de parcă s-ar fi referit la un cătun izolat. Evvie îi spuse că în golf erau și insule unde nu se putea ajunge cu mașina și trebuia să iei feribotul. Ei îi plăcea cu precădere una care avea o pescărie de homari și un orășel care vara roia de turiști. Avea să-l ducă cândva acolo, când va fi mai cald. Mergeau unul lângă celălalt, ea cu lesa într-o mână, el cu brațul în jurul umerilor ei.

Când ajunseră înapoi, se ghemuiră pe canapea și porniră televizorul. Izbucniră deodată amândoi.

— Trebuia să fie baseball, spuse Evvie.

— O, nu e doar baseball, îi spuse Dean. E *ziua deschiderii.*

Ea gesticulă cu telecomanda spre ecran.

— Vrei să ne uităm la asta?

— Glumești? Vreau să văd ce-ai mai învățat.

Așa că se uitară o vreme. Dean îi spuse pe care dintre băieți îi știa, cărui *pitcher* i se părea că nu i-ar fi stricat unul-două antrenamente de început de primăvară și ce *hitter* își schimbase postura. Și, din când în

când, se întrerupeau să se giugiulească sau să ronţăie ceva. Era modul ideal de a te uita la un meci, îi spuse el.

Când începu să se întunece, puseră masa. Evvie îi spuse că peste două săptămâni avea să înceapă să lucreze cu Nona. Avea nişte clienţi noi şi mai făcea câteva ore de documentare pentru Betsey, cu care se împrietenise atunci când cumpărase casa de la ea. Nu era întocmai ce-şi dorea, însă avea de lucru şi îşi plătea creditul ipotecar din banii câştigaţi de ea.

Spălară vasele, stând alături lângă chiuvetă, şi apoi se întoarseră în încăperea spaţioasă, lângă geamurile mari, şi se afundară în fotolii, ascultând cum valurile se lovesc de bărci. Îi dădu încă o dată lui Webster drumul afară, în curticica îngrădită pe care tatăl ei o construise special pentru câine, şi, cum stătea în pragul uşii, pregătindu-se să-l cheme înăuntru, simţi cum Dean îşi petrece braţele în jurul taliei ei. Îi şopti la ureche că vrea să vadă camera ei, ea râse, în timp ce câinele intră înăuntru şi se cuibări în culcuşul lui. Îl conduse pe Dean până în capătul holului, unde acesta observă imediat că-şi luase un pat nou. Nu era cel în care dormise cu soţul ei, nu era nici cel în care dormise cu el. Era patul în care dormise singură şi, bineînţeles, cu Webster, atunci când se cocoţa acolo, ceea ce categoric nu avea voie să facă. Dar spune-i asta unui căţeluş!

Se sărutară şi, când îi dădu drumul din îmbrăţişare, Dean văzu că avea ochii puţini umezi, cu lacrimi în colţurile ochilor. Mai întâi o ţinu de umeri, întrebând-o ce se întâmplă, dacă sigur îşi doreşte asta. Ea însă chicoti şi, cu o siguranţă firească – din care reieşea clar că nu lipsa dorinţei era cauza –, îi confirmă că asta îşi doreşte. El îşi smulse tricoul, iar ea îşi trase puloverul peste cap. Ea sări peste obişnuitele ritualuri. Ştia că e puţin transpirată şi deloc lipsită de imperfecţiuni, dar el nu părea afectat. Şi el era transpirat şi deloc lipsit de imperfecţiuni până la urmă, dar asta nu o împiedică să simtă că i se topesc articulaţiile atunci când o sărută, ca şi cum, la atingerile lui, fiecare părticică a corpului ei o trăgea spre el.

Cu un mormăit, sau mai degrabă un mârâit, i-a spus că i-a fost dor de ea; ea îi mărturisi cât îi lipsise cu un glas care părea să nu poată fi auzit nici de la mică distanţă; o spuse de parcă şi-ar fi şoptit sieşi, iar el simţi acea şoaptă prin degetele ei, care îi atingeau spatele. Evvie continuă să respire; continuă să-l asculte respirând.

Ceva mai târziu, Evvie şi Dean stăteau faţă în faţă în patul ei, foarte aproape unul de celălalt, împărţind aceeaşi pernă.

— Ce facem acum? întrebă ea. Nu în momentul ăsta. Ştii ce vreau să zic.

— Evvie, mie-mi merge destul de bine în New York.

Evvie simţi că i se face rău.

— Îmi place casa mea, îmi place să antrenez. Îmi place munca pe care o fac la clinici şi-mi place să trăiesc printre oameni pe care-i ştiu de-o viaţă. Ador oraşul şi faptul că pot face o groază de chestii fără să fiu nevoit să intru pe teren şi, cu toate că mi-a fost dor de tine – şi mi-a fost foarte dor de tine –, am fost destul de fericit.

Ea rosti un „ah”, fiind uşurată că se aflau într-o cameră întunecată, care nu-i dezvăluia felul în care îşi imagina că arată.

— Şi cred că şi ţie-ţi merge bine. Casa asta e dată dracului! Stai chiar lângă apă. Eşti în elementul tău. Şi câinele ăsta e grozav!

Ea zâmbi vag. Da, nu putea să nege asta.

— Şi se pare că te-ai împăcat cu Andy, adăugă el.

— Ei, spuse ea, nu e ca înainte. Nu mai vorbim zilnic. El stă cu copiii, e cu Monica, e ocupat cu diverse. Dar încep să mă obişnuiesc. Terapeuta mea numeşte asta „jelania primului apel”.

— Ce înseamnă?

— Ea zice că, atunci când se întâmplă ceva, bun sau rău, nu poţi suna decât o singură persoană. Şi dacă ai fost destinatarul primului apel pentru cineva, e greu să te obişnuieşti să nu mai fii. Ea zice că ăsta e unul dintre motivele pentru care uneori părinţii se simt trişti atunci când copiii lor se căsătoresc. Nu doar din cauză că părăsesc cuibul. Nu mai sunt ei destinatarii primului apel. Eu nu mai sunt primul apel al lui Andy. Nu înseamnă că vreau să fiu iubita lui şi nici nu înseamnă că nu o plac pe ea. Dar a fost trist. E altceva. Doctorul spune că e important să fii trist.

El se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Îmi pare rău.

Sub pătură, Evvie ridică din umeri.

— E în regulă.

— Deci, tu eşti bine. Şi eu sunt bine. Şi simt că eu aş putea rămâne în New York, tu ai putea rămâne aici şi am fi amândoi OK.

Îi dădu o şuviţă de păr după ureche.

— Însă nu cred că asta ar trebui să facem.

Evvie nu-şi putea reţine zâmbetul.

— Nu?

— Nu ştiu prea multe despre... multe. Unde să trăiesc, ce fel de slujbă îmi doresc sau ce fel de situaţie familială. Dar sunt foarte îndrăgostit de tine. Şi, cu excepţia momentelor când arunc mingea în tribune, cred că şi tu simţi la fel. Aşadar, cred că ar trebui să locuim în acelaşi loc şi apoi să ne ocupăm de restul lucrurilor. Pentru că atunci când locuim în acelaşi loc, eu sunt mai fericit şi cred că şi tu eşti mai fericită.

În întuneric, Evvie închise ochii şi zâmbi.

— Ar trebui să spui ceva, o îndemnă Dean, înghiontind-o cu genunchiul. Mă laşi să plutesc în derivă.

— Scuze. Doar că... mă sperie ideea, şopti ea.

El se încruntă.

— De ce?

— Data trecută când am încercat să mă arunc şi să fiu fericită, a murit cineva. Simt că, dacă mi-e prea bine, se va întâmpla ceva îngrozitor.

Urmă o pauză.

— Asta ai vrut să spui în noaptea aia în care erai mangă. *N-ar fi trebuit să încerc niciodată să fiu fericită.*

— Da, şopti ea.

El îi apucă mâna pe sub pătură şi i-o ridică până ce mâinile lor împreunate le ajunseră sub bărbii.

— Ev, vreau să spun că, dacă aştepţi suficient de mult timp, întotdeauna se va întâmpla ceva îngrozitor. Dar nu cred că e din cauză că încerci să fii fericită, ştii? Cred că lucrurile astea se întâmplă pur şi simplu. Te... te trezeşti într-o bună zi şi îţi trebuie un plan nou-nouţ. Nu că vreau să mă laud, dar sunt expert la asta.

O strânse mai tare de mână.

— Sunt pur şi simplu prea multe lucruri pe care le pot pierde, spuse ea.

— Ştiu. Ştiu. Dar asta se întâmplă chiar şi când încerci să renunţi la toate de la bun început. Nu poţi să speri decât că în final vei avea îndeajuns.

Ea zâmbi.

— Te iubesc, îi spuse.

El păru să nu mai respire o secundă. Apoi îi dădu drumul la mână şi

îi puse mâna pe obraz.

— Bun.

Ea se cuibări mai aproape de el.

— Vrei să locuim o vreme aici?

El nici măcar nu păru surprins.

— Mda.

— Adică, trebuie să o iei de la capăt cu mutatul. Cum rămâne cu apartamentul tău?

— Păi, spuse el, ajustându-şi poziţia capului pe pernă, îl păstrez. Deocamdată le putem păstra pe amândouă. Nu ştii niciodată ce-ţi vei dori să faci. Ţie îţi place istoria, iar New Yorkul are o mulţime de muzee mari. Putem sta o perioadă acolo, dacă vrei. Nu e aşa de groaznic să ai unde să stai în New York.

— Deci vrei să rămâi flexibil.

— Ştiu că sună ca şi cum aş vrea să fiu cu fundul în două luntri. Nu asta am intenţionat. Să nu mă-nţelegi greşit, Ev. Vreau să mă căsătoresc cu tine, cel mai probabil.

Ea râse.

— Oh, *probabil.*

— Însă în momentul de faţă, vreau să locuiesc cu tine, în casa ta, cu câinele tău, să ascult bărcile şi să mă plimb prin pădure, poate să-mi recapăt jobul de la şcoală. Şi atunci când se întâmplă ceva îngrozitor, o scoatem noi la capăt.

Îşi petrecu mâna în jurul taliei ei.

— Cred că asta e oferta mea.

— Da.

Ea se întinse şi îl sărută.

— Accept.

Şi apoi

Nunta lui Andy urma să aibă loc în octombrie, când frunzele încep să îngălbenească. Slujba avea să se ţină la Biserica Prezbiteriană, iar petrecerea la Kettle Bay Hall, o fostă secţie de pompieri, care în timpul verii găzduia Festivalul Homarului. Evvie şi Kell veniră cu o zi înainte să aranjeze mesele, acoperindu-le cu feţele de masă argintii, pe care Kell le călcase cu mâna ei. Fetele se alergau printre mese, în timp ce Evvie aşeza mărturiile în dreptul fiecărui tacâm: un săculeţ cu bomboane şi un pachet de cărţi de joc cu data nunţii imprimată pe ele. Andy spusese că el şi Monica vor supravieţui planificării unei nunţi numai după ce căzuseră de acord, la început de tot, asupra unei reguli de fier: fără borcane ermetice.

Andy, împreună cu câţiva amici, printre care şi Dean, ieşiră în seara aceea la ceea ce Andy numea „plicticoasa petrecere a burlacilor-tătici", constând din două beri la barul *The Pearl,* vizionarea filmului *Caddyshack* şi un campionat de *Madden,* care dură până pe la ora unu, încheindu-se atunci când Rose se trezise cu ochii în lacrimi, în urma unui vis urât. Evvie fusese cu câteva săptămâni în urmă la petrecerea Monicăi, a cărei mamă avea un superb păr argintiu şi care îl numea pe Andy „menitul" fiicei ei.

În dimineaţa nunţii, Evvie îl scoase pe Webster la plimbare, în vreme ce Dean merse să-şi ia smochingul. Ea şi căţelul ajunseră acasă la timp ca să-l vadă pe Dean ieşind din dormitor, gata de plecare. Evvie ridică din sprânceană.

— *Hubba-hubba!*

— Trebuie să-ţi spun că nu e cel mai confortabil costum pe care l-am purtat vreodată.

— Bine ai venit la Ocaziile Speciale pentru Femei: Curs introductiv de Empatie.

— Mă simt caraghios cu ăsta pe mine.

— Da, dar arăţi *atât de sexy!* Sincer, eu n-am voie să port rochie albă, nu ştiu de ce tu ai voie să porţi smoching.

— Hai, gata, ciocu' mic, armăsarule! Kell îi aduce pe părinţii mei la biserică. Mă duc să-l iau pe Andy şi ne vedem acolo?

— Da.

Veni lângă ea să-i dea un pupic, apoi smotoci urechile câinelui.

— Te iubesc, îi strigă peste umăr ieşind.

— Te iubesc, zise ea în timp ce scotea lesa lui Webster şi o atârna în cui.

Făcu duş, îşi uscă părul şi, în dormitor, îşi puse rochia verde-smarald, cu mâneci trei sferturi. Îşi puse o agrafă aurie în formă de frunză de arţar în dreptul decolteului şi îşi umplu mica geantă de culoarea bronzului cu şerveţele, ruj şi o pudrieră *Volupté vintage,* pe care i-o dăruise mama lui Dean în acea zi în care îşi schimbase din nou numele în Eveleth Ashton.

Evvie îl mai smotoci o dată pe Webster („Şi eu te iubesc, căţeluşule”, îi spuse cu glasul ei „menit doar pentru câini”) şi apoi se urcă în maşină. În timp ce se zgâlţâia cu maşina pe pod, în drum spre Calcasset, claxonă şi-i făcu semn cu mâna lui Morris, care locuia la două case distanţă de ea şi îşi plimba câinele – botezat Fido, pe bune – cam pe la aceeaşi oră a după-amiezii când îl scotea şi ea pe Webster. Trecu de clădirea spitalului, trecu de pomişorii plantaţi în memoria lui Tim, care se vedeau din stradă şi îşi aşeză mai bine mâinile pe volan.

Banii de la Tim, banii ce-i reveniseră după moartea lui, nu mai erau. Dean o dusese la avocatul lui din New York, iar aceasta aranjase lucrurile astfel încât Evvie să îi dea banii lui Dean şi Dean să îi poată da mai departe, fără ca cineva să înceapă să se întrebe de ce Evvie Drake – Evvie Ashton acum – arunca cu banii ca un... ei, bine, ca un sportiv de performanţă.

Într-o după-amiază târzie de vară, se aşezaseră să bea bere pe terasă, cu picioarele întinse în faţă şi întocmiseră o listă cu locurile în care să trimită banii: un adăpost mare pentru femei din Portland, un ONG micuţ din Calcasset, care se ocupa cu prevenirea violenţei domestice, baseball pentru tineret, cantina săracilor, biblioteca, ACLU şi Societatea Ida B. Wells, care o ajuta pe nepoata Nonei să devină jurnalist. Radioul public, televiziunea publică, grădina zoologică, orchestra de cameră. Adăpost cumpărat cu preţul morţii, simfonii cumpărate cu cioburi de pahare, borcane cu unt de arahide şi castroane cu supă cumpărate în schimbul unei nunţi care nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată.

Erau multe maşini parcate în faţa bisericii, printre care şi camioneta lui Dean, şi, când ieşi din maşină, se simţi înconjurată. Acum toată lumea ştia despre relaţia lor şi despre vânzarea casei. Părinţii lui Tim fuseseră foarte nemulţumiţi de faptul că, după plantarea primului

copac, Evvie nu se mai întorsese pentru a marca şi următoarele comemorări ale morţii lui. Din păcate, tatăl ei îi auzise o dată la bancă spunând că era dureros să ştie că îl uitase atât de repede pe fiul lor.

Când intră în biserică, se întâlni cu Kell, care purta o rochie şic, de culoarea spumei de zmeură şi acoperită cu dantelă.

— O, bună, draga mea. Bine ai venit!

Evvie o sărută pe Kell pe obraz şi privi în jurul ei în biserica ce se umplea.

— A ieşit totul bine, spuse Evvie.

— Şi ce vreme frumoasă! E o zi perfectă de toamnă. Ştii că o să se bucure să te vadă, de ce nu te duci la el, în spate?

Andy se pregătea într-o încăpere micuţă din spatele bisericii şi, atunci când Evvie ciocăni la uşa masivă de lemn, Dean îi deschise. Apoi se aplecă şi o sărută.

— Hei.

— Hei, spuse ea. M-am gândit să trec să vă salut.

— Categoric, spuse Dean. Trebuie să ies să stau de vorbă cu ai mei, aşa că vă las singuri. Revin în două minute.

— Mulţumesc. Tot sexy arăţi, şopti Evvie, în timp ce el se strecura pe lângă ea.

El se întoarse şi îi făcu cu ochiul. Evvie intră şi îl găsi pe Andy făcându-şi nod la cravată. El o zări în oglindă şi se întoarse.

— Evvie, îi zise. Am emoţii.

— Ei, normal că ai, îi spuse ea apropiindu-se. Toţi oamenii ăştia au venit aici să se holbeze la tine. Cine n-ar avea emoţii?

Evvie îi netezi cămaşa.

— Apropo, arăţi nemaipomenit! Şi ea arată grozav! O să fie splendid.

El se întoarse.

— Te iubesc.

Ea îi luă mâinile într-ale ei.

— Nu o să te îmbrăţişez, pentru că nu vreau să-ţi şifonez arătoşenia, dar şi eu te iubesc. Şi mă bucur foarte mult pentru tine.

Îi strânse mâna ca să se asigure că pricepe.

— Mă bucur foarte, foarte mult pentru tine.

— Şi eu mă bucur pentru tine, spuse el, aruncând o privire spre uşă.

Ea ridică din umeri.

— Cine ştie? Ţine-mi pumnii.

El zâmbi.

— Îţi ţin pumnii.
— Fetele sunt gata?
— Sunt îmbrăcate, coafate, au mâncat cam jumătate de kilogram de bomboane de căciulă, din cele pe care le-am luat ca să facem mărturiile. Acum sunt cu Monica şi o aranjează conform tradiţiei ăleia cu „vechi, nou, împrumutat, albastru". Se pare că totul e sub control.
Evvie îşi aminti cum o pregătise pe Rose de Halloween, ajutând-o să se strecoare într-un costum de zână şi fixându-i aripile.
— Da, pare că... aveţi totul sub control.
— Poţi să-mi faci o favoare? Mama o să fie cu fetele în timpul slujbei, dar poţi să fii şi tu prin apropiere? Doar că... m-aş simţi mai liniştit să te ştiu în preajmă.
— O să fiu în preajmă.
— Evvie! Nu plânge!
Ea îi strânse ambele mâini.
— E o nuntă. E voie să plângi. Du-te şi însoară-te!
— OK, nu-mi pasă dacă mă şifonez. Vino-ncoace!
Evvie îşi petrecu braţele în jurul lui, evitând floarea de la butonieră şi nelăsând ca machiajul ei să-i ajungă pe smoching. Aşa îl ţinuse şi în ziua când îl părăsise soţia, şi în noaptea în care murise soţul ei, în ziua în care el îi spusese că s-a logodit, şi în dimineaţa zilei în care îi arătase noua ei casă. Ani de-a rândul marcaseră aşa aceste noi capitole, ea cu bărbia pe umărul lui şi el cu braţele în jurul mijlocului ei.
Dean reveni şi le spuse că e timpul. Evvie îl sărută pe Andy pe obraz şi se opri apoi să-i şteargă cu mâna urma palidă de ruj. Intră din nou în biserică şi se strecură în strana aflată chiar în spatele lui Kell, având-i într-o parte pe mama şi pe tatăl lui Dean şi în cealaltă, pe tatăl ei.
— Ei, arăţi drăguţ, îi spuse acesta din urmă.
— Mulţumesc.
Evvie îşi lăsă pentru o clipă mâna pe umărul lui.
— Te iubesc, tată.
— Şi eu te iubesc, Eveleth.
Aşadar, Andy se însura, Dean îi stătea alături şi Evvie plângea. La finalul slujbei, îl aşteptă pe Dean la maşină, acoperită cu o geacă. Ştia – presupunea, ba chiar spera – că va veni o vreme când va fi trecut suficient timp ca lucrurile să fie relaxate şi familiare. Va fi atât de plăcut de banal să-l vadă ieşind de undeva, încât nu se va mai îmbujora. Dar vremea aia nu venise încă, astăzi, când Dean ieşea pe uşa

din spate a bisericii, îmbrăcat în smoching, cu nodul papionului lărgit şi cu primul nasture de la cămaşă desfăcut. Se apropie de ea şi puse mâinile pe şoldurile ei, aplecându-se peste capotă. Nu spuse nimic. Îi aruncă doar acea treime de zâmbet.

Ea izbucni în râs.

Mulţumiri

Am fost binecuvântată să am în jurul meu mai mulţi oameni cărora să le mulţumesc decât aş avea cum să menţionez aici, dar sunt hotărâtă să fac tot posibilul.

Agentei mele literare, Sarah Burnes, care m-a înţeles perfect nu doar pe mine, dar şi această carte din clipa în care ne-am auzit la telefon. Numai datorită susţinerii ei cartea a putut ajunge în mâinile voastre, iar sprijinul ei a însemnat enorm pentru capacitatea mea de a supravieţui şi, în acelaşi timp, de a mă bucura de tot acest proces. A fost o plăcere să lucrez cu editorul meu de la Ballantine, Sara Weiss, şi totodată diagnosticianul ideal, care mi-a spus de ce mai are cartea nevoie, dar a ştiut când să mă lase să caut propriile soluţii. Tot ea m-a ajutat să elimin o mulţime de lucruri despre care nu e nevoie să aflaţi niciodată că nu era nevoie să le citiţi. (Ea ar fi putut îmbunătăţi acest paragraf.) Îi mulţumesc şi Elanei Seplow-Jolley pentru ideile sale şi le mulţumesc tuturor celor de la Ballantine care s-au ocupat de corectură şi de producţie.

Îi sunt foarte îndatorată lui Stephen Thompson, bunul meu prieten ale cărui aventuri în calitate de părinte singur mi-au alimentat interesul şi înalta apreciere în acest sens. Deplâng orice timp pe care s-ar putea să-l petreacă explicând faptul că această carte nu este despre prietenia dintre noi (nu este). Familiei Thompsley, inclusiv scumpei mele Katie Presley: vă iubesc pe toţi.

Îi mulţumesc lui Margaret „Hulahoop” Willison, care a citit primele pagini ale acestei cărţi cu ani în urmă şi nu şi-a pierdut niciodată abilitatea de a-mi arunca câte o mână de confetti figurative de fiecare dată când o luam de la capăt. Printre cititorii timpurii care m-au ajutat să văd lucrurile mai limpede se numără Alan Sepinwall, Marc Hirsch şi Sarah Wendell.

Prietenei mele Julia Whelan, care mi-a dat o mână de ajutor astfel încât prima versiune a cărţii să poată vedea lumina zilei; la fel au făcut atât Breck şi Mary Montague, cât şi Carter Williams, prin generozitatea lor.

Am avut norocul de a beneficia de sfaturile înţelepte ale unor oameni din interiorul şi din jurul lumii literare şi editoriale, care mi-au răspuns la chestiuni incomode de începător, cum ar fi: „Nu ştiu nimic

din ce se va întâmpla după ce scriu SFÂRŞIT.” Printre ei se numără Pam Ribon, Jennifer Weiner, Rainbow Rowell, Heather Cocks şi Jessica Morgan, Rachel Fershleiser, Maris Kreizman şi Danielle Henderson. Îi mulţumesc lui Michelle Dean pentru mesajele private de pe Twitter şi pentru că s-a aflat cu un pas înaintea mea în procesul publicării.

Apreciez enorm literatura şi cronicile despre baseball pe care le-am citit în timp ce lucram la acest roman. Aici intră (parţial sau în întregime) următoarele: *The Baseball Codes,* de Jason Turbow, *The Phenomenon,* de Rick Ankiel, *Living on the Black,* de John Feinstein şi *The Arm,* de Jeff Passan, la care se adaugă articolul despre trac, publicat de David Owens în 2014, în *The New Yorker.* De asemenea, apreciez foarte mult deschiderea de care au dat dovadă tipi ca Mackey Sasser şi Steve Blass vorbind despre trac. Le mulţumesc lui Will Leitch şi lui Joe Posnanski pentru că au scris mereu despre sport într-un fel profund uman şi profund captivant, care mi-a ţinut viu interesul.

Mulţumiri deosebite lui Hilary Redmon. *(Hilary, uite ce s-a întâmplat!)*

Le mulţumesc lui Sarah Bunting, Tara Ariano şi lui Dave Cole pentru rolul pe care l-au jucat în tot ce mi s-a întâmplat din 2001 până astăzi.

Le mulţumesc tuturor prietenilor mei: celor din liceu, celor din facultate, celor împreună cu care am învăţat pentru examene, prietenilor de la facultatea de drept şi celor din Minnesota, de care mi-e groaznic de dor şi printre care se numără şi scumpul meu Alexanders. Mulţumesc familiei mele de la postul naţional de radio, în care îi includ pe Jessica Reedy, Gene Demby, Barrie Hardymon, Mike Katzif, Audie Cornish şi pe mulţi alţii. Îi mulţumesc, de asemenea, şefei mele, Ellen Silva.

Le mulţumesc necunoscuţilor care mi-au devenit cititori, ascultători şi amici. Mulţumesc multitudinii de oamenii audiosensibili, care m-au învăţat lucruri complet noi despre naraţiuni reuşite. (Şi sper că PJ mă va ierta că mi-am însuşit înfăţişarea câinelui său.)

Îi mulţumesc lui Glen Weldon, al cărui entuziasm pentru cartea de faţă a însemnat atât de mult pentru mine, întrucât m-a făcut să trec peste mai multe convulsii îngrozitoare de îndoială. (Glen, promit să nu te îmbrăţişez decât mental. *Şi aşa voi face mereu.)*

Mersi lui Alex Kapelman, a cărui convingere neclintită că pot face orice îmi propun a fost – şi este – ca o sursă de alimentare suplimentară pentru mine. Eşti absolut cel mai tare, vicepreşedintele

meu senior de la Hustle, şi nu te-aş da pe nimic în lume.

Această carte a fost scrisă pe muzica celor de la Avett Brothers. Felicitări sediului FedEx de lângă Colonial Williamsburg. Mulţumesc Spruce Head Island, Rockland, Camden, Spruce Spray, Pooh, Captain Gargan şi St. Paul Saints. Mulţumesc Phillies, Twins şi Nats. Le mulţumesc nepoţilor mei tulburător de înalţi şi cumnatului meu, toţi mari iubitori de baseball.

Refuz să-i mulţumesc câinelui meu şi asta doar pentru că nu poate citi. În plus, îmi ştie sentimentele, pentru că uneori îi dau să mănânce unt de arahide de pe degetele mele.

Le mulţumesc tuturor celor care fac lucruri frumoase cu cuvintele şi mă fac să-mi doresc ca propriile-mi cuvinte să se îmbine măcar pe jumătate la fel de bine.

Le mulţumesc tuturor profesorilor mei, mă refer aici la Nona Smolko, Christine (Powell) Tate, Kerry Brown şi nu numai.

Mulţumesc familiei mele: bunicilor mele agere, celor doi bunici buni la suflet, atât celui pe care l-am cunoscut, cât şi celui pe care nu l-am cunoscut, mătuşilor, unchilor, verişorilor şi mai ales minunaţilor mei părinţi şi nemaipomenitei mele surori.

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

Eveleth „Evvie" Drake și-a pierdut soțul
și nu mai iese din casă decât pentru micul dejun
împreună cu prietenul ei cel mai bun, Andy.

Dean Tenney, fost jucător de baseball și prietenul
din copilărie al lui Andy, nu mai poate arunca bine
mingea și începe să fie tot mai agasat de presa de scandal.
Câteva luni petrecute într-un orășel din Maine,
la invitația prietenului său, par soluția perfectă
[illegible]

Când Dean se mută în [illegible] apartament
din spatele casei lui Evvie, cei doi fac un pact:
el nu întreabă de soțul ei, care a murit,
iar Evvie nu întreabă de cariera lui, care e pe ducă.

Dar regulile sunt făcute ca să fie încălcate
și o prietenie neașteptată se transformă,
pe nesimțite, în altceva.

„Exact cum trebuie să fie o comedie romantică:
isteață, autentică și puțin complicată."
People

Magic FM
always great music

